

moord & mysterie

Tijdschrift voor spannende verhalen
Het Nulnummer - december 2015

BOB VAN LAERHOVEN

EDDY C. BERTIN

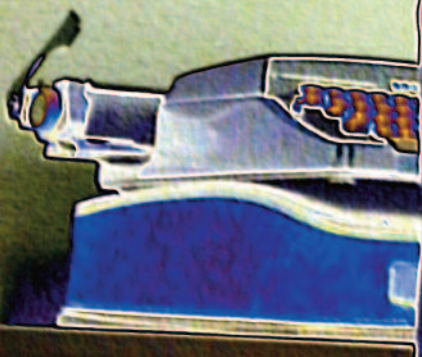
JAAP BOEKESTEIN

GUIDO EEKHAUT

JAN J. B. KUIPERS

MARCEL ORIE

Wedstrijd:
FATALE!

Moord & mysterie

Inhoud

Ghost Killers BOB VAN LAERHOVEN	3	Moord & mysterie: tijdschrift voor spannende verhalen.
Zes kogels voor Jef Geeraerts EDDY C. BERTIN	20	Moord & mysterie wordt elk kwartaal gepubliceerd en gratis verspreid.
Twee keer bloot JAAP BOEKESTEIN	34	Voor meer informatie: www.moordenmysterie.eu
In de Arena GUIDO EEKHAUT	52	Redactie: Jaap Boekestein, Marcel Orie & Roelof Goudriaan.
Sofie JAN J. B. KUIPERS	70	Opmaak: Roelof Goudriaan. Tekstcorrectie: Jan van 't Ent
Aan de toppen van mijn vingers MARCEL ORIE	80	Kopij en correspondentie per e-mail: redactie@wonderwaan.info
Illustraties ROELOF GOUDRIAAN	5, 15, 23, 55, 75, 81, 105	Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie.
Omslag en illustraties JAAP BOEKESTEIN	27, 33-45, 85, 95	
Over de auteurs en illustratoren WEDSTRIJD: Fatale!	60 50	© Moord & mysterie en individuele auteurs en illustratoren, 2015 Nulnummer, december 2015

Ghost Killers

Bob Van Laerhoven

Min of meer een kwartier voor *Al-Thar*.

De kwellingen en vernederingen van de afgelopen weken hebben een helder besluit doen ontstaan: vergelding is de enige eerbare uitweg.

Ik heb de kamer gebarricadeerd. Met opzet heb ik vlak voor mij een spiegel geplaatst. Ik kijk naar mezelf terwijl ik denk aan mijn *kbaal* Bashar al-Assad, heerser over Syrië: 'Wees fier, heerroom van alle Ala-wieten, spreid uw armen, verbreed uw *shabb*, zodat uw schaduw elke Syriër bedekt en hen beveelt u te gehoorzamen of te sterven.'

Tot de westerlingen in dit hospitaal, en vooral tot de vrouw Qua-gebuur, richt ik mijn vervloeking: 'Krijg de klere en mogen jullie in de hel rotten.'

Allah ou akbar.

Nog tien minuten, schat ik.

Achter het raam in deze kamer lijkt het zongeblikerde Amman met zijn pastelkleurige wolkenkrabbers en zijn gulzig rumoer op de poort naar *Akhirah*, het nabestaan. Een devoot deel van me dat op de voorgrond trad na de tragedie in Al-Houla fluistert dat ik een echte martelaar zal zijn. Ik zal mijn beloning van dienaren en echtgenotes krijgen onder de met zeegroene en robijnrode parels versierde paradijskoepel die groter is dan de afstand tussen Al-Jabiyyah en Sana'a.

Een ouder deel van me, de wildeman die ik in mijn hart altijd ge-

weest ben, mompelt: 'Ik hoop dat de *houris* in het paradijs met hun intens zwarte irissen die fel contrasteren met het sneeuwwit van hun ogen er een beetje werk van zullen maken. Als ze maagden zijn zoals de Profeet beloofde, dan hebben ze godverdomme nog een boel te leren. Om een vent fatsoenlijk te pijpen, bijvoorbeeld. Maar goed, ik zal de eeuwigheid hebben om het hun te leren en ik zal, zoals alle vrome moslims in de hemel, net zoals Adam zestig ellen groot zijn. Als mijn pik in proportie is, sta ik er goed op.'

Ik werp een blik op het glas whisky in mijn linkerhand. Ik heb altijd van een straffe, goddeloze borrel gehouden.

Ik ledig het glas. Er is nog genoeg in de fles voor twee shots.

Dat moet voldoende zijn.

Alcohol is een tweeslachtige duivel: hij scherpt mijn instincten aan en zet tegelijkertijd mijn herinneringen op hun kop.

Ik wil helemaal niet terugdenken aan de Belgische verpleegster Quagebuur.

Maar ik doe het wel.

‘Uw levenswil is geknakt door uw gezwollen ego. U denkt en handelt als een pure macho. Daarom kunt u zich niet leerleggen bij wat u is overkomen.’ Dat zei ze tegen mij in passabel Arabisch, de kortaffe Belgische vrouw Quagebuur, hoofdverpleegster in dit hospitaal van Artsen zonder Grenzen, toen de granaatscherven uit mijn benen waren verwijderd en ik weer rond kon hobbelen. ‘U bent klinisch depressief omdat u steroïden in uw lichaam nodig hebt om uzelf goed te voelen. In dit hospitaal krijgt u die niet. Uw teelballen zijn klein en weigeren lichaamseigen testosteron aan te maken omdat u jaren steroïden hebt misbruikt. U bent geobsedeerd door het gevoel dat uw lichaam zo dun is als een naald en zo zwak als een baby. Er bestaat een medische term voor deze obsessie: omgekeerde anorexia nervosa.’

Ik zat tegenover haar in de lawaaierige en drukke centrale spreekkamer van het hospitaal. *Uw teelballen zijn klein?* Als we alleen waren geweest, had ik haar met één arm de nek gebroken. Hoe durfde ze me zo toe te spreken? Ze had haar haren in een dot opgestoken, droeg geen *niqab*, zelfs niet een hoofddoek. Een hoer met kastanjebruine haar en

donkere ogen durfde aan mijn mannelijkheid te twijfelen?

Ze leunde met haar ellebogen op het bureau: 'Was u één van de *Shabiha* in Syrië? Eén van de "Ghost Killers"?'

We keken elkaar aan.

We zaten dicht bij elkaar, werelden van elkaar verwijderd.

In onze ogen glansde het ongeloof jegens de andere.

Ik had de Belgische vrouw kunnen vertellen dat *Shabih* niet eens 'geest' betekent. Het is *Shabah*, meervoud *ashbah*. Wij hebben onze bijnaam gekregen door de Mercedes 600 die we gebruiken voor onze raids - ze worden *shabah* genoemd, die knappe karren - en door onze hoogsteigen manier waarop we *tashbih* uitoefenen, onze wraak op iedereen die Bashar al-Assad niet gehoorzaamt.

Ons geliefkoosd vergeldingswapen is het mes zodat iedereen weet dat het de *Shabiha* zijn die duidelijk maken dat Bashar al-Assad de meester is in ons vaderland.

'Artsen zonder Grenzen volgt een strikt neutrale politiek,' vervolgde Quagebuur toen ze begreep dat ik geen antwoord zou geven op haar vraag. 'In dit hospitaal worden belagers en belaagden op gelijke voet behandeld. Soenniet, Sjiïet, Alawiet, christen, aanhanger van Assads regime of rebel, zijn begrippen die daar thuishoren.' Ze wees naar het raam dat uitzicht bood op de straat.

Ik bleef zwijgen. Ik had gehoord dat foto's die we van elkaar genomen hadden met onze *smartphone* de Westerse pers bereikt hadden. Voor ik naar dit hospitaal werd overgebracht, had ik mijn baard afgeschoren, een onmannelijke daad, maar noodzakelijk gezien de omstandigheden waarin ik verkeerde.

Ik had gehoopt dat dit voldoende zou zijn, maar ik kon mijn gewichthefferlichaam niet verbergen.

Ik bleef proberen Quagebuurs blik vast te houden tot ze haar ogen zou neerslaan. Bij mijn bloedbroeder Massab lukte dat altijd.

Ze had de ogen van een hond: aandachtig en glanzend. Ze ontweek mijn blik niet. 'Als u niet wilt antwoorden, mij goed, maar u moet weten dat uw verlangen om te sterven, dat u gisteren hebt getoond toen de verplegers het verband om uw benen kwamen ververset, een symp-

toom van depressie is. Uw lichaam dat vroeger bij de eerste aanblik vrees inboezemde bij anderen is onherroepelijk beschadigd en dat kunt u niet verdragen.'

Ik toonde haar geen enkele reactie.

Ze zuchtte, om haar mond een trek van minachting: 'Denk dan tenminste na over wat ik u gezegd heb. Kijk in de spiegel, wees eerlijk tegen uzelf.'

Ze nam een pen, maakte een paar notities en stond op. In plaats van de spreekkamer te verlaten, liep ze rond het bureau en bleef achter mijn rechterschouder staan. Ze boog zich en fluisterde in mijn oor: 'Als uw spiegelbeeld u niet bevalt, wat gaat u dan doen?'

Ik keek achterom en zag dat haar ogen gericht waren op de stomp die is overgebleven van mijn rechterarm die nog maar zes weken geleden een omtrek van zestig centimeter had.

Acht minuten?

Terwijl ik wacht in deze hospitaalapotheek kijk ik in de spiegel naar wat van me is overgebleven, net zoals Quagebuur heeft gevraagd.

Die vrouw is een dom rund.

Ze deed het uitschijnen dat in een spiegel kijken een straf was, erger nog: een vernedering.

Wat weet zij ervan?

Voor ik mijn arm verloor en stukken vlees uit mijn benen, keek ik graag in spiegels om de fenomenale kracht in mijn schouders, mijn borst, mijn benen en mijn armen te bewonderen.

Spiegels waren de definitie van mezelf.

Ik hield er eveneens van om mensen met hun gezicht in spiegels te rammen zodat bloed, glas en weefsel in het rond vlogen.

Ik herinner me hoe ik naar mezelf keek in de spiegels van onze gymzaal terwijl ik mijn biceps aanspande, de rechter getatoeëerd met het gezicht van *sheikh* Bashar al-Assad, luisterend naar het commentaar van mijn vriend Massab: 'Rani, wow, die super biceps van je! Je bent ongetwijfeld sterker dan de Hulk. Jij wordt waarlijk de Abomination.'

De avond daarvoor had Massab me in zijn appartement een DVD

getoond van een Amerikaanse film waar hij verzot op was: *The Incredible Hulk*. Terwijl we naar de film keken, dronken we Franse cognac die Massabs zwager via Jordanië smokkelde. Massabs appartement was een vrijhaven voor *Shabiha* die teut wilden worden. Hij had de reputatie van een wapenfreak. Zijn appartement binnenlopen zonder uitnodiging betekende een gewisse dood. Iedereen was daarvan op de hoogte, zelfs onze *mudeer* Shaheed Batala, de leider van onze clan, die we achter zijn rug *Nightrunner* noemden omwille van zijn voorkeur voor jonge maagden. Maar ook als Massab een vredelievend man was geweest, had Shaheed zich niet bemoeid met de sterkedrank omdat hij van mening was dat alcohol drinken slechts een kleine zonde was in de ogen van Allah, de Almachtige, en ongetwijfeld vergeeflijk voor soldaten zoals wij die elke dag moesten strijden tegen de vijanden van ons land. Ik had een paar uren daarvoor een cocktail van steroïden ingespoten zodat de alcohol me onrustig maakte.

Toen de Abomination op het scherm verscheen, ging ik rechtop zitten. Na de film zei ik tegen Massab dat hij de DVD opnieuw moest starten.

En nog eens.

De Abomination: een gespierd monster. Een vernietigend wezen.

Niet te stoppen. Moorddadig.

Angst en ontzag dwingt het af. Een overdonderende aanwezigheid, hard als rots, zelfs nog sterker dan de Hulk die bagger scheet toen hij met de Abomination moest vechten. Maar *The Incredible Hulk* is een Amerikaanse film: de nichterige Hulk wint het uiteindelijk toch omdat de ongelovigen meer houden van emotionele bullshit en innerlijke chaos dan van pure kracht en scheermesscherpe vastbeslotenheid. De Hulk wint het gevecht tegen de Abomination enkel omdat hij achterbaks is, het merkteken van de lafaard. De Abomination is de sterkste van de twee: hij had het gevecht moeten winnen. Hij verloor omdat hij recht door zee was en zich in een eerlijke strijd wilde meten in plaats van te vechten met alle wapens die voorhanden zijn.

Wij hebben gevochten met vuurwapens, met messen, met knuppels, met onze blote handen.

In onze streek Al-Nasiriyah fluisterden de mensen achter onze rug

dat we kamelenkoppen waren, gymverslaafden die high van de drugs en de steroïden rondstruinden, voze krachtpatsers met het verstand van een zevenjarige.

Dat kon kloppen voor sommigen van ons.

Maar niet voor mij.

Ik wist waarom ik fanatiek trainde. We moesten reusachtig zijn en met onze opbollende spieren te koop lopen om het klootjesvolk in een oogwenk aan ons te onderwerpen. Wij Alawieten zijn het superieure moslimras. Shaheed Batala verwoordde het zo: 'Een Alawiet is zeven Sjiieten en zeven Soennieten waard.'

Het was niet alleen onze plicht maar ook ons recht om de macht van onze *khaal* Bashar al-Assad met alle mogelijke middelen te verdedigen.

Zo eenvoudig is het.

Hoewel het niet makkelijk is: sterk en superieur zijn is tevens een last.

Je moet altijd op je hoede zijn. Je moet altijd winnen.

Die avond nam ik de DVD van *The Incredible Hulk* mee naar huis.

Onderweg, in mijn Mercedes 600, beeldde ik me in dat ik het lichaam van de Abomination bezat. Een opwelling van moordlust en een verlangen naar bloedvergieten deden de straat beven met een ijl en hoog gefluit. Mijn tanden klapperden op elkaar en een rilling trok door me heen.

Morgen zuiveren we de stad Al-Houla, dacht ik.

'**H**et zou fantastisch zijn als ik de stekelige ruggengraat van de Abomination had,' grinnikte ik toen we op de Tipoli Road in de richting van Al-Houla reden. Opnieuw herinnerde ik me de eerste keer toen ik de film zag, hoe ik naar lucht hapte van opwinding toen het supermonster zijn opwachting maakte. Het vooruitzicht van wat we in Al-Houla gingen doen met de families die waren uitgekozen voor deze raid, bezorgde me een gevoel alsof de Abomination zich in mij verborg en enkel op de juiste gelegenheid wachtte om mij zijn gedaante te schenken.

Massab zat naast de chauffeur van onze SUV. Hij glimlachte,

richtte zijn *smartphone* op mij en nam een foto. Het was een geliefkoosde hobby van hem geworden sinds ik twee kilo spier per maand won.

‘Als we in al-Houla klaar zijn, zal je de eerste stekels wel voelen groeien,’ zei hij. Onze ogen ontmoetten elkaar in de achteruitkijkspiegel.

‘Jij bent dan wel geen superheld zoals de Abomination, maar je hebt het uitzicht van een forse beer,’ zei ik.

Hij was een tijdlang stil.

‘Een beer is niet sterk genoeg om jou aan te pakken,’ antwoordde hij uiteindelijk. Hij balde zijn rechterbiceps en keek ernaar. ‘Maar niet lang meer en ik zal zo struis zijn dat je zult moeten toegeven dat ik de sterkste ben geworden.’

Ik wist wat hij bedoelde. Sinds een paar dagen nam hij gigantische doses steroïden in een gewaagde poging om ons allemaal in zijn schaduw te stellen. Het gerucht dat zijn regime hem reeds zijn mannelijkheid had gekost, verspreidde zich maar niemand zou dit hardop hebben gezegd als hij in de buurt was. Anderen vertelden dat zijn lever ‘was opgezwollen tot de grootte van een kokosnoot’.

‘Daar zal veel volk naar komen kijken,’ antwoordde ik.

Onze ogen kruisten elkaar opnieuw.

Massab was de eerste die wegkeek.

We draaiden Satto Street in waar de Al-Hassan clan op ons wachtte om samen verder op te rukken.

Toen ze ons zagen, staken ze hun wapens, kalasjnikovs en bazooka's, hoog in de lucht.

We stapten uit de wagen om de clanoudste te begroeten. Mijn voeten raakten de grond toen Massab onverwacht zijn pistool trok en het tegen mijn slaap zette. Ik bleef onbeweeglijk staan. Met zijn andere hand stak hij zijn mobieltje opzij om een foto van ons te nemen.

‘Vergeet nooit dat de sterkste zijn niet hetzelfde is als onoverwinnelijk,’ zei hij zacht. Er kwam een brede glimlach op zijn gezicht: ‘Goeie jacht, broertje!’

We lachten en kusten elkaar op de baardige wangen.

Ik had echter begrepen dat Massab het zaad van jaloezie in zich

droeg. Het is een onuitroeibaar onkruid en het groeit altijd in het hart waar, uiteindelijk, al onze belangrijke beslissingen worden genomen.

Ondanks de drugs en de drank ben ik ervan overtuigd dat ik een nobele moslimstrijder ben geweest, een dappere verdediger van onze clan. Het is niet makkelijk om vrouwen en kinderen om te brengen in naam van een hoger doel. In de Koran staat dat een moslim niemand mag ombrengen, behalve wanneer er daardoor onrechtvaardigheid en verval worden tegengehouden. Dat deden we. Je hebt een sterke maag nodig om een baby de keel af te snijden maar als de moed je ontbreekt, zul je ooit af te rekenen hebben met een doodsvijand van je clan die wraak zoekt. Toen de Profeet lang geleden uit de loopgraven van de heilige oorlog kwam en zijn zwaard wilde neerleggen, verscheen de engel Gabriël voor hem. 'Heb je het gevecht in de steek gelaten?' riep de engel. 'Bij Allah, de engelen hebben hun wapens nog altijd paraat en gebruiken ze. Keer terug naar het gevecht en dood je vijanden.'

Dat is exact wat wij deden. Wij deden het werk van engelen.

'Niet nadenken,' zei onze *mudeer* Shaheed Batala voor elke raid. 'Handelen.'

In dit hospitaal ben ik echter een denker geworden. In drie weken tijd, terwijl de granaatwonden op mijn benen aan het genezen waren, heb ik 22 episodes van *The 99* gelezen, een stripreeks over moslim superhelden. Elk van hen heeft een van de krachten van Allah, moge zijn Naam voor eeuwig gezegend zijn. Teshkeel Publishing heeft knap werk verricht met deze reeks, maar ik mis de rauwe kracht van de Abomination. Daardoor begon ik na te denken terwijl ik me probeerde aan te passen aan mijn nieuwe situatie zonder mijn rechterarm.

In de verhalen van *The 99* winnen de goede helden altijd.

Het is de wil van Allah, zijn Naam zij gezegend.

In de Heilige Koran ordonneert Allah, glorie zij Hem, wat er met vijanden moet gebeuren: 'En hakt gij hun nekken af en ont DOE hen met uw zwaarden van al hun vingers.'

Alle ongelovigen zijn onze natuurlijke vijanden en moeten op die wijze behandeld worden.

Maar ook moslims die in opstand komen tegen hun *sheikh*. Zij ver-

lagen zich daarmee tot vijanden van het ware geloof.

We hebben met deze moslims gedaan wat Allah bevolen heeft.

Wij waren derhalve de goede helden.

Waarom heeft dit verschrikkelijke lot me dan getroffen?

De gedachte kwam als een openbaring: mijn wonden waren de wens van Allah, een beproeving die Hij voor mij had gereserveerd. De Almachtige wilde dat ik deze verschrikking te boven kwam en als overwinnaar zou eindigen.

Het is Allah's wil: ik moet een betekenisvolle triomf behalen en deze aan Hem offeren om Zijn Naam te eren.

Op dat moment, liggend op mijn hospitaalbed, kijkend naar de stomp van mijn rechterarm, legde ik mijn eed af.

Toen onze vijanden in Al-Houla ons zagen komen, wisten ze dat ze gedoemd waren. In plaats van te vechten deden de gezinnen die geëxecuteerd moesten worden niets om zich te verzetten toen we hun kelen doorsneden, mannen, vrouwen en kinderen. We schreeuwden tegen hen dat ze moesten vechten, we porden hen met onze wapens om hun woede op te wekken. Hun laffe houding stelde ons erg teleur. Een vrouw zat verborgen onder een hoop lakens toen ik een kamer binnenrende. Een stompzinnige aanblik bood ze, alsof ze een grote homp klei op het bed was. Ik scheurde de lakens en trok haar *niquab* weg. Haar ogen stonden glazig. Ik stopte mijn pistool in haar hand, nodigde haar uit om haar kans te wagen. Op dat moment, bezeten door de geest van Allah de Wreker, was ik ervan overtuigd dat ik onkwetsbaar was. In plaats van te schieten, kromp ze ineen en liet het pistool op de grond vallen. Ik barstte in lachen uit. Ze was erg jong en knap. Ik deed met haar wat krijgers doen met vrouwelijke prooi en nadien schoot ik haar in het zachte gedeelte van haar nek in plaats van haar de keel over te snijden en haar te laten stikken in haar eigen bloed.

Was ik dronken? High? Allebei?

Ik weet het niet meer. Het was alsof ik en mijn broeders zweefden. De wereld was niet langer een plek van mensen maar leek verbonden met wezens uit een ander rijk die naar geloven in en uit onze lichamen flitsten. Hun slag tanden werden onze slag tanden, hun rood getinte ogen

werden de onze.

De avond voor de aanval op Al-Houla had Massab me verteld dat de ogen van een mens bij impact uit hun kassen schieten wanneer je zijn lichaam van de vijfde etage naar beneden gooit.

Ik geloofde hem niet en noemde hem de Superheld van de Fantasie. Hij keek me op zijn bijzondere manier aan.

Zes etages hoog in een appartementsgebouw vlak naast het lokale hoofdkwartier van de Baath Partij in Al-Houla. Massab en ik renden de trappen op. We schreeuwden zo hard we konden *Allah ou Akbar*. De vader van het gezin dat ons doelwit was, kwam ons tegemoet met geld. Hij smeekte en jankte. We schoten hem in de buik. Er waren anderen in het appartement, maar er leek mist voor mijn ogen te hangen. Ik herinner me niet of het volwassenen of kinderen waren.

Ik herinner me wel helder het jongetje dat kronkelde in Massabs greep. 'Ik zal je laten zien dat ik gelijk heb!' schreeuwde hij. Ik wist onmiddellijk wat hij bedoelde. Hij rende naar het raam van de kamer en slingerde het jongetje alsof het een zak afval was in de van hitte trillende lucht.

Daarna: Massab en ik stonden buiten het appartementsgebouw en draaiden het lijk van het jongetje om dat met het gezicht op de stoep was gevallen.

We staarden elkaar met grote ogen aan. 'Ik heb gewonnen!' gilde Massab. Hij greep me opgewonden bij de rechterarm en schudde hem. Ik voelde zijn trots en zijn jaloezie jegens mij zwellen alsof ik een vuurzee tegemoet ging.

Ik gaf hem een duw. Hij viel tegen de muur.

Ik wees met mijn rechterarm naar hem. Ik weet niet wat ik wilde zeggen, de woorden bleven in mijn keel steken als vissengraten.

Een gierend geluid.

Een ontploffing.

Voor mijn eigen ogen zwol mijn arm tot onmenselijke proporties en verdween toen.

Massabs gezicht werd een rode veeg.

Zijn slagaderlijk bloed besproeide me.

Ik en Massab waren geraakt door verkeerd gerichte schoten uit eigen rangen, vertelde Shaheed me later. We moesten onze raid afbreken omdat een bende rebellen Al-Houla binnenreed. We waren in de minderheid en vluchtten de stad uit. In de SUV waar ze me op de achterbank hadden gelegd, onderzocht Shaheed mijn wonden: 'Je hebt medische assistentie nodig en snel ook of je bloedt dood.'

Ze lieten me in Taldou achter waar een delegatie van Artsen zonder Grenzen een veldhospitaal had opgezet. Twee dagen later werd ik naar hun hospitaal in Amman gebracht.

Het is zoals het is.

Tagdeer, het Lot dat Allah de Almachtige op me geworpen heeft, is onvermijdelijk in een mensenleven. Allah schiep immers de mens opdat we Hem zouden vereren en Hem gehoorzamen.

Deze wereld is niets meer dan een beproeving.

Het heeft Allah, de Ondeelbare, behaagd om me tot aan mijn grenzen en verder te testen.

Het is zoals Quagebuur zei: Artsen Zonder Grenzen behandelen de dader zowel als het slachtoffer zonder onderscheid des persoon.

Ze denken daarmee het goede te doen.

Ze hadden niet meer verkeerd kunnen zijn.

Acht minuten.

Misschien minder.

Het eindeloze janken van het kleine meisje in de kamer tegenover de mijne heeft me pas echt op het pad van *Al-Thar* gezet. Haar pijnkreten gingen dag en nacht door als het gillen van een *ifriti* of een *zar*, de geesten over wie mijn moeder me vroeger verhalen vertelde. Ze achtervolgen vrouwen en kinderen tot die huilen en beven zoals vrouwen en kinderen nu eenmaal doen. Dagenlang verdroeg ik het gillen. Ik eiste meer pijnstillers, ik droomde van de steroïdencocktails die ik vroeger nam: stanozolol, deca-durabolin, dianabol, winstrol. Ik miste het gevoel dat ze me gaven: alsof mijn lichaam uit elkaar zou barsten. Ik herinnerde me hoe mijn aders opzwellen door de druk die de steroïden in mijn spieren veroorzaakten. Wanneer ik grote hoeveelheden steroïden

combineerde met speed verdwaalde ik vaak in dagdromen. Ik zag fantastische taferelen voor me: ik scheurde mensen in stukken, viel wilde beesten aan en verslond ze, ik versloeg machtige buitenaardse wezens.

Nu ik eraan terugdenk, weet ik dat mijn dagdromen beter waren dan de superheldenstrips en zeker beter dan het kindergezamel van *The 99*.

Tijdens patrouilles gebruikten we regelmatig speed. Het spul rekte de tijd uit. Elk obstakel werd een lachertje. We konden dagenlang aan de gang blijven, maar na zulke oorlogstochten overviel de vermoeidheid me als een hamerslag. De uitputting die op zulke momenten bezit van me nam, gaf me het gevoel alsof de helse Put van de Ongelovigen die in de Heilige Koran vermeld staat zich in mijn ingewanden had geopend. Ik kon niet meer, ik moest slapen en net voor de slaap kwam, die aanvoelde als een lijkwade die nooit meer zou worden weggenomen, dacht ik aan mijn moeder.

Ze verafgoodde me.

Ze noemde me haar kleine prins.

Ze verzorgde me als een kloek wanneer ik ziek was, iets wat vaak gebeurde in mijn jeugd.

Ze zei dat ik meer mijn best moest doen dan anderen om sterk te worden en dat ik op een dag bergen zou verzetten als ik volhield.

Tijdens zulke herinneringen werd mijn geest week en rafelde mijn zelfbeheersing aan de randen. Soms voelde ik vocht op mijn wangen.

In dit hospitaal heb ik geen moment aan mijn moeder gedacht.

Tot nu.

Ik wend mijn ogen af van de spiegel.

Ik voel aan mijn wangen.

Ze zijn droog.

Zes dagen geleden vulde ik de deuropening van de kamer tegenover de mijne. Horendol door haar eindeloze geweecklaag, staarde ik het meisje aan.

Voor ik iets kon zeggen, herkende ik haar.

Ze woonde in een huis in Al-Houla dat was uitgebrand na twee ontplofte granaten.

Een van Massab.

Een van mij.

Ik ging dichterbij het bed. Haar linkerkaak was weggevreten door vuur.

Haar handen eveneens.

Op dat moment dook Quagebuur op achter mijn rug. 'Ze bereiden haar voor op huidtransplantaties. Dat kost veel tijd. En haar veel pijn.' Zoals gewoonlijk klonk haar stem kortaf en zelfverzekerd, maar nu hoorde ik er een echo van iets anders in. Een beschuldigende noot?

Medelijden?

Ik keek neer op de vrouw en tot mijn eigen verbazing hield ik mijn mond.

Wat weten westerlingen van de eer die in haat vervat zit?

Van de zegen die op je neerdaalt wanneer je tot ter dood een *caliph* volgt zoals Bashar al-Assad?

Ik schudde mijn hoofd en toonde haar mijn tanden.

Het kind maakte kabaal. Een gorgelend geluid gevolgd door een gil.

Quagebuur zei met die irritante stem van haar: 'Haar tong is zwaar verbrand. Haar moeder, vader en twee zusters werden voor haar ogen vermoord.'

Het kind opende de ogen alsof ze had gehoord wat Quagebuur vertelde. Ik zag in haar ogen dat ze mijn vollemaansgezicht herkende. Mijn moeder noemde me vroeger 'mijn bolle maantje'. Ik heb altijd een rond en vlezig gezicht gehad. De steroïden hebben dat kenmerk nog versterkt. Ook zonder mijn baard wist het meisje wie ik was. Ik deed een paar stappen naar het bed. Ze dook ineen en probeerde zich te verbergen onder de lakens.

Ze was zo bang dat ze eindelijk stil was.

Ik glimlachte en raakte haar hoofd aan.

We hebben haar vaders keel doorgesneden terwijl ze huilend in een hoek zat weggedoken.

We staken haar moeder verscheidene malen in de buik, schreeuwend dat ze een hoer was.

We verbrijzelden de schedels van haar twee zusters met klappen van onze kalasjnikovs.

We wendden ons tot het meisje in de hoek toen onze broeders buiten werden aangevallen en om versterking riepen.

We renden het huis uit met achterlating van twee granaten, een van elk van ons, om haar af te maken.

Het kleine meisje in de hoek.

Dagen aan een stuk ging ik naar haar bed wanneer ze hilde en het leven van de andere patiënten grondig verpestte.

Elke keer werd ze stil als ze me zag.

Ik streekte haar hoofd met mijn overgebleven arm.

Soms zat ik urenlang op haar bed.

We keken elkaar aan.

Ze sprak geen woord.

Ik evenmin.

Haar ogen vertelden alles.

Haar stilte was een zegen.

Twee minuten.
Grappig.

Uiteindelijk was het voor het meisje dat ik besloot om dit hospitaal op te blazen. Ik had genoeg van anderen die naar mijn armstomp en verminkte benen staarden, maar ik wilde vooral een eind maken aan haar tranenvloed. Haar gejangk, dat me doet denken aan *Mubram*, het onvermijdelijke lot van het mensdom, moet verstommen.

Het lot van het mensdom is lijden.

Alsof de mensheid het Volk van de Helleput is.

Ze roddelden in onze streek dat Massab en ik grote domme krachtpatsers waren.

Je hoeft niet slim te zijn voor wat ik gedaan heb.

Je moet gewoon de training hebben gehad.

Een uur geleden, tijdens de middagpauze, liep ik de hospitaal-apotheek in, verbrijzelde de schedel van de apotheker tegen de muur, en barricadeerde de deur. Ik had enkel een ongestoord uur nodig en aspirine die ik met aceton zuiverde. Daarna mengde ik, zoals men mij had geleerd, zwavelzuur en kaliumnitraat doorheen het acetylsalicylzuur. Ik

had vijftien gram ASA om mee te beginnen. Ik eindigde met vijftien gram picrinezuur, voldoende voor een hoogexplosieve zelfgemaakte bom. Ik stelde het springtuig op naast de voorraad ethanol die het hospitaal gebruikt om gangen en kamers schoon te houden.

Ik kijk in de spiegel.

Het kan nu elke seconde gebeuren.

De Huilebalk, zoals ik het meisje ben gaan noemen, zal beter af zijn.

Mijn armen waren zestig centimeter in omtrek.

Ik was echt de Abo...

Zes kogels voor Jef Geeraerts

Eddy C. Bertin

Frederick Damien van den Hoverstraten ging in de rij staan voor de kassa van de Antwerpse Boekenbeurs der Vlaanderen, om zoals de eerste beste godverdomde bezoeker een toegangskaartje te kopen met zijn zuurverdiende geld. Het was een lange rij, het was zaterdagmorgen, een prachtig zonnetje stond aan de hemel boven de Vlaamse havenstad. Blijkbaar omdat het een speciale dag was, gewijd aan de thriller en misdaadroman, hadden ook heel wat buitenlanders geopteerd voor een dagje literair vermaak in Vlaanderen. Heel wat Hollanders in elk geval. Frietverkopers mochten hier niet staan, maar de hamburger- en hotdogstandjes deden gouden zaken, al was het nog relatief vroeg, nog geen half elf in de morgen. De alledaagse bedoening en de sterke geuren van de gebraden hamburgers irriteerden Frederick overmatig, vooral omdat hij nog niet gegeten had. Hij was er niet in geslaagd om deze morgen ook maar één hap door zijn keel te krijgen, zijn zenuwen waren te strak gespannen. Dat leidde tot buikpijn, de onmogelijkheid om ook maar iets te eten en meestal ook diarree, waarvan hij gelukkig vandaag gespaard was gebleven. De kaartjesverkoopsters maakten zich blijkbaar ook niet druk, de rij vorderde maar langzaam, wat Fredericks humeur niet verbeterde.

Naast zich zag hij opeens een klein, lichtkalend mannetje, gekleed in sportief maar ouderwets jasje en coltrui, zomaar de rij voorbijgaan en rechtstreeks op de ingang af stevenen. John Vermeulen, dacht Frederick, en een golf van woede steeg als braaksel in hem op. *Die* had natuurlijk

een vrijkaartje, gekregen van zijn uitgever, *die* kerel hoefde niet in de rij te gaan staan, tussen doodgewone dagjesmensen. Al de genodigde Auteurs, met hun dikke nekken en honorariumnota's, kregen vrijkaartjes voor zichzelf en hun familieleden, terwijl juist zij zich best de prijs van een kaartje konden veroorloven. En intussen moest hij, Frederick Damien van den Hoverstraten, die al twee maanden de huur niet had kunnen voldoen, *betalen* om binnen te mogen. Was dat nu bevordering van het Vlaamse Boekwezen? dacht Frederick razend. Al die prulschrijvers die vandaag een grote mond mochten opzetten, hadden goed praten, het echte jonge talent – zoals Frederick Damien van den Hoverstraten – bleef mooi op straat in de kou staan, mocht zelfs niet binnen op het vertoon van een lidmaatschapskaart van een schrijversvereniging. Kaartje kopen, zoals iedereen. In de rij staan, tussen de ongeletterden die naar de boeken kwamen gapen, alsof ze een museum bezichtigden. Er was geen perspresentatie voorzien voor Fredericks nieuwste roman, hij was niet vriendelijk gevraagd of hij misschien de tijd vrij kon maken om een lezing te houden, of zijn werk te komen signeren voor de vele bewonderaars en bewonderaarsters van zijn oeuvre.

Het publiek was nog niet rijp voor zijn werk, dacht hij bitter, tenminste... dat zeiden die uitgevers die zich de moeite getroost hadden – hoopte hij – om zijn typoscripten te lezen... in tegenstelling tot al de anderen die ze – waarschijnlijk ongelezen – met een standaardbrief afgewezen en teruggestuurd hadden, als 'niet geschikt voor ons fonds...'

En dat terwijl Jef Geeraerts...

Jef Geeraerts, de gehate, de verafschuwde Geeraerts!

Het was voor *hem* dat Frederick zijn kaartje betaalde, en de boekenbeurs binnenwandelde. Het was onvoorstelbaar druk, zelfs voor een zaterdag. Maar ja, deze zaterdag stond wel specifiek in het kader van de 'eigen thriller', het misdaadverhaal in de Lage Landen en de Nederlandstalige letteren. Voor deze gelegenheid waren een heel stel bekende en minder bekende 'beroemdheden' uit Vlaanderen en Holland uitgenodigd, en hun uitgevers hadden er natuurlijk voor gezorgd dat het keurig samenviel met de publicatie van het nieuwste boek van hun huisauteurs. De zoveelste Van de Weteringse Grijpstra & De Gier werd

ten doop gehouden – Frederick was al lang de tel kwijtgeraakt – en er was een nieuwe Corsari die erg lovende recensies gekregen had in de vakpers, en dan was er nog een nieuwe Post, een nieuwe Hellinga sr., en noem maar op. De reclameteksten van de grote uitgevers probeerden zichzelf te overtreffen in bloeddruipende superlatieven. ‘De thriller van het jaar’, ‘Lang verwacht, eindelijk verschenen’, ‘Filmrechten aangekocht door...’, ‘Binnenkort een thrillende tv-reeks’.

Maar de meeste bezoekers waren gekomen voor Geeraerts, altijd weer Geeraerts, die vandaag de allereerste exemplaren zou signeren van zijn nieuwste superthriller *Kloon*, natuurlijk in aanwezigheid van radio en tv.

Zo was het niet moeilijk, dacht Frederick bitter, om bestsellers te produceren, vooropgesteld dat je uitgever er maar voldoende geld en pre-publicatiepubliciteit tegenaan wilde gooien. Het hele jaar door had hij al die irriterende korte berichtjes gelezen in de pers: ‘Geeraerts werkt aan zijn grootste roman’, ‘Drongense schrijver Jef Geeraerts actiever dan ooit’, ‘Bestsellerauteur van *Diamant*, *Drugs* en *De trap* vertrekt naar Amerika, op zoek naar nieuwe inspiratie’.

Steeds werd een beetje meer informatie losgelaten om het finale mysterie nog aan te spitsen: ‘Nieuwste roman van Jef Geeraerts is gebaseerd op ultra-geheime Amerikaanse biochemische experimenten’, ‘Superthriller van Geeraerts onthult nooit vermoede gruwelen... die nu al werkelijkheid zijn in geheime laboratoria!’

Ho, dacht Frederick, die persjongens kenden hun vak, ze wisten hoe ze een nog niet bestaand boek moesten opschroeven. Het resultaat was die krantekop geweest die Frederick razend gemaakt had: ‘Al meer dan 20.000 exemplaren voorverkocht van Jef Geeraerts nog te verschijnen roman *Kloon*!’

De buikkrampen werden intenser, ze beten zich met scherpe klauwen vast in Fredericks ingewanden, op het ritme van de gehate naam. Geeraerts, Geeraerts, *Geeraerts*!

Hij voelde een enorme druk op zijn buikspieren en blaas, en ging naar het toilet. Tien frank om even te plassen, klootzakken! Hij stond vijf minuten over het urinoir, maar de pijn was zo intens dat hij niet kon. Hij ritste zijn gulp weer dicht. Tien frank voor niks. De druk bleef. Hij moest zich beheersen, dacht hij. Het zweet stond op zijn voorhoofd,

en voelde daar kil aan. Hij ging weer de beurs zelf binnen, en wandelde wat door de gangen. Zoveel mensen, ze stootten overal lomp tegen je aan, verdrongen zich voor de uitgeversstands.

Ze willen me gek maken, dacht Frederick even, ze zijn hier allemaal om mij gek te maken. Ze willen *mijn* werk niet lezen, ze vragen niet om mijn handtekening, ze *kennen* mij zelfs niet. Dat is al voldoende om me gek te maken. En misschien ben ik dat wel.

Het was een troostende gedachte. Ja, misschien was hij inderdaad wel echt gek, je zou het van minder worden. Het besef van zijn eigen waanzin kalmeerde hem enigszins. Gek zijn kan iedereen, maar hij wist dat zijn vorm van waanzin een rationele en gecontroleerde waanzin was. De woedeaanval verdween, en werd vervangen door een berustend gevoel van koude haat, als bezinksel in een geleegd glas.

Slechts een gek zou in staat zijn zo'n plan te ontwerpen als ik, dacht

hij. Maar er is een geniale waanzin voor nodig om tot de uitvoering ervan over te gaan. De waanzin en de haat hadden een uitweg gezocht, en die gevonden in hem. Hij had ze als serpente aan zijn borst gekoesterd, ze uitgebroed als slangenjongen, en ze toegespitst tot een grandioze finale, een 'final act'.

Hij nam hier en daar een boek ter hand, bladerde er even lusteloos in en zette het dan terug. Hij kocht niks, daar had hij geen geld meer voor. De schamele prijs van het toegangskaartje had zijn laatste geld gekost, hij kon zich zelfs geen pintje meer veroorloven aan de bar. En voor zijn neus waren er al die boeken, duizenden en duizenden boeken, en geen enkele met zijn naam op het omslag. Woorden in druk, miljoenen en miljoenen woorden... in druk.

Hij zou ze allemaal willen ombrengen, al diegenen die verantwoordelijk waren voor wat hij niet geworden was. De andere schrijvers, de uitgevers, de boekenverkopers, de vertegenwoordigers, al diegenen die hem afgewezen hadden.

Elke uitgeversstand die hij voorbijwandelde, riep herinneringen op aan afwijzingsbrieven en teruggestuurde manuscripten, sommige *zelfs ongelezen*, de grootste belediging van al. Bruna, Elsevier, Soethoudt, Loeb, Manteau, Meulenhoff, Babel... ze hadden allen hun kans gekregen, tot zelfs de meer bescheiden uitgevers, Cube van Gent, Vierluik van Wageronde, Stomp in Berendree. Geen van hen had werkelijk belangstelling getoond voor het verzamelde werk van Frederick Damien van den Hoverstraten.

Hij zag verschillende mensen, wier gezichten hij meende te herkennen van de foto's op de achterflap van hun boeken, of uit de kranten die diezelfde boeken gerecenseerd hadden. Daar had je Janwillem van de Wetering, in een Oosters-aandoend tuniek. Die had allicht alweer zo'n pseudo-thriller met mystieke invloeden geschreven. En die breedborstige kerel in een visserstrui, met de korte zwarte krulharen, dat moest wel Felix Thijssen zijn, tussendoor eens even afgezakt naar Vlaanderen uit het zuiden van Frankrijk, voor de Boekenbeurs, en ter gelegenheid van zijn nieuwe, recent verfilmde thriller. Die was al dapper boeken aan het signeren voor bewonderaars die zich verdrongen voor zijn stand. En ginds wandelde Hubert Lampo met zijn echtgenote, op weg

naar de Meulenhoff-stand natuurlijk. Daar liep die Boekestein wiens romans bij Babel verschenen, waar hij 'toevallig' ook redacteur was. Over vriendjespolitiek gesproken! En dat kleine nerveus-gebarende ventje met zijn vingers vol gekke ringen zou wel griezelschrijver Bertin zijn. Ook al zo'n kerel die het ooit gewaagd had Frederick te schrijven dat zijn boek 'toch echt niet goed genoeg was' voor publicatie. Die had het dan nog aangedurfd Frederick een stel 'goede raadgevingen' te verschaffen zoals het insluiten van retourporto – net alsof Frederick zijn vak niet kende. Het was hun dag vandaag, de dag voor al die prulschrijvers die het gehaald hadden, die gehate kerels die het succes oogstten dat *hij*, Frederick, feitelijk verdiende.

Ze weten het nog niet, dacht Frederick, en voor het eerst krulde een zwakke glimlach zijn mondhoeken, maar vandaag wordt het *mijn* dag!

De revolver hing zwaar in zijn vestzak. Een kortlopijg coltmodel, oorspronkelijk een alarmpistool, voorzien van een magazijn met zes kogels, een imitatiemodel, gemaakt in Duitsland. Hij had niet gedacht dat het zo duur zou geweest zijn, vooral door de veranderingen die noodzakelijk waren geweest: een nieuwe loop, een nieuwe trommel – zonder afsluitspillen! – en natuurlijk de slagpin en de kogels. Frederick had eigenlijk graag een colt .38 special gewild, het fameuze moordwapen uit Geeraerts' roman *De coltmoorden*, dat leek hem een soort poëtische rechtvaardigheid, maar hij was er niet in geslaagd zo'n revolver te bemachtigen.

De revolver misvormde zijn jas. Frederick liet zijn hand even in zijn zak glijden, en liefkoosde het staal. Het voelde warm aan, als een levend wezen dat hij tegen zijn lichaam koesterde, een vergroeijsel ervan bijna, een sinistere uitwas die toch zo intens deel van hem zelf was. Zoals de biologische revolver in Cronenbergs *Videodrome*, die letterlijk groeide uit de lichaamscellen van de drager. Zo beschouwde Frederick zijn revolver: die hoorde bij hem, was een deel van zijn denken en zijn, zijn ziel en lichaam. De revolver was de materialisatie van zijn woede en haat, die vorm gekregen had in koud staal. Zijn haat lag opgeslagen in de kogels in de trommel. Zes kogels voor Jef Geeraerts.

Het was wel vreemd hoe de realiteit soms op fictie gaat lijken, dacht Frederick. En hoe aan de andere kant de fictie die ik zelf placht te creëren nu plots werkelijkheid aan het worden was. Hoeveel keren had hij niet geschreven over would-be moordenaars die aan een wapen probeerden te komen? Nu had hij dat allemaal zelf meegemaakt, en het was niet zo erg verschillend geweest van wat er op dat gebied in zijn romans gebeurde, dus konden die toch echt niet zo ontzettend slecht zijn. Nee, het was de schuld van die klootzakken die al ingeburgerd waren bij een gevestigde uitgeverij, en die maar bleven schrijven, elk verdomd jaar een nieuw boek, of zelfs meer dan één. Sommigen, zoals die schoften van een Vermeulen en een Bertin waagden het zelfs bij meer dan één uitgever te gaan met hun boeken. Hoe kon dan iemand als Frederick ooit een echte kans krijgen?

En Geeraerts... die was de slechtste van allemaal. Wel vreemd, dacht Frederick, dat je iemand zo kan haten die je nooit ontmoet hebt. Maar Jef Geeraerts bleef maar doorpennen, ook nog met de hand in plaats van met een schrijfmachine zoals het past voor een schrijver die zijn vak waardeert. Elk jaar schreef Geeraerts een nieuwe bestseller, en op die manier roofde hij de goede thema's uit Fredericks gammele olivetti. Frederick had eens een verhaal gelezen, van H. G. Wells meende hij zich vaag te herinneren, over een uitvinder die telkens als hij een uitvinding wilde patenteren, de loef afgestoken werd door een concurrent die hem altijd net voor bleek te zijn met eenzelfde idee.

Zo was de situatie ook ongeveer tussen Geeraerts en Frederick. Al die goede romans lagen in Fredericks la, in zijn kleine kamertje. Zijn indringende studie over corruptie bij de recherche en de rijkswacht: *De dood van een rijkswachter*, en net toen het boek klaar was, verscheen Geeraerts' *De coltmoorden*. Frederick had zich vol goede moed op een heroïneschandaal geworpen... en Manteau publiceerde Geeraerts' *Drugs*. Frederick had een andere koers ingeslagen: hij zou de klassieke 'whodunit' doen herleven, en schreef zich zot aan een inside-detective in het Antwerpse milieu, maar Geeraerts' *De trap* was hem te vlug af. Frederick had het opnieuw over een andere boeg gegoooid, en het internationaal terrorisme beschreven, maar Geeraerts dook op met *Terrorist*. Wat aanvankelijk bizar toeval geleken had, nam dreigende en

bijna bovennatuurlijke vormen aan. Frederick kon er niet meer van slapen. Het was natuurlijk onmogelijk dat Geeraerts zijn ideeën stal, ze kenden elkaar helemaal niet. Het moest één van die mysterieuze geestesbanden zijn tussen schrijvers, een psychisch contact. Frederick had besloten volledig van het misdaadgenre af te stappen. Science fiction was nog altijd in, als het een eigentijds kleurtje kreeg. Frederick was begonnen aan een SF-roman waarin kunstmatige mensen als geheim wapen gebruikt werden... en toen las hij dat Geeraerts een roman schreef die *Kloon* heette. Dat was de laatste druppel geweest.

Frederick koesterde zich aan de warmte van zijn haat, zelfs al kon hij die enkel in zijn gedachten spuien. Geeraerts en hijzelf waren tegenpolen, zowel lichamelijk als geestelijk. Geeraerts was zwaar gebouwd, kalend en met een grijze baard. Hij, Frederick Damien, was groot en

tenger en kon zelfs geen snor laten groeien die toonbaar was. Frederick hield van de drukte van een grote stad als Antwerpen, waar hij geboren en getogen was – in de Hoofdstad van Europa, zoals de sinjoren dat plachten te verkondigen – terwijl Geeraerts zich daarentegen verkoos te begraven in een gehucht als Drongen. In de loop van de voorbije jaren, terwijl de haat als een psychische foetus in hem groeide, had Frederick daar vaak over nagedacht. Het was alsof hun twee levens een balans van tegenstellingen vormden. Misschien was Geeraerts wel zijn ware anima. Hoe was anders het parallel lopen van hun romans te verklaren... maar waarbij Geeraerts altijd vlugger was gebleken. En waar twee geestelijk één zijn, is er één van die twee teveel.

Al de anderen zijn maar klein grut, Geeraerts, dacht Frederick. Ik wil jou. Ik heb een geschenk voor je meegebracht, zes geschenkjes feitelijk, allemaal voor jou alleen. Van een bewonderaar van je werk... van *mijn* werk!

Frederick besepte ten volste dat zijn daad een symbolisch gebaar zou zijn, geheel absurd en zinloos, behalve voor hemzelf. Maar om wie diende hij zich te bekommeren? Hij had geen familie, behalve wat oude tantes en ooms die niet naar hem omkeken, een gevoelsuiting die wederzijds was. Meisjes hadden al vlug ontdekt dat een schrijver een erg saaie persoon is als hij schrijft, de interessantste auteurs – uit sociaal standpunt gezien – zijn immers deze die praten over wat ze ooit eens zullen schrijven als ze er de tijd voor vinden. Zijn vrienden waren Frederick ook al vlug uit de weg beginnen te gaan om niet telkens opgezadeld te worden met een nieuw manuscript dat ze echt eens moesten lezen. Wel, Fredericks laatste manuscript zouden ze lezen, op de voorpagina's van de grootste kranten, en misschien fragmenten ervan als begeleiding bij interviews in de sensatiebladen. Hij had het allemaal keurig neergeschreven: wat hij ging doen, hoe en waarom. Het lag in zijn kamer op de politie te wachten, die het daar vanavond zou vinden. Hij had een brief gefotokopieerd, maar de exemplaren wel allemaal eigenhandig gesigneerd, en ze deze morgen gepost aan de dagbladen en de belangrijkste literaire tijdschriften. Frederick wilde er zeker van zijn dat ze het goed begrepen dat hij niet zomaar een halvegare was die plots doorgeslagen was. Hij zou zich niet ontoerekenbaar laten verklaren:

zijn plan was koelbloedig voorbereid, 'met voorbedachten rade', en zo zou hij het ook uitvoeren. Sommige moordenaars deelden de faam met hun slachtoffers, werden soms zelfs beroemder: Booth en Lincoln, Oswald en Kennedy, Ramón Merauer en Trotsky, noem maar op. Misschien zou er daarna wel belangstelling komen voor zijn romans. De academici zouden hun hartje kunnen ophalen, ze konden de gelijkenissen opsporen met die van Geeraerts.

Frederick wandelde twee keer de boekenbeurs rond, tot het tijd was voor Geeraerts' lezing, die natuurlijk over diens nieuwe roman zou gaan. Frederick ging helemaal achteraan in de zaal zitten, en luisterde met een half oor, terwijl hij de revolver betastte. Het strelen van de loop en de trekker verschaftte hem een vreemd warm gevoel, als het sensuele strelen van zijn eigen mannelijkheid, erect en keihard in staal. Het metaal was warm onder zijn vingers, het rustte tenslotte al enkele uren tegen zijn lichaam. Met dromerige ogen keek Frederick naar Geeraerts, die wat moeite had met zijn tekst. Hij las met een aantal minuscule velletjes papier voor zich, maar vermeed ernaar te kijken, zodat hij regelmatig de draad kwijtraakte.

'Klonen is een relatief recente ontwikkeling in de biochemische wetenschappen,' vertelde Geeraerts. 'Gebaseerd op het afscheiden en daarna kunstmatig reproduceren... of eigenlijk dupliceren van die cellen. In die cellen... in elke cel... zit namelijk de volledige genetische structuur van het hele menselijke lichaam van de donor van die cel. Dit sluit de persoonlijkheid in, de kennis die bij de donor opgeslagen zit in zijn hersens, waarvan het genetische bouwplan eveneens in die enkele cel zit. Kloning is dus letterlijk een reproduceren van een wezen, naar lichaam en geest...'

Het warme gevoel verspreidde zich door Fredericks buik, als de eerste erotische prikkels die een vrijage voorafgaan. De dood is het uiterste en volledigste orgasme, dacht hij. En zoals bij seksualiteit dienen er ook bij de gewelddadige dood twee partners aanwezig te zijn. Feitelijk is mijn daad een miskende vorm van liefde. Een sublieme en subtiele vorm van doorgedreven narcisme, Jef Geeraerts was enkel een weerspiegeling van het niet erkende talent van Frederick Damien. De

zes kogels betekenden de verbrijzeling van dat spiegelbeeld, zodat het ware ik naar voren zou kunnen treden, Frederick Damien zelf. Zijn vingers liefkoosden het wapen als een vrouwenlichaam, zijn handen werden klam en hij kreeg een erectie. Hij sloeg vlug de benen over elkaar en verzette zich wat op de stoel. De opwindende dreif adrenaline door zijn lichaam. Een ader klopte in zijn hals, zo heftig dat hij het bonken in zijn hoofd voelde. Straks, dacht hij, straks!

‘Als men die gedupliceerde cellen doet groeien, krijgt men uiteindelijk een perfect duplicaat van het origineel,’ ging Geeraerts onverstoorbaar verder. ‘In mijn nieuwe roman *Kloon* beschrijf ik wat er gebeurt als een geheime regeringsorganisatie, gesteund door ultra-rechts en fascistische groeperingen, door die versnelde cellengroei klonen maakt van mensen. Mijn boek speelt zich af in een nabije toekomst in ons land, zoals ook *De coltmoorden* en *Drugs*, en is een hybride tussen de thriller en de sciencefictionroman. Ik heb mij vroeger al eens aan SF-verhalen gewaagd, en ben mijn informatie voor *Kloon* gaan opzoeken in de regeringslaboratoria in Washington en New York...’

Frederick stond op, en verliet de zaal. Natuurlijk, dacht hij verbiterd, commercieel tot en met. SF is in, dus schrijft meneer Geeraerts nu SF. Maar niet lang meer, Geeraerts, je dood zal fantastischer en absurder zijn dan je je ooit zou kunnen voorstellen.

Hij bleef wat rondhangen tot de lezing ten einde was. De luisteraars begonnen naar buiten te stromen. Frederick wachtte. De Manteau-stand was vlakbij. Toeschouwers en nieuwsgierigen verdrongen zich al rond die stand. In het midden daarvan was de specifieke en traditionele Jef Geeraerts-stand, in een halve cirkel, bijna als een troon waarop Geeraerts straks zou plaatsnemen, als een Messias van de thriller-literatuur. Honderden, duizenden exemplaren van *Kloon* lagen daar te koop. In gedachten zag Frederick zijn eigen boek daar liggen, misschien volgend jaar, of het jaar daarna. En hijzelf om ze te signeren, uiteraard met twee agenten in burger in de buurt, om hem in het oog te houden. Misschien, wie weet, zou de rechter in staat zijn de subtiliteit van zijn daad te begrijpen.

Hij kreeg er koude rillingen van over zijn rug, zijn vingers trilden, maar hij hield de colt stevig beet. De kolf lag als een vrouwenborst in

zijn rechterhand, zijn vingers omstrengelden de trekker in een dodelijke omhelzing. Zijn lippen waren droog, hij kon geen speeksel produceren om ze te bevochtigen. Zijn tong kleefde als pulp tegen zijn gehemelte. Ik mag nu niet falen, dacht hij, niet nu! Hij voelde zich vreemd licht in het hoofd, en even meende hij dat hij ging bezwijmen. Hij zocht steun met de linkerhand tegen een boekenrek, en de duizeligheid ging voorbij. Heel even kreeg hij de bijna onweerstaanbare neiging de revolver uit zijn zak te halen en ver weg te slingeren, weg te rennen. Zijn hele zo zorgvuldig voorbereide plan kwam hem opeens absurd en kinderachtig voor, het melodramatische plan van een onevenwichtige.

En toen zag hij Geeraerts. De glimmende schedel, de blokkige schouders, de bril die wat afzakte op zijn neus. Hij wandelde naast enkele mensen die zijn boek onder de arm hadden, vertelde hen waarschijnlijk dat hij het dadelijk zou signeren, in de stand van zijn uitgever, waar hij zich omgeven zou weten door duizenden van zijn boeken, een keizer temidden van een papieren troon.

Frederick drong naar voren, duwde de mensen ruw terzijde, en dan stond hij voor Jef Geeraerts. Frederick had woorden gepland die hij op dat ogenblik tot Jef Geeraerts zou zeggen, maar zijn lippen weigerden dienst, en hij kon ze zich niet herinneren. De haatkanker brak open in hem, de monsterlijke foetus richtte zich op in zijn geest en wiste alle gedachten weg. Geeraerts fronste de wenkbrauwen en opende de mond om iets te zeggen tegen deze verwaande knul die zijn gezellen zo hardhandig weggeduwd had.

Frederick rukte de colt uit zijn zak, bracht de loop omhoog in één vloeiende beweging en haalde de trekker over, zonder ook maar te richten. De knal was oorverdovend in de door boeken ingesloten ruimte.

Geeraerts werd als door een onzichtbare vuist achteruit geslingerd, een rode bloem met zwarte randen spatte open op zijn grijze hemd. Hij viel op de grond en greep met beide handen naar zijn opengereten borst. Zijn mond stond nog open, de woorden bevroren op zijn lippen. Frederick hoorde het schreeuwen niet rondom hem. Hij deed een stap voorwaarts, waarbij hij Geeraerts' gevallen bril verbrijzelde onder zijn voeten. Frederick Damien van den Hoverstraten nam de revolver met beide handen beet, in die pose die hij FBI-agenten had zien aannemen op de

tv als ze hun prooi in de hoek gedreven hadden. Hij voelde een bizarre drang om 'Freeze' te roepen. Heel het gebeuren was op een vreemde manier onwerkelijk, alsof hij dit zelf niet deed, maar iemand anders die in zijn schoenen gestapt was, een kloon die zijn lichaam en geest bezielde en die de daad voor hem volbracht. Frederick voelde zich als een buitenstaander, een objectieve toeschouwer die het kronkelende lichaam van Geeraerts zag en de colt, van op afstand zonder er zelf bij betrokken te zijn. *Maar ik ben het werkelijk*, jubelde de foetus in zijn geest, *ik doe het eindelijk!* Hij legde aan en drukte opnieuw af. Geeraerts' hersens spat-ten op de grond, vermengd met verbrijzelde beenderfragmenten en donker bloed. Het vormde een grote, vieze vlek, die een scherp contrast vormde met het relatief kleine donkere gaatje in zijn voorhoofd.

'Het is volbracht,' zei Frederick Damien luidop. De colt voelde warm aan in zijn handen, een scherpe bijtende geur drong in zijn neusgaten. Die geur had hij slechts één keer geroken, toen hij zich in de bossen van Destelbergen geoefend had met het afvuren van de colt, om te wennen aan de zwakke terugslag. Frederick keek rond en glim-lachte. Iedereen was teruggedeinsd, zodat een open cirkel ontstaan was rondom hem en de dode Geeraerts op de grond. Als een artiest na een geslaagde voorstelling, liet Frederick zijn blikken over de menigte glijden.

Jef Geeraerts stond naast hem, en keek vol afgrijzen naar de dode op de vloer. Frederick slaakte een razende kreet. Hij wervelde rond, de colt kwam omhoog, en hij haalde opnieuw de trekker over.

De kogel trof Geeraerts zijdelings in het hoofd, en verliet dit aan de andere kant om zich dan in het plafond te boren. Geeraerts viel tussen de mensen achter hem, die niet tijdig konden wegspringen om de be-vuiling van hun kleren te vermijden.

Ik moet hem afmaken, dacht Frederick woest, ik moet hem af-maken! Hij deed enkele wankelende stappen naar voren, waar Geeraerts tussen enkele mensen lag die hij in zijn val meegesleurd had. En toen zag hij Geeraerts links van zich staan, ongedeerd. En ginds stond Geer-aerts in de boekenstand van Manteau. En daar kwam Geeraerts aan-gelopen, aan de andere kant van de zaal. En...

De revolver viel uit Fredericks machteloze handen. Zijn ogen puilden uit, dan sloeg hij de handen voor zijn gezicht en begon met

luide uithalen te wenen. 'Ik krijg hem niet dood,' snikte Frederick. 'Ik krijg hem niet dood!'

Dat bleef hij maar herhalen toen de politie kwam en hem wegvoerde.

Natuurlijk had niemand zoiets kunnen voorzien, zei de public relations-man van de uitgeverij later die dag tegen de pers. Het had een leuke stunt geleken voor de publikatie van Geeraerts' nieuwe roman, de 'klonen' van Jef Geeraerts, zeven mannen met een perfect gemaakt rubbermasker op, wie had ooit kunnen vermoeden dat het zo uit de hand zou lopen... Natuurlijk zou al het mogelijke gedaan worden voor de nabestaanden van de ongelukkigen, hoewel niemand de schuld kon dragen voor...

De echte Jef Geeraerts bleef er heel koel bij. 'Wie mijn boeken gelezen heeft, weet dat ik al heel wat meer meegemaakt heb,' verklaarde hij rustig aan de pers.

De verkoop van het boek *Kloon* behaalde onbetwistbare topcijfers op de boekenbeurs.

Twée keer bloot

Jaap Boekestein

De late middagzon glipte hier en daar langs de zware donkere gordijnen terwijl Renske stil haar kleren bij elkaar zocht. In het grote bed snurkte Rob zachtjes. Zijn afgetrainde sportschoollichaam was half bloot, half bedekt door de verfrommelde lakens. Tribal tatoeages sierden zijn bovenarmen en schouders, zijn schedel was volkomen glad. Zo nu en dan trokken onwillekeurige bewegingen door zijn spieren. De gevierde notaris van de onderwereld was een onrustige slaper.

Oef, die vierde keer tegen de keukenmuur had van mij niet gehoeven, bedacht Renske terwijl zij de haar stijve spieren en beurse plekken probeerde te negeren. Heel even trok een glimlach over haar gezicht terwijl zij dacht aan de afgelopen nacht. Wel lekker, toch. Tssk, platgeneukte sloerie... Hi hi, mag ook wel eens keertje. Ow, die kousen kan ik dus weggooien...

Uiteindelijk had Renske alles bij elkaar en begon zij zich geruisloos aan te kleden. Rob sliep nog steeds, dankzij de Rohypnol. Renske pakte haar handtasje. Op het eerste gezicht zaten er de gebruikelijke vrouwen dingen in gepropt, maar feitelijk verborg de tas twee belangrijke dingen. Met haar slanke vingers wroette Renske in de rommel totdat zij onderin vond wat zij zocht. Zij haalde een zorgvuldig gesealed, bloederig stuk vlees te voorschijn. Rauwe biefstuk, door het plastic heen geïnjecteerd met een leuke cocktail.

Rits, pssh.

Met een nagelschaartje uit haar tas sneed Renske het plastic door.

De ijzeren geur van bloed kwam haar tegemoet. *Bleh!* Renske zorgde er voor dat zij alleen het plastic van de verpakte biefstuk vast had. Het laatste wat zij wilde was in contact komen met die vieze homp vlees.

Op kousenvoeten en met uitgestrekte arm liep Renske naar de deur van de slaapkamer, aangemoedigd door Robs gesnurk. Zij opende de deur en binnen drie tellen hoorde zij het getrippel van naderende hondenpoten op parket. Een bakbeest met veel spieren en tanden kwam

wantrouwig de gang ingelopen met de zekerheid van grote honden die wisten dat zij iedereen konden verscheuren die kwaad in de zin had: Ronaldo.

‘Ga niet in je eentje door het huis dwalen,’ had Rob haar gisteren verteld. ‘Ronaldo houdt niet van vreemden. Hij is een *fila brasileiro*, die werden vroeger gebruikt om weggelopen slaven op te sporen. Als je wilt plassen, gebruik dan de badkamer van de slaapkamer.’

‘Eet smakelijk, Ronaldo,’ fluisterde Renske op vriendelijke toon terwijl zij de biefstuk de gang in wierp.

H*et is zo gemakkelijk geld los te krijgen van mensen*, dacht Renske terwijl zij een slokje nam van haar café au lait en over de tafel heen Karel Hoesche aankeek. De rijke, oudere stripverzamelaar had een hoog voorhoofd, een opstandig kruin grijs haar en een lange snor, gecombineerd met heldere blauwe ogen, een caesarneus en een spitse kin. *Be-loof iets wat ze willen hebben, verpak het leuk, en het is voor elkaar*. Karel Hoesche was voor zijn befaamde verzameling zeer geïnteresseerd in een tot nu toe onbekende tekening van Hergé (een maandje geleden getekend door een talentvolle maar arme student van de kunstacademie op een vel kunstmatig verouderd papier). De leuke verpakking? Dat was Renske zelf natuurlijk: dit keer was zij Célestine Degrelle, achterkleindochter van Leon Degrelle, die in de nalatenschap van haar overgrootpapa de tekening had gevonden. Zij sprak Vlaams met een licht Frans accent, had lang bruin haar dat vrij over haar schouders hing, dikke brillenglazen en was wat conservatief maar toch smaakvol gekleed. Of meneer Hoesche misschien interesse had in een originele prent van de tekenaar die beroemd werd met Tintin, eh... Kuifje? Het was van uit de oorlog.

Natuurlijk had meneer Hoesche dat. En alsjeblieft, het was ‘Karel’. O ja, (die Hollandse vrijpostigheid, hè?) ‘Célestine’.

De eerste afspraak was bij Karel Hoesche thuis. (‘Célestine, ik ben gebonden aan een rolstoel, dus ik reis erg moeilijk. Ik hoop niet dat u dat erg vindt?’) Toen Renske de tekening uit de oude aktetas haalde, wist zij dat ze beet had. Karel Hoesche wilde de Hergé hebben.

Laat ze bengelen, speel met ze, hap nooit de eerste keer toe. Karel

Hoesche dacht dat hij dat spel met de achterkleindochter van de rechtse Waalse politicus speelde, maar Renske glimlachte enkel en speelde precies hetzelfde spel met de stripverzamelaar. Zet en tegenzet, toon een glimp en verhul dan weer, daag hem uit, lonk en verleid. Zij kende dat spel als geen ander.

Er kwam een tweede ontmoeting, weer bij Karel Hoesche thuis. Hij was charmant, had een uitgebreide lunch laten verzorgen en sprak met haar over kunst, genieten van het leven, zijn vroegere loopbaan in de top van een grote verzekeringsmaatschappij, filosofie. Célestine Degrelle vermaakte zich, en Renske ook. De enorme stripverzameling die zij te zien kreeg, interesseerde haar niet echt, maar Karel Hoesche kon er aangenaam over vertellen en wist wanneer hij erover op moest houden. Ja, Karel Hoesche zou best wel een spijtgevalletje worden: achteraf zou zij een heel klein beetje spijt hebben dat zij hem zijn geld had ontfutseld. Soms kwam dat voor, maar ja, Renske had nooit genoeg spijt om het geld terug te geven. Het leven was wat je er zelf van maakte, en als mensen beduveld wilden worden, dan werden ze beduveld. En per slot van rekening deed zij het alleen bij mensen die het konden missen. Die keer werden ze het eens over de prijs voor de tekening.

De derde ontmoeting, weer in het huis van Karel Hoesche, zou de afsluiting worden. Hij kreeg zijn prent, zij kreeg haar geld ('Zou dat cash kunnen? U weet wel, Karel, de belasting en zo...') Het diner was voortreffelijk, de wijnen uitstekend. Ondanks zijn rolstoel was Karel Hoesche een prima gastheer en Renske (o nee, Célestine...) kon niet nalaten met de oudere man te flirten. Zij zouden niet samen in bed belanden, maar soms was het spel gewoon leuk vanwege het spel zelf.

Het diner was afgelopen, de koffie was gedronken, het was tijd voor zaken. *Toch wel een beetje jammer van die rolstoel*, dacht Renske terwijl haar vingers speelden met de hanger met de kleine crucifix die Célestine altijd droeg. Karel Hoesche reed voor haar uit naar zijn studeerkamer. Het was zo'n kamer zoals ze hadden in van die Engelse landhuizen: donker hout, een groot antiek bureau, ouderwetse bronzen leeslampen. In vitrinekasten stonden de grootste schatten van Karel Hoesche uitgestald: zeldzame eerste drukken, tekeningen die op veilingen waren gekocht, beeldjes van stripfiguren. Renske had geen flauw

idee wat het allemaal was, maar dat het geld waard was, wist zij wel. *Hm, had ik meer moeten vragen?*

Karel Hoesche nodigde haar uit om te gaan zitten in één van de grote leren fauteuils en bevallig gaf Renske gehoor aan de uitnodiging. Vanavond droeg ze een rok tot net boven haar knieën. Zij wist dat in combinatie met de kousen haar benen er zeer goed in uit kwamen. Onbewust controleerde Renske voor de laatste keer de aktetas. *Ja, de tekening zit er in.*

Karel Hoesche ging achter zijn bureau zitten. Hij glimlachte. 'Zo Célestine, daar zijn wij dan. Het was zeer aangenaam, moet ik zeggen.'

Renske glimlachte, 'Dat gevoel is wederzijds, Karel.' Zij ging iets verzitten. *Zij kon het lonken niet laten*, speelde er door haar hoofd.

De oude stripverzamelaar gebaarde om zich heen. 'Zoals je ziet ben ik bereid voor mooie dingen te betalen,' Hij keek Renske opnieuw aan, zijn blauwe ogen opeens strak, 'maar niet als ze vals zijn.'

Niet als ze vals zijn. Allerlei alarmbellen begonnen te rinkelen in Renskes hoofd. 'Wat bedoel je, Karel?' vroeg zij met verrassend vaste stem.

'Célestine, als je tenminste zo heet, die zogenaamde Hergé is een vervalsing. Een uitstekende vervalsing, maar niettemin een vervalsing. Waarom? Als ik zaken doe, wil ik graag wat meer van mijn zakenpartners weten. En toen ik wat mensen ging nabellen, bleek dat Célestine Degrelle helemaal niet bestaat. Zij is nep, en dat betekent dat die tekening ook nep is.'

Wegwezen. Abrupt stond Renske op. 'Ik heb geen zin om dit aan te horen, ik vertrek nu.' *Hij zit in een rolstoel, tegenhouden kan hij mij niet.*

Zij was al bij de deur van de studeerkamer toen Karel Hoesche sprak: 'Je kunt weglopen, maar dat loop je wel de kans mis om een aardig bedrag te verdienen.'

In de deuropening hield Renske halt en draaide ze zich om. 'Wat bedoel je?'

'Je hebt talent, je bent knap. Er is een man die iets heeft wat ik wil hebben, en hij wil het niet verkopen. Ik denk dat jou het wel zal lukken.'

Mannen die goed dansen... *Ik ben benieuwd of dat echt waar is.* De beat dreunde, lichten flitsten, lijf tegen lijf, heupen tegen heupen. Het was meer dan dansen, het was opgeilen. Maar wie wie nou opgeilde, daar was Renske niet helemaal zeker van.

Vanavond was Renske Didi: zonnebankbruin (spuitbus), zware make-up, lang zwart hart (kleurtje en extensies), grote sierraden, nauwsluitend mintgroen glitterjurkje, hardroze netkousen, stiletto's zo hoog als de Eiffeltoren en kort zwartleren jasje. En niet te vergeten lange wimpers en bruine contactlenzen. Zij hing met haar armen om Robs

nek in zijn lievelingsclub, en vannacht ging zij mee naar zijn huis. Zeker weten.

Dansen (geilen dus), lachen, wodka, nog meer zweet en schuren (dansen), pilletjes, giechelen, warme zalige gloed, dansen, zijn gespierde lichaam en vloeiende bewegingen een zinderende belofte.

Koppie er bij houden meis, en een paar seconden later: *Uhmhhh*. Rob was lekker. En lekker fout bovendien. Vastgoeddeals, gefikste taxaties, geld wegsluizen, bekrachtiging van dubieuze contacten en dergelijke. Rob was de notaris waar alle grote jongens in de onderwereld zaken mee deden. Midden dertig, snelle auto, grachtenpand in de binnenstad, luxe feesten, mannetjesputter, Mr. Fix. Fout, fout, fout.

Lekker.

Het was tegen een uurtje of vijf in de ochtend, hij vroeg niet eens of zij meeding, dat was gewoon zeker. Renske dook met hem de taxi in en zodra die reed trok Rob haar naar zich toe. Sterke armen, eisende lippen.

De taxichauffeur, hij kan alles zien! dacht Renske nog een halve tel, toen besloot zij dat als Rob het niets kon schelen, het Didi ook niets kon schelen, en vannacht speelde zij Didi. Zij moest natuurlijk in haar rol blijven. *Ja ja*.

Zijn mond op de hare, tong om tong, zijn handen overal. Nou ja, op verkenningstocht dan. Meneer de linkerhand streelde haar beneden en boven, haar hals, haar haar, haar borsten. Dat was een echte zwerver. Meneer de rechterhand was niet zo'n wereldreiziger, die ging recht op zijn doel af. Onderlangs verdween de hand onder haar jurkje, de knokkels gleden over haar huid en de dunne stof van haar kousen, zijn vingers vonden haar slipje.

Hij gaat toch niet – De gedachte werd afgebroken omdat hij inderdaad precies dát deed. Zijn hand verdween in haar slipje en omvatte haar intieme delen.

Oohhhhhgggh. Zijn mond was een heerlijke storm, meneer linkerhand ondersteunde haar lichaam en meneer rechterhand... kneedde. Het onderste deel van de handpalm rustte tegen het kapje van haar clitoris, zijn vingers omvatten de rest van haar vagina. Hij hield hij haar schaamlippen uit elkaar en zijn wijs- en ringvinger lagen aan de binnen-

kant op haar hete vlees, zonder echter naar binnen te gaan. Heel de gespierde hand kneedde haar venusheuvel krachtig in het ritme van zijn tong, zijn adem en zijn lichaam.

Uuuuuuuuhhhhhhwwwjjjjjjaaaaa.

Het was verdomde opwindend.

De taxi reed door de donkere stad terwijl Renske op de achterbank hijgde en kronkelde.

De voordeur had drie sloten, en terwijl ze kussend over de drempel wankelden, maakte Rob toch nog één hand vrij om blindelings de alarmcode in te tikken.

Ze haalden niet eens de woonkamer, de eerste keer. Niks lief, niks voorspel, dat was de taxirit geweest. Enkel de hoogstnodige kledingstukken gingen uit of open en na een vliegensvlug gefrommel met het rekbare stukje rubber was het gewoon een schaamteloze neukpartij.

Njaaa!

Tot een lome bal opgerold op de grote lage leren bank genoot Renske na. Haar slip lag nog ergens in het halletje – *na afloop niet vergeten mee te nemen* – de meeste van haar andere kleren lagen her en der door de woonkamer. ('Nee, houd die kousen aan, ik vind die supersexy') Rob zat naast haar, enkel bedekt in tatoeages en de glans van transpiratie. Met een verguld scheermesje verdeelde hij de coke op het zwarte glazen tafelblad in drie stukken: twee lijntjes en een resterend bergje. Een eveneens verguld snuifpijpje lag er naast.

'Het is goed spul, rechtstreeks van de bron. Niet die slappe troep die je ergens anders kan krijgen.'

Renske reageerde alleen maar door lui te knikken. Ja, met zijn contacten zou Mr. Fix waarschijnlijk goede cocaïne in huis hebben. Zij borg het feitje in haar geheugen op, misschien zou het ooit nog eens van pas komen.

Tjaktjaktjak. De coke was klaar. Rob boog zich voorover en snoof geroutineerd een lijntje weg.

'Aaaah.' Hij leunde achterover, zijn armen wijd gestrekt, zijn hoofd achterover. Na een paar seconden wendde hij zich tot Renske. 'Ga je gang.'

Het was goede coke. Niet zo goed als het spul dat zij een keer had

gehad op dat feestje in Paraguay, maar absoluut niet slecht. Zij liet de energie door haar heen stromen en die vermengde zich lekker met de warme loomheid die zij al voelde.

Rob was ondertussen bezig met de resterende cocaïne. Hij likte aan zijn vinger en haalde die vervolgens door het witte poeder. 'Heb je dit wel eens geprobeerd?'

Hij smeerde de kleine witte kristallen over de eikel en stam van zijn pik die inmiddels weer tot leven begon te komen.

Zij keek hem uitdagend aan. 'Nog niet.' *Hoe zou dat zijn?*

Rob grijnsde en leunde achterover, een hand om zijn inmiddels weer aardig stijve geslachtsdeel. 'Be my guest.'

Ach, in het ergste geval houd ik er verdoofde lippen en een verdoofde tong aan over. Ik ben benieuwd.

Renske veegde het lange zwarte haar naar achteren en gevaarlijk kijkend als een wilde, sexy tijgerin, kroop zij over de bank naar Mr. Fix toe. Zij likte expres langzaam haar lippen.

De derde keer was gewoon in bed. De hond was even schrikken (ondanks dat zij uit haar research wist dat het mormel ergens in huis moest zijn), maar Rob stuurde het bakbeest de kamer uit. Hij bekeek

haar wantrouwig, maar Renske liet geen angst blijken. *'Nooit bang zijn voor honden.'* Wie had dat ooit tegen haar gezegd? Zij kon het zich niet meer herinneren, maar Renske probeerde die raad wel op te volgen. Onverschillig blikte zij terug. *Ik ben de baas, en bovendien lig jij straks kwijlend te slapen. Wacht maar af.* Of het werkte wist Renske niet, maar Ronaldo drentelde in ieder geval de slaapkamer uit.

Wat betreft slapen, Rob toonde nog helemaal geen tekenen van vermoeidheid. Binnen tien seconden rolden ze door het enorme bed over de zwarte satijnen lakens. Mr. Fix had dankzij de cocaïne evenveel energie als een heel rugbyteam bij elkaar. Van voor naar achter, van links naar rechts. *Mijn god, dat wordt de Rohypnol, anders gaat het niet lukken!*

Zij kreeg de gelegenheid toen zij na afloop naar de badkamer strompelde met haar tasje. 'Even wat doen. Zal ik water meenemen?' Renske hield een leeg plastic flesje omhoog.

'Ja doe maar, schatje. Ik ben zo droog als een paard.'

'Hi hi. Lekker ding,' antwoordde Renske met haar Didi-stem. Zij ging de badkamer in en sloot de deur achter zich.

Eerst deed zij het poeder in het flesje (kapotgestampde pilletjes), daarna vulde zij het voor de helft met water en terwijl zij de WC doortrok schudde Renske het flesje. *Goed, niets te zien.* Daarna liet ze onder de kraan haar mond vollopen.

Renske kwam de slaapkamer weer binnen met het flesje aan haar lippen. Zij slikte duidelijk zichtbaar het water uit de kraan door terwijl zij Rob het flesje aanbood.

'Ah, lekker.' Drie, vier grote slokken en het water was weg.

Twintig minuten, dacht Renske. Dan zou de Rohypnol moeten gaan werken. *Hm, die twintig minuten houd ik hem wel aan de praat.*

De energieke notaris had echter hele andere plannen. Hij sprong op en nam haar bij de arm. 'Kom mee, ik sterf van de trek. Effe de koelkast plunderen. Ontbijttijd.'

In de keuken ging de enorme koelkast open. Gekookte eieren (met een vet namaak Antilliaanse accent: 'Goed voor de potentie, sweetie,') zoete minipaprikaatjes (crunch crunch), koud vlees, een handvol pijnboompitten.

Eet.

Neuk. Met volle mond staand tegen de muur.

Lekker. Maar wel hard. *Oef.*

En toch eigenlijk hartstikke geil.

Oef, oef, jaaaaah!

Zwetend en nahijgend hield hij haar nog steeds omhoog tegen de muur, hij zat nog in haar, Renske had haar armen en benen (met de gehavende kousen) om hem heen.

‘Ik ben een beetje moe,’ fluisterde Rob. Hij klonk niet helemaal helder meer. Zijn hoofd rustte op haar schouder.

‘Dan gaan wij lekker even naar bed,’ antwoordde Renske. ‘Zet mij maar neer. Voorzichtig.’

Met het uiterlijk van Célestine en in de kledij van haar personage liep Renske de oprit op van het huis van Karel Hoesche. Verdwenen waren de extensies, de valse wimpers en bruine contactlenzen, terug was het bruine haar en de dikke brillenglazen. *Geef nooit iets prijs, zeker niet je eigen uiterlijk.* Haar huurauto stond in een zijstraat geparkeerd, dichtbij genoeg maar uit het zicht van Karel Hoesche. *Geef nooit iets prijs, ook niet het nummerbord van een huurauto.* Jaren geleden had Renske een postbusfirma op de Cook-eilanden gekocht, en daarmee een leeg dochterbedrijf in Nederland gesticht, ‘Port Confidential Consultancy’. Handig voor die gevallen waar er dingen gehuurd moesten worden en men geen contanten accepteerde maar wel een bedrijfs-creditcard. In combinatie met valse papieren bleef zij volledig buiten schot, maar Renske wist beter dan nonchalant te worden. Port Confidential Consultancy was veel te nuttig. Als die naam eenmaal opdook in een of ander onderzoek, dan was de waarde van de lege firma tot nul gereduceerd en moest zij een nieuwe reeks van lege bedrijven opzetten. Het was dus de moeite waard voorzichtig te zijn en inmiddels was het een tweede natuur voor Renske.

Karel Hoesche opende de deur en zijn blik gleed direct naar de oude aktetas die Renske weer bij zich had. Hij wist zich echter te bedwingen. ‘Goedenavond juffrouw niet-Célestine,’ zei hij droog. Hij maakte een uitnodigend gebaar, ‘kom binnen.’ Pas toen ze weer in de studeerkamer waren, vroeg de stripverzamelaar: ‘Is het gelukt? Is dat wat ik hoop dat

Renske knikte en haalde de tekening tevoorschijn die nog steeds in de plastic hoes zat. Bij thuiskomst had ze de tekening op tafel gelegd met een stapel tijdschriften en een schaal met fruit er bovenop. Het papier was inmiddels weer helemaal plat.

De grijze man haalde de tekening uit de plastic hoes en bestudeerde de voor- en achterkant zorgvuldig. ‘Magnifiek, dit is het origineel.’

‘Vanzelfsprekend.’ Renske veroorloofde zich een glimlach. Zij voelde zich niet helemaal op haar gemak, normaliter had zij de touwtjes zelf in handen en wisten de mensen niet dat zij een bedriegster was. Karel Hoesche wist dat wel, en dat maakte de situatie... ondoorzichtig.

Karel Hoesche grijsde terug. ‘Men moet voorzichtig zijn in deze

tijden. Schone dames die met mooie dingen langskomen...’

Met een knikje accepteerde Renske het compliment. *Hij is slim, en dat is prima zolang hij maar betaalt. Deze deal levert minder op dan die valse Hergé, maar het is nog steeds een aardig bedrag. Mét de bijkomende bonus van scheelgeneu* – Haastig sloot Renske die gedachtegang af. Zij zat midden in een deal, zij moest haar aandacht erbij houden. *Het geld. Uiteindelijk draait het alleen maar om het geld. Opletten nu.* Van de hele transactie was dit

het gevaarlijkste moment. Zij kon Karel Hoesche niet betrappen op wrokgevoelens – op de een of andere manier scheen de hele toestand hem wel te amuseren – maar er was altijd een kleine kans dat hij een krachtpatser had ingehuurd om haar zonder geld er uit te zetten, of hij kon gaan dreigen met de politie. Het was niet waarschijnlijk, maar toch... Zij blikte naar de verzamelaar.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, rolde Karel Hoesche op zijn gemak naar zijn bureau. Hij trok een la open. De oude man aarzelde en keek Renske aan met zijn heldere blauwe ogen. Zijn blik was onleesbaar.

Onbewust verstijfde Renske. Oude miljonair, knappe jonge vrouw, duister zaakje... *Wat pakt hij uit die bureaula? Waarom kijkt hij mij zo aan?*

Toen zijn hand weer zichtbaar werd, lag er goed gevulde enveloppe in.

Renske liet haar adem ontsnappen. *Geen pistool*, dacht zij, direct gevolgd door: *Doe niet zo dramatisch! Het is geen stripverhaal of film!* En daarna het besef: *Ow, hij zat met mij te spelen.* Met tot slot: *Hm, toch jammer van die rolstoel...* Zij had best wel een zwak voor slimme mannen, en zij was ook niet wraakzuchtig. Renske wilde echter wel winnen. Het zou een genoegen zijn geweest te winnen van Karel Hoesche. Er waren velen manieren om de overhand te krijgen: met slimheid, met kracht, of via de lust van de ander. En Renske wist precies hoe zij dat lustspel moest spelen. *Maar goed, dat zit er niet in. En een gelijkspel is in dit geval ook niet slecht.*

Karel Hoesche was te veel heer om haar uit te lachen, maar pretlichtjes waren nu leesbaar in zijn blik. Hij rolde naar haar toe en overhandigde Renske de enveloppe. 'Het bedrag klopt, maar voel je niet bezwaard het na te tellen.'

Geroutineerde telde Renske het stapeltje vijftigjes en zij plukte er willekeurig twee uit. *Watermerk? Ja. Draad? Ja. Hologram? Ja. Kleurverandering? Ja.* Bovendien voelden zij goed aan. De biljetten waren echt. Het bedrag klopte. Renske borg het op in de binnenzak van haar jasje. *De buit is binnen. En nu de exit.* Zij stond op. 'Karel, dank en goedenavond.'

Dit keer wachtte hij niet totdat zij in de deuropening stond. Karel

Hoesche wees naar de vitrinekasten met tekeningen en schilderijen. 'Iedere stripverzamelaar is in zijn hart eigenlijk een striptekenaar. Zou je nog iets willen verdienen? Het betaalt lang zo veel niet, maar misschien heb je interesse. En het kan aan de eind van de avond afgerond zijn.'

Oké... wat wil hij? Dát toch niet? Nee, vast niet. Hm, maar wat dan? Ach, vragen kan geen kwaad. 'Wat dan?'

Ronaldo sliep en snurkte op bijna dezelfde manier als zijn baasje. Desondanks zorgde Renske er voor dat zij zo min mogelijk geluid maakte. Als Rob wakker werd kon zij zich er nog wel uitkletsen, maar als dat beest wakker werd... *Brr, niet aan denken. Snel doen waarvoor ik ben gekomen en dan wegwezen!*

De woonkamer was op dezelfde manier ingericht als de slaapkamer: duur en modern, veel leer en chroom, en heel veel mannenspeelgoed. Een gigantisch Super HD plasmascherm domineerde één muur, high tech boxen van een exclusief Duits merk hingen aan weersijden. Langs een andere muur stond een gelakt rek met twee Japanse zwaarden, ongetwijfeld echte. Ingelijste posters, zeefdrukken en opgeblazen foto's achter glas hingen aan de muren. Het meeste was van films of strips, met vrouwen in van die metalen bikini's of anders angstig op de vlucht terwijl ze achtervolgd werden door een gemaskerde maniak die met een bijl of een kettingzaag aan het zwaaien was.

Ondanks haar haast kon Renske het niet nalaten de boel met haar handen in haar zij te bekijken en haar hoofd te schudden. *Boys will be boys. Sommige man – Nee, de meeste mannen groeien ook nooit op. Maar goed, daar ben ik hier niet voor.*

De speciale biefstuk waardoor Ronaldo nu in de gang lang te pitten, was het eerste ding wat zij had verborgen in haar handtas. Uit de voering haalde Renske nu het tweede voorwerp te voorschijn. De zwart-witte tekening zat in een plastic hoes opgerold en liet zich met enige moeite glad strijken op de zwartglazen koffietafel. Zelfs Renske wist wie de vrouw was: Catwoman, uit een van die superheldenfilms. Waren dat nou die films over Batman of die films over die roodblauwe held met van die spinnenwebben, of was het met die best wel smakelijke kerel met die messen die uit zijn handen kwamen? Karel Hoesche

had het uitgebreid over de tekening gehad, maar het meeste van het enthousiaste gebabbel had Renske genegeerd. Het was kostbaar en Karel Hoesche wilde met alle geweld het origineel hebben, dat was wat telde. De tekening die ze had meegesmokkeld was een reproductie van een paar tientjes, maar op het eerste gezicht zag niemand dat.

Het origineel hing ingelijst onder een filmposter van 'Possession' (*Oké... een kapsel van slangen?!)* en naast een tekening van een vrouw in een rode avondjurk met een rokend pistool in haar hand. (*Hm, met zo'n figuur hoef je echt niemand neer te schieten hoor.*) Binnen drie seconden had Renske de getekende Catwoman van de muur gehaald, het openen van de lijst aan de achterkant nam zes seconden in beslag en het vervangen van het origineel door de reproductie was nog eens vijf seconden werk. Daarna in zo'n tien seconden de achterkant van de lijst weer vastzetten en de boel nog één keer checken.

Geen verschil te zien.

Catwoman kreeg haar plaatsje weer terug in de door testosteron samengestelde collectie. Renske grinnikte. Zorgvuldig borg zij de originele tekening op de in de plastic hoes. Karel Hoesche had zeker wel tien keer gezegd dat zij heel voorzichtig moest zijn met de tekening. Niet kreuken, niet vouwen, niet eens oprollen.

Renske rolde de tekening op en stak hem in de binnenzak van haar jasje. Nog eenmaal keek zij om zich heen. Had zij alles? Alle kledingstukken had zij teruggevonden (Niet allemaal heel meer, *bloos*), het plastic van de biefstuk zat in haar tas en verder had zij niets laten slingeren. *Flesje? Check!* Rob zou zich wel afvragen waar zij gebleven was, wat hij nog van haar kon herinneren tenminste. Rohypnol zorgde vaak voor geheugenverlies. *Ha, ik houd er in ieder een paar erg goede herinneringen aan over! Grijns.*

Tevreden met de klus die geklaard was, wandelde Renske op haar gemak maar behoorlijk beurs de voordeur uit.

De voordeur sloot achter haar en Renske liep het tuinpad af, tevreden met zichzelf en hoe de avond verlopen was.

En dit keer zijn mijn kousen wél heel gebleven.

Buiten was het te donker om de tekening goed te kunnen bekijken,

maar zodra zij in de auto zat, haalde Renske het vel papier uit de plastic hoes.

'Tedere stripverzamelaar is in zijn hart eigenlijk een striptekenaar,' had Karel Hoesche gezegd. En de stripverzamelaar Karel Hoesche was helemaal geen onverdienstelijk tekenaar. Natuurlijk had hij het nooit voor zijn brood gedaan, maar hij in de loop der jaren had hij heel wat dingen getekend. Privé werk, ongepubliceerd, puur voor zijn eigen plezier. Maar best wel goed.

De tekening was een houtskoolschets van Renske. Bril, kousen en het kettinkje met crucifix en verder niets, gezeten in de grote leren fauteuil. De uitdrukking op haar gezicht was uitdagend en mysterieus, een stille glimlach op haar lippen, de rest van haar lichaam was gedaan met vlugge, rake lijnen. Een klassieke pin-up.

Het was een kopie, Karel had het origineel ingescand en daarna de kopie geprint op een vel handgeschept papier. Op de achterkant had hij een opdracht geschreven: "*Voor Célestine, die bewijst dat niet alle spannende dames van papier zijn.*" Daaronder stond Karels handtekening.

Deze ging zij bewaren, wist Renske. Netjes in een lijst en dan in haar geheime schatkamer, een opslagbox waar niemand het bestaan van wist voor de spulletjes die zij wilde houden voor een nog ongedefinieerd later.

Een top tien vrijpartij, een smak geld en een unieke tekening. Bovendien had zij toch gewonnen van Karel Hoesche. Vanuit de stoel had zij hem verleid. Geen hand over haar huid, maar een houtskoolstift die haar rondingen volgde. Geen vlees op vlees, maar vingers langs papier. Vlugge blikken, een droge mond van concentratie, zachte geluidjes, zware adem. O, zij had hem ingepalmd. *Ik kwam, ik zag en ik overwon.*

Met een brede grijns op haar gezicht reed Renske de nacht in.

Fatale verhalen gezocht!

MOORD & MYSTERIE, HET NIEUWE GRATIS ELEKTRONISCHE
TIJDSCHRIFT VOOR SPANNENDE VERHALEN, ORGANISEERT VOOR HET
EERSTE NUMMER EEN VERHALENWEDSTRIJD MET HET THEMA:

FATALE!

WAT ZOEKEN WE?

EEN VERHAAL WAARIN HET AANGEGEVEN THEMA EEN ROL SPEELT.
DETECTIVE, THRILLER, SPIONAGE, SPANNING, WHODUNIT, HISTORISCHE
SPEURDER, HARD BOILED, AVONTUUR, OORLOG, PULP, WEIRD, ENZO-
VOORTS. KORTOM: MOORD EN/OF MYSTERIE.

OMVANG: TUSSEN DE CIRCA 1000-7000 WOORDEN.

EERDERE VERSCHIJNING IS GEEN PROBLEEM, ZOLANG JE DAT DUIDE-
LIJK BIJ INZENDING VERMELDT. HET VERHAAL MOET WEL VRIJ ZIJN
OM GEPUBLICEERD TE WORDEN.

MAXIMAAL ÉÉN INZENDING PER AUTEUR.

WAT VALT ER TE WINNEN?

DE WINNAAR KOMT OP DE EEUWIGE *MOORD & MYSTERIE*-ERELIJST
TERECHT EN KRIJGT EEN PUBLICATIE VAN HET WINNENDE VERHAAL
IN NUMMER 1 VAN *MOORD & MYSTERIE*. VANZELFSPREKEND ONT-
VANGT DE WINNAAR EEN BEWIJSEXEMPLAAR VAN DAT NUMMER. DE
RECHTEN VAN HET VERHAAL BLIJVEN BIJ DE AUTEUR LIGGEN.

INZENDEN

STUUR DE INZENDING VOOR 15 MEI 2016 NAAR:

REDACTIE@WONDERWAAN.INFO MET VERMELDING VAN 'FATALE' IN DE
KOP VAN DE E-MAIL.

HET VERHAAL IN WORD OF RTF-FORMAAT, DE VERHAALTITEL EN JE
NAAM EN CONTACTGEGEVENS OP DE EERSTE PAGINA VAN HET VER-
HAAL, GEBRUIK CORPS 12, MET LETTERTYPE COURIER, REGELAFSTAND
ANDERHALF. ONDERAAN HET VERHAAL GRAAG EEN KORTE BIOGRAFIE.

DE WINNAAR WORDT VOOR 1 JUNI 2016 BEKENDGEMAAKT.

DE JURY BESTAAT UIT DE REDACTIE VAN *MOORD & MYSTERIE*:
JAAP BOEKESTEIN, ROELOF GOUDRIAAN & MARCEL ORIE.

ZIE OOK WWW.MOORDENMYSTERIE.EU

In de Arena

Guido Eekhaut

Je gaat om twee redenen naar een Arena. Of minstens om één van twee redenen: je bent dol op gokken en die eeuwige paardenrennen beu, en/of je wil geweld en bloed zien zonder dat je schade hoeft toe te brengen aan je morele principes. Het eerste is evident: in de Arena's valt met gokken goed geld te verdienen, zolang je bereid bent de combinatiewedstrijden erbij te nemen. Het tweede is minder evident maar voor een deel van het publiek aantrekkelijk. Bij bokswedstrijden en andere gewelddadige gevechtssporten raken mensen gewond. Soms gaan ze ook dood. In de Arena's vechten alleen Poppen. En die zijn slechts uiterlijk menselijk. Je hoeft je niet schuldig te voelen wanneer ze mekaar aan flarden rukken. De bio-ingenieurs herstellen hen wel. En wanneer ze dood gaan, kweken de ingenieurs nieuwe. Er wordt gezegd – vooral door tegenstanders van de Arena's – dat Poppen ook gevoelens hebben, dat ze intelligent zijn en pijn en angst voelen. Dat is inderdaad zo, maar het zijn geen mensen. Het zijn geen mensen, en daar eindigt de discussie.

Ik ben eigenaar van een derde, particuliere reden om de Arena's te bezoeken: ik ben een sleutelaar. Het is niet illegaal wat ik doe, maar volkomen legaal is het ook niet. Ik herstel beschadigde Poppen, ik lap ze op, ik zorg ervoor dat ze de volgende wedstrijd halen. Hun eigenaars willen mij in de buurt omdat ze zich geen bio-ingenieur kunnen veroorloven. De uurlonen van die mensen! Dus doen ze het met mij. Ik kost minder, ik lever lapwerk, ik hou de Poppen in leven wanneer ze nog

een kans hebben om de volgende ronde door te komen. En tussendoor moet ik de lijkaanbidders uit de buurt houden.

Op donderdag- en vrijdagavond zitten de Arena's tot de nok vol. Trendwatchers voorspelden dat het fenomeen de eerste zes maanden niet zou overleven, maar ze hadden het mis. Twee jaar geleden werden de gevechten tussen Poppen voor het eerst georganiseerd, en er komt steeds meer volk naar kijken. De zaken draaien uitstekend, de organisatoren hebben allang hun geld terug en de *bookmakers* wrijven zich in de handen. Ook de kwekerijen klagen niet: ze kregen nog nooit zoveel bestellingen voor Poppen. De meeste dienen nog steeds als gezelschap, maar nu reeds gaat zo'n tien procent van de productie naar de Arena's. Speciale biologische software natuurlijk. Anders gaan ze niet vechten.

Op vrijdagavond heb ik het meest te doen. Dan zijn er al heel wat Poppen gewond van de dag ervoor. Breuken, afgescheurde spieren, snijwonden, verpletterde vingers en nog veel meer: in korte tijd ben ik een expert in het genezen van Poppen geworden. Soms is de schade onherstelbaar. Dan moet de Pop terug naar de werkplaats. De eigenaar zucht en kreunt, maar ik kan het niet verhelpen. Ik en mijn apparaten hebben allebei onze beperkingen.

Wordt de Pop écht afgeschreven, dan daagt er altijd wel een lijkaanbidder op. Hoe die zo snel ter plekke zijn, is mij een raadsel. Of niet helemaal: er zijn altijd wel genoeg onbetrouwbare figuren in de buurt die snel een foontje plegen. Een lijkaanbidder betaalt schijnbaar gul voor een goede tip.

Ik bemoei me niet met de seksuele fantasieën van anderen. Dus probeer ik de lijkaanbidders te negeren. Mijn pogingen zijn echter nutteloos: de lijkaanbidders vinden mij altijd wel, en ze weten dat ik de aan te spreken persoon ben. Op die manier krijgen zij hun zin, terwijl ik met een bescheiden extra inkomen naar huis kan. Net als mijn activiteiten zijn de hunne niet illegaal, maar des te meer ethisch verwerpelijk, ook al is het onderwerp van hun perversie geen mens.

In een samenleving als de onze, waar individualisme en de bevrediging van het individuele genot het hoogst aangeschreven staan, heeft het geen zin dergelijke afwijkingen in de openbaarheid te brengen. Sommige prominente intellectuelen voeren zelf de lichamelijke inti-

miteit tussen mensen en gedeactiveerde Poppen aan als een prominent cultureel icoon. *Gedeactiveerd*: deze zelfingenomen intellectuelen vermijden daarbij opzettelijk het woord *dood*. De ultieme overwinning van de menselijke verbeelding op het post-technologische tijdperk. Dat was, geloof me, zelfs een titel van een relatief goedverkopend academisch boek. Daarom ben ik de academische wereld jaren geleden ontvlucht: de verheerlijking en verheffing van de meest afwijkende persoonlijke obsessies nam er hallucinerende vormen aan. Natuurlijk dienen de meeste Poppen hun menselijke meesters tot seksuele bevrediging. Ze zijn méér dan alleen maar een duur en opvallend attribuut. Maar de weerzinwekkende figuren die, met een houding alsof hun perversie als vanzelfsprekend *moet* aanvaard worden, zich bevredigen met in de Arena tot moes geklopte en vaak ernstig versneden Poppen, gaan wat mij betreft te ver.

En ik druk me beschaafd uit.

Ik kijk uiteraard niet meer op wanneer ik een Pop zie. Ze werden bijna vijftien jaren geleden geïntroduceerd. De eerste modellen waren ruwe facsimile van jonge vrouwen, op een bijna perfecte wijze gesculpteerd in de kweekvaten van enkele gespecialiseerde werkplaatsen. Al meteen aanvaardde een permissieve wereld hun supervrouwelijkheid. Omdat ze geen mensen waren, golden kledingvoorschriften en regels van fatsoen voor hen niet. In het openbaar werden hun borsten, dijen en billen tentoongespreid. De architecten van hun vlees leverden al van bij de aanvang puik werk. De modellen werden gaandeweg beter, ook in mentaal opzicht. Na zes jaar kwamen de eerste intelligente specimen op de markt. Tegen die tijd waren nieuwe sociale regels ingeburgerd. Poppen – die allemaal vrouwelijk waren – hoefden alleen maar hun pubis te bedekken en moesten in het openbaar aan een ketting of een leidband gehouden worden, zodat niemand hen voor echte mensen kon houden.

Nieuwe modes en hun gevolgen: speciale huidskleuren voor de Poppen, speciale attributen, steeds meer uitgesproken lichaamsvormen.

Twee jaar geleden kwam er nieuwe wetware op de markt. Poppen werden agressief gemaakt en tegen mekaar in Arena's gezet. Tegen die tijd hadden ze klauwen en tanden. En spieren.

Misschien is het dat wat de lijkaanbidders aantrekt.

Het vaakst werk ik voor Charlie. Charlie heeft drie Arena's in de arbeidersbuurt van Oost-Londen, waar hij om minder evidente redenen ook de betere middenklasse aantrekt. Hij bezit zelf een dozijn Poppen, die hij zuinig laat deelnemen aan de toernooien. Elke week krijgt hij enkele andere eigenaars op bezoek, die hun eigen Poppen meebrengen. Voor de toernooien. Bij de bookmakers is hij een goede klant, ook wanneer hij op zijn eigen Poppen gokt. Voor het geld hoeft hij het niet meer te doen – zo zegt hij zelf – al klaagt hij wel voortdurend over de kostprijs van de technische ondersteuning, de lijfwachten, het onderhoud en de smeergelden. 'Hou ze in leven,' roept hij mij vaak toe, en dat probeer ik ook, en tijdens de voorbije zes maanden was niet één van zijn Poppen doodgegaan. Al scheelde het soms niet veel.

Ik krijg een Pop binnen met diepe beten in haar linkerschouder en bovenarm, een afgebeten oor en een dichtgeslagen oog. Ze is zelfs haar lendendoek kwijtgeraakt, wat het plotse gejoel in de Arena verklaart. Deze week is haar huidskleur chocoladebruin, haar tepels bijna zwart (maar zonder ringen erdoor, om evidente redenen), haar haren borstelig kort geknipt. Ze grijnst. 'Je moest *haar* zien,' zegt ze, vechtlustig, trots. De architecten en de ingenieurs hebben de gebruikelijke pijnreceptoren bij de Vechtpoppen niet uitgeschakeld, maar de wetware – en de drugs die ze toegediend krijgen – vinden daar wel wat op. 'Wanneer ben ik opnieuw klaar?'

'Geef me tien minuten,' zeg ik. Ik ga aan het werk. Neurotransmitters herstellen, nanoglobules toedienen, spiermassa hechten, wonden dichten. Het oor is een probleem voor later. Het oog blijft ook dicht. Ze is niet in staat om nog te vechten, maar ze moet nog één ronde doorkomen. Zo verdient Charlie zijn bonus.

'Zo gaat het weer wel,' zei ik. Tegen beter weten in.

Ze knikt. Ondertussen heeft ze een liter kracht drank binnen. Ik ben onder de indruk van haar spiermassa, haar platte maag en buik, haar abnormaal grote tepels. De architecten hebben met de Poppen een superras geschapen. Een steriel ras, weliswaar, maar toch indrukwekkend.

Ze bedankt me met een korte glimlach, haar linkerhand passeert over mijn voorarm, op haar eigen Pop-achtige manier waardeert ze mijn werk. Dat heb je met die nieuwere modellen: ze hebben ook zelfbewustzijn.

Enkele uren later zit ik in een pub, ik drink een pint en een geïmporteerde jenever. Achter me – ik zit aan de toog met mijn rug naar de andere gasten – is er een luidruchtig feestje aan de gang. Ik heb geen reden tot feesten. Ze overleefde haar laatste kamp niet. Zag de fatale klap niet aankomen vanwege het ene oog dat dicht zat. ‘Niet jouw schuld,’ troost Charlie mij. ‘Dat oog kon je niet ter plekke in orde krijgen. Stom pech, dat is alles.’ Hij verloor waarschijnlijk geen geld, maar hij is menselijk genoeg om haar dood te betreuren. Haar lichaam werd gerecycleerd en daar kreeg hij een premie voor, maar haar persoonlijkheid ging verloren. En het is gek dat ik daar zo over denk: haar persoonlijkheid. Voor de meeste mensen zijn Poppen alleen maar Poppen. Voor mij zijn het levende wezens. Ze zijn iemand. Ze horen een naam te krijgen – Charlie geeft ze allemaal een naam – en met respect behandeld te worden. De wereld denkt daar echter anders over.

Misschien werk ik in de verkeerde branche. Ik slaagde er in elk geval in haar uit de handen van lijkaanbidders te houden.

Vervolgens is het weekend en probeer ik nergens aan te denken. Op zondag – ik ben atheïst, maar respecteer de heilige dagen van anderen – help ik een bevriend koppel met verhuizen. Op maandag werk ik voor een biochembedrijf dat levert aan private labs in het centrum van de stad. Ze hebben een specialist nodig die de juiste spullen uit elkaar kan houden en die kan lezen – lang niet evident in een land met een steeds slechter wordende scholing. Dinsdag en woensdag doe ik tests voor hetzelfde bedrijf – waarvan ik vermoed dat het gedeeltelijk in de illegaliteit opereert, maar wie ben ik om daar opmerkingen over te maken? Donderdag, late namiddag: ik sta in Charlie’s kleine, maffe kantoor en kijk naar een jonge, blonde, gespierde vrouw, naakt en compact, met een huid als een jonge esdoorn en ogen als heldere poelen. Haar borsten zijn klein, eigenlijk te klein, maar dat kan gecorrigeerd worden. Alleen denkt Charlie daar voorlopig nog niet aan. ‘Ze moet

zich eerst nog bewijzen,' zegt hij.

De ogen van de vrouw richten zich op mij. 'Ben jij de dokter?' vraagt ze.

'We noemen je Isabel,' zegt Charlie. Ik kijk hem aan. Isabel stierf de voorbije week aan haar verwondingen. Waarom wil hij nodeloos wreed zijn?

'Wat maakt het uit?' zegt hij, en ik merk dat mijn reactie hem ergert. 'Zij weet het niet en het publiek ook niet. Dacht je echt dat het de gokkers wat kan schelen welke naam de meisjes hebben?'

Hij heeft het niet eens in de gaten, maar hij zei: *meisjes*. Niet *Poppen*. Charlie. Die schijnbaat niet alleen aan geld denkt. *Meisjes*.

De nieuwe Isabel laat zich niet afleiden en houdt haar blik op mij gericht. 'Ik ben de dokter,' zeg ik haar. Ik ben uiteraard geen dokter, maar aan dat onderscheid ga ik voorbij. Voor zover haar lichamelijke gezondheid betreft, ben ik haar dokter. Over haar geestelijke gezondheid moet nog gedebatteerd worden. De architecten ontwerpen en creëren, terwijl de bio-ingenieurs voor het kweken instaan. Van de geest houdt iedereen de handen af. Het is verboden terrein. Zelfs de illegale bio-hackers en de even schaduwrijke wetware-schrijvers blijven mijlen wég van de metafysische implicaties van hun werk.

Wat niet betekent dat het niet betekent dat Poppen geen *persoonlijkheid* hebben. Ik ben echter een amateur. Een sleutelaar. Ik praat met Poppen – toegegeven, met een geheel apart soort Poppen – en ik vang méér dan een glimp op van een persoonlijkheid. Precies daarom verbaast het me niet echt dat Isabel mij vraagt of ik de dokter ben. Ik ben de dokter. Het enige waar ik goed in ben. Alleen haar leven kan ik niet genezen.

Charlie zegt: 'We zetten haar in de laatavondwedstrijden. Alleen de verstokte zatlappen gokken dan nog op haar. Ze moet ervaring opdoen. De rest heeft ze al.'

Ik betwijfel dat. Geen enkele Pop krijgt zelfverdediging mee in haar genen. Of woede. Of wreedheid. Of vechtlust. Daar zorgt specifieke wetware voor. Het spul dat nooit helemaal – of helemaal nooit – een officieel certificaat krijgt.

Isabel trekt een short aan – lila jeans, met een label – en een T-

shirt, en ze ziet er bijna menselijk uit. Hierbinnen geen halsband of polsband of wat dan ook. Hierbinnen alleen oefenen. Trainen. Met mij en Charlie als kritische toeschouwers.

Na acht uur vult de Arena zich. De echte burgers met hun echte Poppen bezetten de loges, waar ze vergezeld gaan van hun gewapende lijfwachten. Ik sluit de ogen voor hun extravagante kledij en gewoonten. Je gaat om minstens één van twee redenen naar de Arena, en zij voldoen aan beide. De bookmakers hebben de handen vol. Gele velletjes papier passeren door handen. Begerige handen. Zelfs wanneer je veel geld bezit, wil je elke weddenschap winnen.

De eerste twee, drie kampen zijn mak. De Poppen grijpen naar mekaars armen en benen, meppen vals op buik en borsten, proberen oren en vingers af te bijten. Na afloop kan ik me beperken tot beperkt opplappen. Daarna komt het ruwere werk. De zwaargewichten onder de Poppen. Borsten en heupen en dijen glinsteren zwetend onder het onvoorspelbare licht van de lampen. Sommige kledingstukken overleven de kamp niet. Heupgordels, lendendoeken, shorts. Hier geen kledingregels. Twee van Charlie's meisjes moeten gehecht worden en daarna terug naar de werkplaats voor elk een verloren vinger – maar ze verdienen allemaal goed geld voor Charlie. Zelfs Isabel – die in mijn gedachten Isabel² hoort te zijn, waarschijnlijk ten onrechte – levert puik werk. Haar twee tegenstanders verliezen hun gevecht. Ze heeft na afloop een diepe wonde net onder haar rechter sleutelbeen en ik stuur haar naar de werkplaats, maar er is niets ernstigs geraakt. Zelfs niet haar ego.

Alsof Poppen een ego hebben.

Na afloop betaalt Charlie me een etentje. In een restaurant aan The Strand. Waar heel wat restaurants de hele nacht open zijn, net als in Soho. En waar de intelligentsia uithangt, wat daarvan nog rest, vanwege de nabijheid van de BBC Metropolitan Studio's.

Isabel komt met ons mee. Ze lijkt het best leuk te vinden. Charlie heeft lak aan conventies en laat haar los lopen. 'Geen van mijn meisjes met een ketting of een halsband,' zegt hij. Hij is een beetje een radicaal – zijn grootvader heeft mei achtenzestig meegemaakt, ergens in Parijs

of zo. Hij vertelde me ooit dat verhaal, één keer.

Charlie en ik eten steak – of wat daarvoor doorgaat – met gebakken aardappelen. Isabel zit op een stoel tussen ons in, een trioetje. De late gasten verzetten grote hoeveelheden vis en curryschotels, toegedekt met bier of met wijn. Aan het oppervlak lijkt Londen nooit anders dan wat het altijd was: een fascinerende, luide, corrupte, dure en onverteerbare stad. We leven in een politiestaat, maar we blijven beschaafd. De Marxisten – nou ja, post-Marxisten – zijn daar goed in. Nu Rusland een kapitalistisch, neoliberal bolwerk is, en China op weg daar naartoe, is de ideologische retour in het voormalige Britse koninkrijk verrassend.

We zijn aan de koffie en de cognac toe. Een paar mannen met elk hun eigen Pop zijn binnengekomen. De Poppen zien er bijzonder duur uit. Ik zie parels en vermoed dat ze echt zijn. Net als de diamanten.

‘Tuig,’ zegt Charlie. Hij houdt niet van dat opschepperig gedoe. Hij is een man die zijn geld moet verdienen met lang en hard werken, en die bereid is risico’s te nemen. De mannen werken ofwel bij de Omroep, ofwel komen ze uit de financiële sector, waar veel geld wordt verdiend met speculeren. Charlie noemt dat niet écht werken. Maar dat soort mensen komt steeds vaker naar zijn Arena’s, en dus maakt hij het hen niet moeilijk.

Het is vrijdagavond, en morgen moet ik nergens naartoe. Misschien een weekendje naar zee. Ik gebruik soms een flat van een maat in Hastings waar niemand mij kent en niemand weet wat ik doe. In Londen is er ook zo goed als niemand die mij kent of weet wat ik doe, maar in Hastings ben je werkelijk anoniem.

Isabel kijkt aandachtig naar de Poppen van de mannen, hoewel ze vermijdt naar hun meesters zelf te kijken. Ze kent de verplichtingen van haar soort, die zitten ingebouwd in wat zij heeft in de plaats van genen. Maar zelfs naar andere Poppen kijken kan vragen zijn om problemen. Iemand zou opmerkingen kunnen maken over het ontbreken van een leidband. ‘Isabel,’ zeg ik, ‘wat vond je van de kampen vandaag?’

Ze draait haar hoofd om en kijkt naar mijn handen – handen waarvan ze weet dat die haar leven zullen redden. Ik laat haar in die illusie. ‘Bemoedigend,’ zegt ze. ‘Ik hoop hierna béter te kunnen doen. Zal ik

beter doen, meester Charlie?’

Charlie maakt een geluid diep achterin zijn keel, waar hij zijn ironie bewaart. ‘Elke week word je beter, Isabel. Binnen enkele maanden kan je de gevaarlijkste tegenstanders aan. Denk erom: mensen moeten tégen jou gokken, dan staan je kansen beter.’

Hij heeft het niet over hetzelfde als zij. Hij denkt in termen van gokken, zij in termen van gevechten. Hij beseft dat. ‘Maar je deed uitstekend je best vandaag,’ zegt hij. Het klinkt oprecht. Vaak klinkt Charlie oprecht, maar dan moet hij wel écht zijn best doen. Terwijl de wereld daarbuiten zich steeds verder verwijderd van elke notie van Marxistisch humanisme, probeert Charlie tussen het geld verdienen door een eigen morele koers te varen.

Ook hij is niet blij met de lijkaanbidders. Maar hij weet dat een aantal onder hen het hem erg moeilijk kan maken. In verband met de uitbating van de Arena’s. Die nog steeds illegaal zijn, hoewel ze gedoogd worden. Maar op een bepaald ogenblik kan dat gedoog wel eens ophouden te bestaan.

Wanneer ik terugkom van Hastings – waar de Poppen voornamelijk de mode van een maand eerder droegen – vind ik de gebruikelijke berichten in mijn mailbox, berichten die in twee categorieën vallen. Diegene die ik niet lees omdat ze me ergeren, en de andere die ik moet lezen omdat ze me aan geld helpen. Beter dat dan een klop op de deur, denk ik. Mijn leven hangt aaneen door de draden van toevallige jobs, wat niet veel goeds voorspelt voor mijn oude dag. Ik kan nog altijd naar een ver land verhuizen, waar mijn kleine spaarboekje mij lange tijd helpt overleven.

In de krant lees ik over een nieuwe epidemie in Australië, waar de overheid vermoedt dat de ziekte verspreid wordt door Poppen. Ik weet dat dit onzin is, maar je zal bijgeloof nooit uit de wereld helpen. Zeker niet wanneer er voortdurend nieuwe religieuze fanatici opduiken die de mensheid willen meesleuren in bijgeloof. Zoals nu ook in *Down Under* gebeurt.

Ik duik enkele dagen onder in het laboratorium, waar ik urenlang proeven observeer, materiaal sorteer en wegberg, oplossingen prepareer,

andere nuttige dingen doe die ik kan doen zonder hoeven na te denken. Ik denk na, terwijl ik die dingen doe, maar niet over het werk. Waarschijnlijk denk ik teveel na. Ik ben als die daklozen, die nu nog maar moeilijk een onderkomen vinden in het centrum van de stad, en die hele dagen en hele nachten niets anders kunnen doen dan nadenken. Wat gaat er in hun hoofd om?

En wat gaat er in het hoofd van Poppen om?

Donderdag komt eraan. Ik pak mijn medische spullen samen – ik koop die in een paar groothandels, verspreid over de stad, zo dat niemand het verdacht vindt dat iemand zonder een medische licentie zo'n spul koopt – en neem de ondergrondse naar Oost. Er hangt onweer in de lucht, en dat is geen goed nieuws. In de eerste plaats al niet omdat de Poppen dan zenuwachtig zijn, en het publiek knorrig. Geen goede combinatie.

Charlie kijkt bezorgd. 'Er hangen officiële schaduwen in de buurt rond,' zegt hij. Mogelijk worden we afgeluisterd, hoewel Charlie regelmatig zijn kantoor laat scannen. Maar tegenwoordig weet je het niet: ze luisteren je af van een kilometer ver.

'Arena's bestaan al twee jaren, Charlie. Er komt veel volk naartoe. Ze gaan die dingen niet meteen sluiten.'

'Ik denk aan taksen, veiligheidscontroles, sociale wetten, toegangscontrole, dat soort dingen. Ze gaan ook vragen waar mijn meisjes vandaan komen.'

'Misschien moet één en ander geregulariseerd worden. Je betaalt nu al de politie om...'

'Hou jij je maar met hun lijf bezig,' zegt Charlie nors. Zo ken ik hem. De stress uit zich in zijn humeur. Ik laat hem alleen. Isabel is al klaar voor haar gevechten. Uit mijn culturele herinnering komt het woord *amazone* opduiken. Diezelfde ochtend zag ik een van die posters aan de uitgang van de metro: **Geen Rechten voor Poppen!** Alsof wij het kunnen maken hen geen rechten geven. Alsof wij het kunnen maken hun plaats in de samenleving niet te erkennen. Ik wéét waar dergelijke slogans vandaan komen. De groepen zijn klein, ze zijn machteloos, maar ze hebben een stem. En ze beroepen zich op de godsdienst – de hunne – om zich te rechtvaardigen.

‘Heb je nog wat voor mij?’ vraagt Isabel. Ze staat zo goed als naakt voor mij, en dan besef ik, ja, dat Poppen een plaats hebben veroverd, is het niet een morele plaats, niet in het hart, dan toch in onze mannelijke hormonen. Ze grijnst. Beseft ze wat voor reactie ze teweeg brengt? Een Pop die grijnst om iets wat niet wordt uitgesproken. We moeten oppassen met dat soort conclusies.

Ik haal een strookje pillen te voorschijn, maar ze schudt het hoofd. ‘Dat zijn alleen maar vitaminen. Mij hou je niet voor de gek. Ik wel het échte spul.’

Het échte spul zit ook in mijn tas. Ik gebruik het om Poppen die aan het eind van hun Latijn zijn nog de Arena in te kunnen sturen. Paardenmiddelen. Illegaal, wanneer ik ze aan mensen zou toedienen. En weinig veilig ook. Vraag me niet waar ik ze vandaan haal. ‘Is het niet wat vroeg om daar nu al aan te beginnen?’

Ze haalt de schouders op, weerom een veel te menselijk gebaar. ‘Ik wil de eerste drie kampen winnen, want dat heb ik aan Charlie beloofd. Ik sta twee tegen zeven, dus hij kan er aan verdienen.’

Charlie en zijn verdomde geldmachine. Ik knik. Uiteindelijk krijgt Charlie altijd zijn zin. Ze volgt me naar mijn kamertje, waar de tafel staat waarop vaak genoeg Poppen belanden. Ik neem mijn tas, haal er een ampul uit, vul een spuit met de heldere vloeistof en spuit die in haar dij leeg. Ze bedankt me met een glimlach en vertrekt. Ik rommel wat aan, en verberg op die manier mijn ware emoties.

Ze wint de eerste drie kampen. Daarna ligt ze op mijn tafel en ze is er fraai aan toe. Ik dicht vier wonden, dien haar circulatievloeistof toe, spalk twee gebroken vingers, breng een verband aan om voorlopig haar gebroken rib op z'n plaats te houden, leg een pleister op haar oog, en maak me zorgen om het equivalent van een hersenschudding. ‘Dat was het voor vandaag,’ zeg ik tot Charlie, die zijn nieuwe kampioene komt bekijken. ‘En voor het weekend.’

‘Ik wil doorgaan,’ zegt Isabel. Haar adem gaat te snel en ze heeft pijn, zelfs ondanks de peppers die ik haar geef.

‘Geen sprake van,’ zeg ik, zonder Charlie te consulteren. ‘Morgen ook niet. Je moet een week herstellen.’

Charlie knikte en gaat weg. Hij weet wanneer hij de medische zaken aan mij mag overlaten. 'Zo doen we het,' zeg ik tot haar. Ik leg mijn hand op haar schouder en laat die daar liggen. 'Je hebt het vanavond heel goed gedaan. Je wordt nog een kampioene.' Ik weet niet of ze Poppen een competitiedrang bezorgen, daar bij de architecten. Misschien is het de wetware die het doet, het illegale spul dat de vechtpoppen krijgen. Isabel wil alleszins terug in de ring. Maar ze luistert ook naar mij. Ze weet het onderscheid te maken tussen korte-termijn voordelen en plannen op lange termijn. In dat opzicht is ze menselijker dan sommige mensen die ik ken.

Zonder dat ik er erg in heb schuift mijn hand van haar schouder naar haar borst. Zonder dat ik er erg in heb: dat kan ik mijn analist vertellen. Haar borst is niet zo groot als die van andere Poppen, maar stevig, hard, solide en warm. Mijn hand ligt als vanzelfsprekend over haar borst. Ik voel de tepel hard worden. Isabel kijkt op. Ze kijkt me aan. Ze doet wat Poppen niet doen: ze kijkt me aan. In alles wat een menselijke blik is zou ik een emotie kunnen lezen. Niet bij haar. We blijven verschillend, en op niveaus die we niet eens kunnen vermoeden. Maar mijn hand blijft op haar borst.

Ze fluistert: 'blijf nog wat bij mij,' en ze sluit de ogen. Pas even later laat ik haar borst los.

Wanneer ik mij omdraai staat er een man in de gang. Hij kijkt mijn kamertje in alsof hij op zoek is naar een verloren portefeuille. 'Ja?' zeg ik, verstoord, omdat hij misschien meer gezien heeft dan ik leuk vind. 'Wat wil u? Het publiek mag hier niet komen.'

'Charlie vindt het in orde,' zegt hij. Hij blijft evenwel in de gang staan. 'Ik ken Charlie persoonlijk.'

'Nou, dit is misschien wel Charlie's zaak, maar hier verzorg ik de Poppen en hier kom alleen ik.'

Hij stapt over de drempel. Ik besef wie en wat hij is, wanneer hij zijn blik richt op Isabel.

'Deze leeft nog,' zeg ik. Ik weet niet hoe dat in zijn oren klinkt. Ik hoop dat ik hem beledig.

'Oh,' zegt hij, terloops, niet eens teleurgesteld. 'Dat is goed voor haar.'

‘Wil u nu gaan,’ zeg ik, en ik grijp de deur vast met de intentie ze te sluiten.

Hij kijkt naar mij, het is een onheilspellende blik. Ik kan beter geen ruzie met hem hebben. ‘We zien mekaar nog wel,’ zegt hij. En dan verdwijnt hij in de gang.

Ik sluit de deur en draai me om. Isabel heeft de ogen open. Ze kijkt naar mij alsof ze opzettelijk geen vragen wil stellen.

Een bomaanslag verstoort op maandagochtend de Ondergrondse. Er vallen zeven doden, maar dat is niet uitzonderlijk. Londen wordt een oorlogszone en de politie is massaal op straat. Maar de terroristen leven een schimmig bestaan. Ze behoren tot de meest uiteenlopende groepen, sekten, overtuigingen en ideologieën. Soms wordt een geboortekliniek opgeblazen, dan weer is een overheidsgebouw het doel, twee weken geleden een kweekfaciliteit voor Poppen.

De oorlog wordt ook met woorden uitgevochten. Virale boodschappen op het internet, posters in de straten, ingezonden brieven bij kranten, videoboodschappen via buitenlandse zenders. De oorlog krijgt kortstondig een gezicht, maar nooit een naam. De bevolking leert daarmee leven. In de buurt van Charing Cross laat een dame van meer dan gemiddelde leeftijd zich begeleiden door drie Poppen, die even extravagent gekleed zijn als zij. Een tentoonstelling van een vooraanstaand fotograaf trekt honderdduizenden: hij beeldt Poppen af als historische figuren. Er gaan geruchten over pre-puberale poppen, bestemd voor een wel erg speciale markt.

Ik doe behoorlijk wat overwerk. Enkele projecten moeten dringend af. Er is veel vraag naar mijn expertise. Ik zou alleen dat soort dingen kunnen doen, en de Arena's links laten liggen, ook al werk ik nu nog slechts voor Charlie. Maar dat wil ik niet.

Het is méér dan alleen maar het werk.

Eigenlijk kan ik niet wachten tot het weer donderdag namiddag is. Het is het centrum van mijn hele week.

Charlie verwacht veel volk. Er is de een of andere feestdag in het verschiet, mensen hebben vrij op vrijdag, weet ik veel. Wanneer je zelfstandig werkt, heb je niets aan al die feestdagen. Hij heeft een paar

grote eigenaars uitgenodigd en geld bijeen gekregen voor een mooie prijzenpot. Dat trekt extra volk. Er zal veel gegokt worden. De mensen weten niet wat te doen met hun geld. En daarom trekken de Arena's steeds meer middenklasse.

Isabel is keurig opgelapt, zelfs de gebroken rib is hersteld. Ze is vechtlustig en heeft nauwelijks aandacht voor mij. Ik bekijk de andere Poppen, waarvan er twee niet fit genoeg zijn om te vechten. Ik breng Charlie op de hoogte. 'Dat maakt tien,' zegt hij. 'Vandaag en morgen hebben we een aantal stevige tegenstanders. We hebben iedereen nodig. Zullen ze morgen fit zijn?'

'Kan ik niet garanderen, Charlie. Je weet hoe het is: de mensen willen bloed zien. En als er een Pop doodgaat is dat een extra. Dat willen we hen toch niet gunnen?'

'Zolang het niet één van mijn Poppen is,' zegt hij. Deze keer heeft hij het niet over *meisjes*. De dood is te dichtbij, en dan praat hij niet over hen als over mensen.

De Arena zit vol. Duidelijk is dat ze een nieuw soort publiek aantrekt: er zijn meer loges bijgekomen, en de muren zijn opnieuw geschilderd. Ook de verlichting is verbeterd. Ik zie ook nogal wat Poppen. Ik vraag me af wat die denken van hun vechtende zusters. Niet dat ik het wil weten.

Tijdens het eerste kamp loopt het verkeerd.

Isabel, die deze keer het toernooi opent, krijgt een tegenstander die haar duidelijk overklast, een zwaargewicht, een Pop met de bouw van een mannelijke body-builder. Het resultaat van een apart hormonaal project, vermoed ik. Ik waarschuwde Charlie voor dat soort experimenten. Hij haalde de schouders op.

Isabel komt moeiteloos de twee eerste ronden door en scoort enkele punten. De andere Pop wacht duidelijk haar kans af. Tijdens de derde ronde gaat ze meteen in de aanval. Isabel incasseert twee, drie rake klappen. Op haar wang, tegen haar borstkas, op haar linkerpols. Ze blijft overeind, maar ik zie de twijfel in haar houding. Ze wordt gered door de bel. Ik hurk naast haar neer. 'Wil je een prik?' vraag ik. Ze tast naar haar ribben, vlak onder haar borst. 'Misschien wel,' zegt ze. Ik haal mijn spullen boven, spuit en zalf en veeg bloed weg. Haar bloed.

De vierde ronde is erger. Isabel deelt enkele goede klappen uit, maar ze krijgt een volle vuist in haar onderbuik. De massa juicht en vloekt. Hier wordt geld gewonnen en verloren. Een harde klap doet haar tolleren, ze valt neer en blijft een moment lang liggen. Het kost haar moeite rechtop te komen. Ze haalt uit, maar haar tegenstander is nu sneller en heeft het voordeel van haar gewicht. Isabel verliest haar short. Ik verbaas me over haar plotse naaktheid. Soms gebeuren dat soort dingen opzettelijk, wordt er gezegd. Ik weet beter. Naakt lijkt ze nog kwetsbaarder. Ze wordt gebeten. Ik zie bloed en vlees op de mat. De bel redt haar opnieuw.

Ik bekijk de schade. Ze mist een stuk uit haar keel, waar ik slechts met moeite het bloeden kan stelpen. Haar beide bovenarmen zijn beurs geslagen. Ze hangt scheef, waarschijnlijk is haar rib opnieuw gebroken. 'We stoppen ermee,' zeg ik. 'Ik regel het wel met Charlie.'

'Nee,' zucht ze. Ze kan nauwelijks adem halen. 'Ik moet de zesde ronde halen.'

'Vergeet het, Isabel. Het is het niet waard.'

Ze probeert overeind te komen. 'Het is jouw gevecht niet.'

'Je rib is opnieuw gebroken.'

De belt kondigt de volgende ronde aan. Ze strompelt de ring in. Haar tegenstander grijnst. Jawel, Poppen kunnen wel degelijk grijnzen. En in dit geval is het geen goed nieuws.

Isabel ligt uitgestrekt op mijn tafel. Ik heb de deur gesloten. Daarachter gaan de kampen verder. Het gejuich van het publiek klinkt gedempt. Ik heb zelfs Charlie weggestuurd. Ze is dood, wat maakt het dan nog uit. Ze is dood, net als de vorige Isabel. Ik heb haar zelf uit de Arena gehaald, me verbasend over hoe weinig ze wel woog. Een lichtgewicht, maar met karakter.

Ik veeg het bloed weg. Ik probeer de schade aan haar gezicht te herstellen. Zo goed als mogelijk. Ze is naakt, zo naakt is ze nog nooit geweest. Net als andere Poppen heeft ze geen schaamhaar, geen okselhaar, helemaal geen lichaamsbehaar behalve op haar hoofd. Daardoor is ze bijzonder naakt.

Ik drapeer een laken over haar heen. Wat kan ik verder nog doen?

Ik kan niets doen voor haar ziel, want die heeft ze niet. Ik kan zelfs weinig doen voor haar lichaam, want dat wordt gerecycleerd.

Ik zit hier nu al een tijdje. Charlie zal later een hartelijk woordje met me wisselen, omdat ik de andere Poppen in de steek laat. Het maakt me niets uit. Misschien is dit de laatste keer in de Arena voor me. Ik wil geen derde Isabel zien sterven.

Een harde klop op de deur, die meteen opengaat. Ik herken hem meteen. Hij draagt een lange overjas. 'Haar krijg je niet,' zeg ik.

Hij schudt het hoofd, omdat hij ervan overtuigd is dat hij alles krijgt wat hij wil. 'Ik kreeg een fontje zonet. Ik betaal altijd royaal voor goede informatie.'

'U bent ziek. Het is een ziekelijke afwijking.'

Hij laat de overjas van zijn schouders glijden. 'Er is geen wet tegen, zoals u wel weet. Het zijn geen mensen. Daarenboven is niets wat menselijk is, een afwijking. Ik heb recht op mijn persoonlijke ontplooiing. Het is een basisrecht.'

Ik lach. Kort, hard. 'Wat erger is dan de daad,' zeg ik, 'is de rechtvaardiging ervan. Dat is het, wat het ziekelijk maakt. Het rationeel goedpraten van een perversie.'

'U weet niet wie ik ben, maar ik kan u verzekeren van wat er morgen met u zal gebeuren. Een politieman zal aan uw deur staan. Hij gaat vergezeld van twee collega's. Ze tonen u een document. U vergezelt hen, en vervolgens hoort niemand nog van u, voor een lange tijd. Dat is de straf voor uw illegale activiteiten.'

Dit zijn mijn opties: ik dood hem met een van mijn injectienaalden en laat zijn lichaam verdwijnen, of ik laat hem zijn gang gaan. Dat laatste is ondenkbaar. 'Ik zal u uw toekomst voorspellen,' zei ik, en ik slaag erin dezelfde toon aan te slaan als hij. 'Binnen enkele dagen misbruikt u een Pop, een vechtpop, maar ze blijkt niet dood te zijn. Ze grijpt u bij uw keel. Het is een greep waar zelfs een andere vechtpop niet aan ontsnapt. Weet u hoe lang het duurt vooraleer u dood bent door wurging? Het duurt makkelijk vier, vijf minuten. Verschrikkelijke minuten. Het soort van dood die u wilt vermijden.'

Hij blijft staan, met de overjas over zijn arm. Ik ben ervan overtuigd dat hij een wapen draagt. Maar hij weet dat mijn verhaal geen bluf

is. Dat ik een Pop zover kan krijgen. Dat ik hem in de val kan lokken.

En misschien is de Pop die nu op de tafel ligt, niet echt dood.

‘Nou,’ zeg ik, ‘wat zal het zijn?’

Hij gromt, draait zich om en verdwijnt.

Charlie zegt me dat ik niet meer terug hoef te komen. Hij zal wel een andere sleutelaar vinden. Eentje die beter te vertrouwen is. Ik argumenteer niet. Ik zal zijn Arena missen, maar het is beter dat ik afscheid neem. Van hem, en van de Poppen. Hij is natuurlijk boos omdat hij geld misloopt. Hij begrijpt niet wat ik met Isabel gedaan heb. Met haar lichaam. Ik vertel het hem niet. Hij loopt geld mis voor de recycling, maar dat wilde ik niet laten gebeuren.

Ik loop Highgate binnen. Het is een van de oudste kerkhoven van de stad. Mensen willen er niet meer begraven worden. Ze kiezen crematie, en uitstrooiing. Dat is ecologisch verantwoord. Highgate ziet nog maar weinig nieuwe graven. Het meest recente ligt in een rustige hoek, een eindje van de ingang vandaan. Ook een eind van nieuwsgierige toeristen vandaan. Die zich kunnen afvragen waarom dat graf alleen een voornaam draagt. En zelfs geen datums. Het is verbazingwekkend wat je kunt doen met wat geld en wat connecties.

Sofie

Jan J. B. Kuipers

Zodra de voordeur van het Middelburgse herenhuis Het Gorgoon-tje openging begreep Siebe Edens dat hem geen ruimbemeten koele dronk wachtte na zijn lange treinreis. Hoogstens een kop kruiden-thee.

‘U bent mooi op tijd.’ De lange man met het dunne, hooggekamde grijze haar stapte opzij. Siebe betrad een koele plavuizengang, met gesausde wanden waarop alleen een kleine gouache van de Drie Koningen prijkte. Antroposofische school waarschijnlijk: jaarfeesten, onbespoten gewassen, reïncarnatie en uiteindelijk de volmaaktheid.

Mr. W.P.F. Dejeune leidde hem achterin de corridor een werkkamer binnen met hoge boekenkasten langs de wand en een antiek gestuukt plafond. Ze zetten zich aan de gepolitoerde tafel middenin het vertrek.

‘Eh, het is wat gênant, mijnheer Edens.’

‘Als het niet gênant was zat ik hier immers niet, mijnheer Dejeune. Mag ik hier rook’n?’

‘Nee.’

‘Uw echtgenote,’ zei Siebe Edens. ‘U meent—’

Dejeune’s blik rustte vol afkeer op Siebe, en zwierf toen weer van de ene hoek van de kamer naar de andere.

‘Ik heb geen bewijzen,’ zei hij zachter dan daarvoor, ‘zelfs geen sterke aanwijzingen. Mijn verdenking is irrationeel. Sofie ging *altijd*

haar eigen weg. Het is...'

'Een gevoel,' hielp Siebe.

'Nee,' zei Dejeune hartgrondig. 'Het is een intuïtief weten, ach! Bijna zekerheid.'

'En nu wilt u dat ik de feiten vaststel, zodat uw zekerheid wordt bevestigd.'

'Hoe kun je een zekerheid nog bevestigen! Ik wil–'

'U wilt haar betrappt zien.'

'Het is zo'n banaal woord... Maar, inderdaad... En ik wil ook de precieze aard van de zaak kennen. Details. En daarom – u schijnt veel ervaring...'

Siebe haalde de opdrachtbevestiging uit zijn jekker, die hij thuis in Groningen had uitgeprint met het nieuwe briefhoofd:

SIEBE EDENS

Particulier onderzoek en institutionele recherche

Consulten, inlichtingen

'Wilt u deze teken'n?' Hij schoof het document over tafel.

Dejeune las de tekst, liet zijn blik glijden langs het kolommetje met bedragen. Bedrukt keek hij naar Siebe.

'Thee?' opperde hij.

'Nee, dank u.'

Aarzelend zette Dejeune zijn handtekening.

Dejeune, zo had Siebe op het internet en via de tamtam uitgevoeld, was een bedrijfsjurist met connecties in de gewestelijke politiek en allerlei banden met de regionale bovenklasse. Maar er waren ook geruchten over maskerades, dubbele petten, contacten met anonieme overheidsdienstjes. Kortom, hij was één van die spinnen met een enorm web, deels vertakt in dezelfde schaduw sfeer waarin ook Siebe opereerde. Geen wonder dat meneer geen tijd had voor moeder de vrouw. Was het gek dat ze de bloemetjes elders plukte?

Sofie was ondanks haar klimmende jaren een attractieve vrouw, bleek uit de ter beschikking gestelde foto's. Haar dagen bleken gevuld met uithuizige activiteiten. Gewapend met een streep lipstick in de kleur van een verbodsbord en ravenzwart geverfd haar repte ze zich van kledingzaak naar museum, trof vriendinnen in broodjestenten of ver-eerde een vernissage met haar afgetrimde aanwezigheid. Dan weer observeerde Siebe haar bij een kraampje voor een warenhuis waar ze gulzig een rookworst binnenslokte. Hoe bleef ze zo dun, *speed* misschien?

Als Sofie de fout inging deed ze dat geraffineerd, je kreeg er geen hoogte van. Ze verdween wel eens in een monumentenpand, hartelijk aan de deur welkom geheten door een kennis met parelkettinkje of een ouder echtpaar, maar hoe wist je wat ze vervolgens uitspookte? Overal hingen hier anonieme witte vitrages voor de ramen, waardoor hoogstens af en toe een rimpeling voer als de advocatenvrouw binnen was. Geen ontmoetingen op straat of in de horeca met verdachte types – dat zou gezien de kleinstedse verhoudingen ook oerstom zijn –, geen uitstapjes naar buiten met een suikeroompje of geile klusjesman.

‘Ik heb niks kunn’n vaststellen, meneer Dejeune,’ zei Siebe in zijn telefoontje, terwijl hij door de voorruit van zijn huuropeltje naar de pomp keek, waar Sofie op attractieve wijze de slang in haar mosgroene Japannertje stak.

Afgrondelijke stilte.

Siebe vermande zich. ‘U moet maar denken: er zijn wat kost’n aan verbonden, maar u weet nu toch dat het *goed* zit. Dat is óók belangrijk, in elk geval beter dan –’

‘U wilt zeggen dat u het nu al opgeeft?’ klonk het ijsig.

Siebe mobiliseerde een residu aan beroepseer.

‘U bent opdrachtgever,’ repliceerde hij. ‘Zeg het maar.’

‘Vólhouden, Edens! Ik weet dat ik gelijk heb. Hou vol, produceer feiten.’

‘Producéér de feit’n?’ vroeg Siebe verbaasd.

‘Bewijzen, Edens. Documentatie. Plekken, tijdstippen, foto’s.’

Siebe staarde door de ruit naar Sofie. Fotogeniek wás ze.

Tegenslagen en rekeningen komen in bundels, maar meevallers ook. Op een rolletje ging het deze middag. Alle stoplichten mee, geen tussenvoegers die je volgactie verpestten. Hij volgde de groene Jap van Sofie naar Vlissingen, en vervolgens naar een manege aan de weg naar het slaapdorp Koudekerke. Vóór de draafterreinen verhief zich een grote schuur, geflankeerd door rommelige bijgebouwtjes.

Vanuit de Opel, de zonneklepjes discreet neergeklapt, zag Siebe Sofie uitstappen. Hij pakte zijn kodak van de stoel naast hem en maakte foto's terwijl ze zich naar de afbladderende deur repten van een leegstaand kantoortje aan de rand van het terrein, en naar binnen ging.

Net toen Siebe ook uit wilde stappen verschenen twee goedge-trainde types met kort kroeshaar op dit deel van het erf, als op afroep. Noord-Afrikanen, Palestijnen? Eén droeg een zonnebril. Ergens in de dertig waren ze, in elk geval veel jonger dan Sofie. Siebe maakte foto op foto. Zagen ze hem? Nee, zijn auto werd genegeerd. Soepel beenden ze naar de deur en verdwenen naar binnen.

Siebe maakte nog maar een foto, nu van de gevel met de deur. Toen stapte hij uit en marcheerde naar de achterste zijgevel van het verkrotte gebouwtje, in de schaduw van hoge iepen en vlieren. Hij vond een slordig dichtgetimmerd raam en keek door een kier. Achter de betimmering ontwaarde hij een kapot venster en dáárachter, in de schemering, Sofie Dejeune met haar kennissen.

Siebe hoorde zwak gerucht van stemmen. Wat er besproken werd was niet van belang, hier ging het om andere geluiden dan de intermenselijke prietpraat, hij liep langer mee.

Hij keek opnieuw. Sofie was uit het zicht verdwenen, ze lag natuurlijk al. Eén van de Arabieren was bij haar gaan zitten, je zag alleen zijn rug. Zijn buurman, die nog stond, maakte zijn gulp open.

Beet! Je verwachtte deze dingen en tegelijk verwachtte je ze niet, waren ze onvoorstelbaar. Nu Siebe gewend was aan de schemer en goed zag wat er gebeurde hóórde hij ook meer: geritsel van textiel, het gepiep van een spiraal. Onmiskkenbaar was het gekreun en gezucht van de deelnemers aan dit festijn.

Zijn amateurcamera was hier waardeloos.

Nadat Minnaar Nr. 1 opstond en Nr. 2 zijn plaats innam klonken snel enkele half ingeslikte kreten van Sofie. Dan weer dof geluid van stemmen. Nu mocht Nr. 1 weer.

Bij Sofie's tweede orgasme kon ook Siebe Edens het niet meer bolwerken en was klaar om hier, tussen het fluitenkruid en de brandnetels, zijn kwakje af te vuren op de afbrokkelende muur.

'Oeat jij!'

Met een schok schoot Siebe's hoofd opzij. Hij ontmoette een ijskoude blik in een gitzwart gezicht. Oogwit glansde. Ineens moest Siebe denken aan het prentje in de gang van Dejeune, zijn opdrachtgever uit wiens harses op ditzelfde moment meterslange hoorns groeiden. De Drie Koningen! Balthasar, Melchior – en hier had je Kaspar. Kwam even de blaas legen voor hij aan de slag ging daarbinnen.

Siebe schatte de mogelijkheden in. Tussen de boomlange Surinamer en het struikgewas was hooguit vijftig centimeter ruimte. Te weinig. Hij propte zijn razendsnel krimpende geval weer achter zijn gulp en sprong met een grote brul op de Surinamer af, met de iele hoop hem af te schrikken en zo de weg vrij te maken. In een reflex hief de neger zijn vuist en trof de toeschietende Siebe tussen de ogen.

Een bliksemschicht! Dat is lang geleden, dacht Siebe, ik ga knock-out.

'**B**rand schoon,' herhaalde Siebe Edens in de salon van Mr. Dejeune. 'Niks heb ik kunn'n vaststellen, helemaal niks.'

Dejeune zag grijs. Door zijn hoog opgekamde kuif ontwaarde Siebe de contouren van zijn schedel. Een herfstbos, dacht hij, één flinke storm en alles ligt eraf.

Dejeune hield een haast dode blik op hem gericht.

'Ik geloof er geen donder van,' zei hij tenslotte moeizaam. 'Thee?' 'Nee.'

Dejeune tastte in zijn colbert, haalde een pakje filtersigaretten tevoorschijn.

Siebe's wenkbrauwen gingen omhoog.

'Ik dacht—'

'Ach man, wat kan mij het schelen wat jij denkt.' Dejeune klikte

met een goudkleurige aansteker zijn saffie aan.

Siebe werd niet geoffreerd. Hij pakte uit zijn jekker zijn eigen shag.

‘Wilt u hier *godverdomme* niet roken?’ verzocht Dejeune fel, een grijze rooksliert lozend door zijn neusgaten.

Siebe stak het pakje terug. Een krop vormde zich in zijn keel.

‘Hoe u het ook opvat, ik heb mijn werk gedaan naar beste vermoegen.’ Hij maakte aanstalten om op te staan, aarzelde nog.

‘Geén resultaat is immers ook resultaat,’ zei hij weer. ‘Uw verdenking is ontzenuwd, dat is óók wat waard. De betalingsvoorwaard’n zijn onafhankelijk van deze uitkomst, dat is evident.’

‘Evident ja,’ bouwde de jurist hem na. ‘Wat zie je er trouwens uit, Edens! Aanvarinkje gehad? Met de dekhengst van mijn vrouw mis-schien?’

Het bracht Siebe onmiddellijk terug naar die bewogen namiddag op de Vlissingse manege. In de kantine zat hij, pal tegenover Sofie Dejeune. Hij rook haar parfum en, vanonder het formica tafelblad, het vage aroma van genoten bandeloosheden, als de Scheldeoever bij laag-tij. De Drie Koningen zaten verderop aan de bar achter een sapje. Nu en dan keken ze waakzaam achterom, naar de tafel van de conferentie.

Het klopte in Siebe’s hoofd. Boven zijn neusbrug was een beurse plek. Bij zijn slapen en op zijn wangen prikte en brandde het. De dreun van de neger had hem met zijn kop in de brandnetels laten belanden.

‘Daar moet u wat spuug op smeren, dan wordt het minder,’ ried Sofie Dejeune bezorgd, regelrecht uit het antroposofisch handboek. Ze legde even een koele hand op Siebe’s knuist. Als door een wesp gestoken trok hij zijn klauw terug, voelde hoe hij kleurde.

Ze had onmiddellijk begrepen dat ‘Walter’ hem op pad had gestuurd. Dus nu moesten ze spijkers met koppen slaan, had ze voorgesteld.

‘Je begrijpt dat ik liever niet heb dat onze activiteiten hier worden doorgebriefd aan mijn man, Siebe.’ Sofie speelde met zijn kaartje, dat haar minnaars uit Siebe’s portefeuille hadden gehaald, en keek hem se-reen aan vanonder de zorgvuldig getrimde wenkbrauwen.

Onze activiteiten? Siebe zweeg.

‘Twee witte wijn,’ zei Sofie haast onbeschoft tegen het dwergachtige vrouwtje dat zich afwachgend naast hun tafeltje had opgesteld. Het wezen draafde weer weg.

‘Ik zie in jou iemand met een goed stel hersens,’ hernam Sofie. ‘Vergis ik me, Siep?’

Onverbeterlijke koketterie, roestvrije arrogantie!

Siebe wierp een onzekere blik op het bordje **NIET ROKEN DANK U** boven de bar.

Ze zag het en presenteerde ogenblikkelijk een filtersigaret.

‘Laten we even wachten op onze consumptie,’ zei ze.

‘Oké,’ zei Siebe. Wat zou hij zich druk maken? Wat nu kwam was al zo vaak vertoond. Jarenlange ervaring bracht hem de zekerheid van een aantrekkelijk voorstel van de betrapte Sofie Dejeune. Deze dame van niveau ging hem een *douceurtje* aanbieden. Een steekpenninkje, troost van de kleine zelfstandige. Vergiste hij zich, of werd het kloppen en branden van zijn kop al minder?

Het telefoontje kwam enkele maanden later.

‘Edens! Met Dejeune. Uit Middelburg, weet u nog?’

Het klonk droger, bekakter dan ooit.

‘Hoe maakt u het.’

‘Tja, Edens. Ik wilde u toch op de hoogte stellen dat Sofie en ik – dat we alles hebben uitgepraat. Heroverwogen, begrijpt u?’

Siebe verkilde.

‘Uitgepraat? Er viel toch niks uit te praat’n, gezien mijn onderzoek?’

Aan de andere kant klonk een zuinig lachje.

‘Ach, Edens, Sofie en ik zijn openhartig geweest. U weet wel: echtelijk overleg, de conjugale vertrouwensband. En natuurlijk, eh, een bepaalde mate van overreding.’

Walgelijk en sinister klonk dat. Sofie had dus dankzij *een bepaalde mate van overreding* alles verklapt, inclusief haar regeling met Siebe.

‘Waar wilt u naartoe?’ zei Siebe vlak. ‘Ik heb het nogal druk en zo.’

‘*Druk?* Tjonge! Dan kom ik snel ter zake,’ hoonde Dejeune. ‘Ik heb hier een print van prima kwaliteit voor me liggen, Edens, voorstellende

een particuliere speurder uit Groningen, rustend in het struweel. Maar wat piept er dáár nu potverdorie voor petieterigs uit zijn pantalon, het zal zijn leuter toch niet wezen?’

Siebe probeerde zijn hartslag regulier te houden.

‘Wat wil je nou,’ snauwde hij zodra hij zich weer onder controle had. ‘Foto’s zegg’n niks. Beetje photoshopp’n en ziedaar: de koning draagt hoorns en de paus een koeienkop.’

‘Hóórns zei u?’ snerpte Dejeune bijna. ‘Onnodig kwetsend in de gegeven omstandigheden. Laten we het kort houden, Edens. Ik kan dit fotootje compleet met de aan je gulp ontsnapte, jammerlijke apparatuur op allerlei websites en sociale media zetten. Mijn netwerk is omvangrijk, het is voor mij totaal geen probleem. Via andere kanalen kan ik relevante personen inlichten over de wijze waarop jij met je vak en beroepseer omgaat. Ik kan jou meer last bezorgen dan jij mij, Edens, geloof me.’

Siebe geloofde het graag, te meer daar Sofie en haar trawanten de smartcard uit zijn kodak hadden verwijderd na hun eigen kleine fotosessie met hem als hoofdpersoon.

‘Je doet maar,’ blufte hij.

‘Er is een andere mogelijkheid,’ vervolgde Dejeune. ‘Jouw omkoopbaarheid overtuigde me van je verregaande flexibiliteit. Kortom: ik wil je in de toekomst graag nog eens inzetten bij bepaalde informele projecten – en dan wil ik je graag op *afroep* ter beschikking hebben, begrepen? Geen uitvluchten. De betaling zal uitstekend zijn. Dus, wat let ons om gezamenlijk nog mooi werk te verrichten, ondanks de pijnlijke affaire achter ons?’

Siebe herinnerde zich de geruchten over dubbele petten en schemerige overheidsdienstjes. Voor zijn geestesoog ontrolde zich de duistere hemel van een gigantische samenzwering.

‘Zat je vrouw soms ook in het complot?’ riep hij machteloos in zijn telefoontje. ‘Ik vond het al zo raar dat je me gewoon thuis liet koom’n!’

‘Niet op hol slaan, Edens,’ beval Dejeune. ‘Nou, fijn, ik reken op een plezierige toekomstige samenwerking.’

De verbinding werd verbroken. Siebe Edens keek naar zijn mobieltje of het een handgranaat was met de pin eruit. Voor de zoveelste

keer hadden de rijken en machtigen hem bij de snikkel. Letterlijk. De bonus was weer eens duur betaald, een fooi waarom in hooggewelfde vrijmetselaarssalons kakelend was gelachen.

Het licht op zijn schermpje verstierf, terwijl de vaste afsluitformule zich op zijn netvlies brandde:

Tot ziens

*Siebe Edens is de held van diverse romans en korte verhalen.
Het jongste lange avontuur van Siebe Edens is De Put
(Dordrecht: Uitgeverij Liverse, 2012).*

Aan de toppen van mijn vingers

Marcel Orie

*still believe in a beautiful day
I believe it's gonna work out ok
...but not for me & not for you*

Chris Isaak – I Believe

‘**E**t smakelijk,’ zei Hector, en schoof de nog warme gloeilamp over de tafel naar me toe.

Op de rug van zijn dooraderde hand was een scorpioen getatoeëerd, tientallen jaren geleden, de blauwe en groene inkt al lang daarna verwaagd. De opgerichte staart bevroren, een druppel gif bungelend aan de angel als een traan.

‘Is dat nodig?’ vroeg Julio nog voorzichtig. Hij was de eeuwige tweede man van dit crimineel duo; aangever en huissloof. Hij had een bovenlip die bijna onbeschaamd naar voren stak, waarop een verzorgd snorretje prijkte, zo dun als een potloodstreep.

‘Ik wil weten met wie ik van doen heb,’ zei Hector onverbiddelijk.

Ik had ondertussen mijn zakdoek tevoorschijn gehaald. Ik vouwde de lamp erin. Vanonder doorlopend half geloken oogleden, loerde Hector naar mijn handen. Hij wantrouwde iedere beweging. Hij was zo beducht op goocheltrucs en bedrog.

‘Ik ken jullie soort,’ gromde hij dreigend.

‘Is dat zo?’ vroeg ik, zonder op te kijken. Ik had een bierviltje gepakt, hield dat op de ingepakte lamp en sloeg erop met mijn vuist.

Het geluid van brekend glas sneed door de bijna lege kroeg.

‘Kermisvolk met jullie wisseltrucs en zakkenrollerij. Ik ken al jullie kunstjes.’

En toch moet je mij kunstjes zien doen, dacht ik. Maar in plaats van te spreken, stampte ik het glas zorgvuldig fijn. Hoe kleiner de scherven, hoe makkelijker ik ze dadelijk kon vernalen tussen mijn kiezen.

‘Je hoeft mij niks meer te leren, vetkuif,’ pruttelde hij nog wat door. ‘Ouwe Hector draait al een tijdje mee hoor...’

Ik vouwde de zakdoek open. Zocht de metalen delen van de lamp eruit, legde ze terzijde.

‘Wat is ’t, pik?’ glunderde Hector. ‘Geen trek meer?’ Hij keerde zich naar zijn maat, stootte hem eens aan. ‘Zie je wel, als het geen speciale lamp van suikergoed is, dan heeft ie niet zo’n haast om ‘m op te vreten.’

Ik pakte een flinterdun stukje glas ter grootte van zijn vingernagel op en stopte het in mijn mond. Ik begon geduldig te kauwen.

‘Dit moet ik zien,’ zei Hector.

‘Ik heb het al gezien,’ zei Julio zachtjes.

Ik slikte. Ik boog me over de tafel en opende mijn mond zo wijd als ik kon, stak mijn tong uit, net zoals ik al zo vaak op het podium gedaan had.

Onze spreekstalmeester Otto Fischbein was er weer eens met de centen vandoor. Dat was niet voor het eerst, maar dit keer had ik gezworen om nooit meer voor hem te werken. Dergelijke beloftes had ik mezelf natuurlijk ook al eerder gemaakt, maar dit keer zou ik me eraan houden. Als het de keuze was tussen geen werk of werk waarvoor ik niet betaald werd, wel dat was geen keuze.

Otto was een mooiprater, aardige vent, maar hij gokte en zoop, kon zich aan geen afspraak houden. En met geld was hij helemaal niet te vertrouwen. Voor mij was het de druppel. Ik kon het me niet meer veroorloven om me in de luren te laten leggen. Niet nu Holly mijn kindje verwachtte.

Om de gorilla tegenover me te paaien, pakte ik nog maar een stukje glas op. Plaatste het achter op mijn kies en begon heel zorgvuldig te malen. Het knerpte en kraakte.

Weer slikken. De uitgestoken tong. Daarna vouwde ik de zakdoek dicht en plaatste het pakketje in de asbak op tafel.

‘Ik heb wel eens gehoord dat je van te voren een banaan moet eten,’ zei Julio, ‘Is dat zo? Dat die banaan het glas in je maag inkapselt? Dat is het zeker?’

‘Nee,’ zei ik ‘Dat is een fabeltje.’

‘Hoe werkt het dan?’

‘Je kauwt en slikt. Simpel.’

‘Opneukertje,’ gromde Hector. ‘Zullen we nu eens iets lastigers proberen? Wat zeg je ervan dat je deze bierpul eens opvreet?’ Hij klokte het bodempje bier uit zijn glas weg en zette de lege pul met een klap weer op tafel. ‘Wat zeg je daarvan, wonderkind?’

‘Ik zeg: val jij maar dood met je glas.’

‘Grote bek!’

‘Kom ik hier godverdomme om kunstjes te doen of gaan we het nog over werk hebben?’

Hector bleef me een tijdje aanstaren, om te benadrukken hoe pislink hij wel niet was. (Dat had Julio me van te voren toegefluisterd: ‘Hector houdt niet van tegenspraak, daar wordt hij pislink van.’) Maar op het moment kon het me nog maar bar weinig schelen.

Julio knikte hem toe, verzoenend. Toe maar.

Hector lachte plotseling een brede, geluidloze lach om te tonen dat hij zich toch had laten vermurwen. Dat we maar gepast dankbaar mochten zijn. ‘Goed, laten we het over werk hebben.’

Twee dagen later zaten we op een pad in de duinen. Ik voelde de warmte opgeslagen in het zand door mijn schoenzolen trekken. Langs het onverharde pad groeiden wat vliegendennen, die ons aan het oog moesten onttrekken. Zelfs in de schaduw was het nog bloedheet.

We zaten achterin de laadbak van hun VW-busje, de achterdeurtjes open, voetjes in het zand. Hector en ik, gebroederlijk naast elkaar. Die inbreker noemde mij een boef! Maar ik kon hem geen ongelijk geven. Ik was immers zijn handlangster geworden.

Julio liep heen en weer over het zandpad, nerveus gesticulerend terwijl hij nogmaals door het plan heenliep. Het was alsof zijn woorden

van heel ver weg klonken. In mijn hoofd dacht ik mijn eigen gedachten.

Ik zag een vliegende mier door het zand kruipen. Schopte er wat zand overheen.

Die ochtend was ik naar een speelgoedwinkel gegaan en vroeg me af of dit werkelijk was wat ik wilde. Hordes krijsende kinderen lieten zich wegslepen bij de schappen, zeurend om het stuk speelgoed waar ze hun oogje op hadden laten vallen.

Hoe lang kon Holly nog optreden in de Hubba-hubba, voordat haar stulpende buikje al te opvallend werd?

Met zijn rug tegen de muur had een man geen keus.

Wachten. Daar komt het altijd op neer.

Wachten tot je op mag. Zoveel tijd verspild in de coulissen.

Ik was op mijn rug tegen een duin gaan liggen, in de schaduw van een boom.

De hemel was blauw, zonder een wolk, en ongelooflijk hoog, alsof iemand het plafond uit de hemel getrokken had. De sporen van twee vliegtuigen kruisten elkaar. Ik zag ook meeuwen cirkelen, veel hoger dan je zou verwachten. Bewegende stipjes waren het, bijna onzichtbaar wemelend, meer niet. Waarom zo hoog, vroeg ik me af? Om vis te vangen zouden ze boven zee moeten vliegen. Waarom zo hoog vliegen? Maakten meeuwen pleziertochtjes?

Om de tijd te doden, stelde ik me voor dat het gieren waren, die daar hoog boven ons rondcirkelden.

En toen begon Julio weer te praten.

Hij was gefascineerd door mijn kermisverleden. Zo'n type dat altijd achter het gordijn wil kijken, voor de royale VIP-behandeling. De goochelaar ontmaskerd!

Hij wil natuurlijk weten hoe ik mijn polsboeien los kan krijgen. Of ik het sleuteltje verborg in mijn mond, zoals Houdini gedaan zou hebben.

Hoe begin je nu met zoiets te trainen? Hoe bouw je zo'n act op?

Het was alsof mijn zwijgzaamheid hem alleen maar aanmoedigde om door te vragen. Hij kwam op zijn hurken naast me zitten, handen-wrijvend.

Hoe ik als een wurm uit mijn dwangbuis kruip? Kan ik soms mijn

eigen schouder uit de kom drukken?

Hoe oud was ik toen ik begon met koorddansen? Dat zijn de dingen die je alleen kunt leren als je vroeg genoeg begint, stelde hij, zoekend naar bevestiging, naar houvast. Ja toch?

En hoe kan ik een spijker in mijn neusgat hameren?

Hoe blaas je een waterkruik op totdat ie klappt?

Hoe lang kan ik nu eigenlijk mijn adem inhouden?

Ondertussen rookte hij sigaret na sigaret.

Hector sloeg ons gade vanuit het busje. Zwetend en zwijgend. Hij had de zaterdagkrant uitgevouwen en zat de kruiswoordpuzzel in te vullen. 'Bijbels figuur. Vijf letters. Beginnend met een 'i', eindigend met een 'k'.'

Verder had hij geen hulp nodig. Verder wist hij het wel.

Julio begon steeds harder te praten. Wierp zijn netten wijder, als om mijn gebrek aan spraakwater te compenseren en Hector bij zijn toehoorders te vangen.

‘Toen ik jullie zo op dat podium zag, viel bij mij ineens het kwartje. Er stond zo’n dronken vent in het publiek, die voortdurend liep te schreeuwen. Die binnenprater, hoe heette ie ook al weer...?’ Hij streek met zijn wijs- en middelvinger zijn potloodstreep-snorretje glad. Ik had het hem al honderd keer zien doen die middag. Een tic, aangewakkerd door de zenuwen voor vanavond.

‘Otto,’ zei ik. Otto de wanbetaler.

‘Ja, die Otto riep die vent op het podium, terwijl jij op je spijkerbed ging liggen. Of hij vrijwilliger wil zijn en op jouw borst kan gaan staan, terwijl jij op die spijkers ligt. Maar dan moet hij wel normaal doen en de instructies opvolgen, anders kan de fakir gewond raken. Maar die dronken goser blijft maar vervelen en uiteindelijk stuurt Otto hem weer het publiek in.’

Je bent te licht bevonden, riep Otto Fischbein dan, en stuurde zo’n grappenmaker van het podium af.

‘En dan kiest ie een nieuwe vrijwilligster uit. Een wijf van ik denk tweehonderd kilo. Lekker, wat een vette zeug! Dan wordt je zeker gek, of niet? Als ie zo’n gevaarte omhoog laat klimmen en dat ze dan op je borst mag komen staan...?’

Ik knik schaapachtig.

‘Maar daarmee zijn we er nog niet!’ vervolgde Julio zijn vertelling, ‘Pas twee acts later, haalt die Otto plotseling een portefeuille uit zijn kontzak. Haalt er het rijbewijs uit en leest de naam voor. Larry van de Kuttenmug, weet ik veel, laten we hem zo noemen, maar da’s dus die dronken vent z’n portefeuille! Wil je ‘m nog terug, zegt die Otto. Iedereen lachen, natuurlijk, en die Kuttenmug met een rooie kop staat te simpen om zijn portemonnee terug. Krijgt ‘m toegeworpen, gaat ie zijn geld na staan tellen! Goed op zijn nummer gezet door de circusbaas, natuurlijk.’

Julio’s rammelende relaas van mijn voorstelling gaat maar door.

‘Maar goed: jij loopt op je handen en eet ondertussen twee lampen

op. En dan vraagt die Otto plotseling hoe laat het is. Meneer Kuttenug kunt u me even zeggen hoe laat het is? Staat die bijgoochem in het publiek op zijn blote pols kijken; weg horloge natuurlijk!

Ik zeg maar niets, Julio weet het toch allemaal zo goed te vertellen.

‘Toen wist ik het,’ zei Julio, ‘zulk talent kunnen wij gebruiken. In staat om een vent van zijn portefeuille en horloge te rollen, terwijl er vijftig man naar ze staat te kijken! Hoe gehaaid ben je dan?’

‘Je kan dat kermisvolk niet vertrouwen,’ legde Hector nog maar eens uit.

‘Hoe doen jullie dat nou?’ wilde Julio van mij weten. Als zijn maat schopte, ging hij aaien. Wat een misselijkmakend duo: schelden & vlijen.

‘Het is allemaal doorgestoken kaart,’ zei ik schor.

‘Wat?’

‘Die dronken vent hoort er gewoon bij. Speelt het spelletje mee,’ loog ik, ‘net als die dikke vrouw trouwens. Kom nog maar eens kijken; bij de volgende show zijn ze gewoon weer van de partij.’

Het was alsof ik Julio een klap in zijn gezicht gaf.

Nu moest Hector pas lachen. Heerlijk vond ie dit.

Maar het vragenuurtje werd tenminste afgelast.

In stilte wachtten we af tot het donker werd en we weer wat dichterbij konden sluipen.

Holly en ik verbleven nu al bijna twee weken in een vervallen starcaravan op het braakliggend terrein achter de Texaco.

In de namiddag hadden we ons diner gegeten: bonen uit blik gegeten. Holly warmde ze op. We zaten tegenover elkaar aan een formica opklaptafeltje tussen al de weggeworpen flessen en het onkruid, de brandnetels, distels en de uitgebloeide paardenbloemen. Zij had de enige stoel, ik zat op een lege bierkrat, op zijn kant voor de juiste hoogte. Aan het andere eind van het terrein was een hoog gaashek met daarachter het Mad Max-landschap van een autosloperij. 's Nachts hield het geblaf van de twee waakhonden, dobermanns die vrijelijk tussen de gestapelde autowrakken dwaalden, ons uit de slaap. En iedere ochtend stonden we op met een doffe hoofdpijn en de smaak van benzine in onze monden. Maar ik kon de caravan goedkoop huren van de oud-

ijzerboer Black William.

We praatten niet veel, de middag voordat ik met Hector en Julio had afgesproken. Ons stiltecontract werkte twee kanten op. Ik vertelde haar niet wat ik zou gaan doen, maar ze voelde aan dat het niet pluis was.

‘Doe nu niets waar je spijt van krijgt.’ Ze liet haar fuchsia geverfde haar door haar vingertoppen glijden. Dat deed ze altijd wanneer ze nadacht. Haar moeder zat in een gesticht, haar vader had ze nooit gekend. Buiten mij en het kind in haar buik, had ze niemand in hele wereld.

‘Het komt wel goed, schatje,’ zei ik en liet mijn oog weglokken door de schittering van de zon op een kapotte fles of wiel dop of wat dan ook.

‘Ik zorg ervoor.’

Verscholen onder de rododendrons sloegen we de villa gade. De bloemen roken zoet nu de avond ons langzaam besloep.

Ik had een trainingspak met een capuchon. Ik zweette nog steeds als een otter.

Julio bood me zijn zaklamp aan, een zwaar apparaat, zo lang als mijn onderarm. Ik sloeg het aanbod af, zei dat ik een zaklampje bij me had, en klopte op de buidel rond mijn middel. Julio deed gepikeerd het zwijgen toe.

‘Schattig hoor, zo’n heuptasje...’ treiterde Hector, maar ik gaf geen grip. Hij was het soort klootzak waarover je in de krant las: dat zijn pitbull net zo lang opjuinde en treiterde tot het beestje zich tegen het baasje keerde.

Een paar meter verderop lag een gipsen hond op zijn kant, de kop eraf gebroken, onder de struiken gestoten en vergeten. We zaten aan de achterkant van het huis. Direct achter de achtertuin begonnen de duinen. Ik zou onbespied te werk kunnen gaan.

De zon zou om zeven over elf ondergaan, had Julio voorspeld.

‘Tijd om te gaan, pik,’ zei Hector even daarvoor.

Slechts de bovenste verdieping van het huis ving nog wat zonlicht.

Ik kroop stilletjes onder de rododendronstruik vandaan en begon de tuin over te steken. Ik moest mezelf dwingen om rustig te lopen.

Het gazon over, langs de zonnewijzer. Drie treden omhoog naar het brede bordes.

Ik had mijn route van te voren al bepaald. Behendig klom ik op de regenton. Ik pakte de zinken afvoerpijp vast en begon te klimmen. Mijn voeten tegen de muur. Het metaal was nog warm, ik voelde het door mijn dunne handschoenen heen. Ik klom liever met blote handen, maar kon niet riskeren om vingerafdrukken achter te laten.

Hoe dan ook was het een eenvoudige klim, alsof ze een ladder voor me neergezet hadden. Mijn enige zorg, dat een van de beugels waarmee de pijp aan de muur verankerd zat los zou komen, bleek gelukkig ongegrond.

Holly zou nu zo'n beetje het podium oplopen in de club waar ze werkte. Ik had geen idee wat ze daar precies uitspookte. En zij deed haar uiterste best om alle details voor me te verzwijgen. De andere zijde van ons stiltecontract. Ze noemde het bedrag dat ze verdiend had, wanneer ik haar vroeg hoe het gegaan was. En als ik aandrong, haalde ze haar schouders op, soms met een: 'Het was wel oké.' Waardoor ik wist dat het dat niet was. Natuurlijk wist ik dat al lang. Stelde ik haar die vragen slechts om me met holle frasen gerust te laten stellen? Zij verdroeg het allemaal in stilte om mij te sparen, natuurlijk. En ik...

Ik kon het niet laten om er allemaal voorstellingen van te maken in mijn hoofd. Smoezelige filmpjes ratelden in het schemerige hok van mijn brein, 's nachts als de slaap maar niet wilde komen, of in de hondsuren, wakker geschrokken na een te korte nachtrust. Ik bedacht dan hoe ze als een tijgerin over zo'n klein podiumpje schreed, oogcontact zoekend met al die vunzige kereltjes in de zaal. Of hoe ze kronkelde om zo'n paal, haar uitpuilende buik ontblootte. Hoe ze zich omlaag ziet zakken en haar bekken liet draaien. Ik stelde me voor wat voor lingerie ze droeg en uittrok. Netkousen, jarretels, strings, tepelkwastjes... al die rekvisieten van de betaalde lust.

Allemaal pure zelfkwelling, geboren uit schuldgevoelens.

Als deze inbraak lukte, dan zou het vanavond haar laatste optreden worden. Ik zou voor haar zorgen, totdat de baby kwam en daarna zouden we met zijn drieën oud worden.

Dat was het plan.

Ondertussen klom ik omhoog alsof ik de zon achterna zat. Ik stelde me zo'n late wandelaar voor, die achter zijn labrador of golden retriever aan door de duinen slenterde. Als die kerel nu eens zijn blik op villa Houvast liet vallen en mij daar ontwaarde, als een zwarte spin tegen de gevel geplakt? Zou hij beseffen wat er gebeurde? Zou hij direct 112 bellen?

Maar hoe hoger ik klom hoe meer mijn zorgen van me afgleden.

De hemelwaterafvoer kwam tot aan een vergaarbak vlak onder een balkon op de tweede etage. Ik reikte naar de rechthoekige zinken bak, maar die gaf mee en wiebelde als een losse tand onder mijn tastende rechterhand. Een mindere behoedzaam en geofend klimmer zou de bak losgetrokken hebben en ermee naar beneden gestort zijn.

Ik hield mezelf weer met twee handen vast aan de regenpijp.

Het is een fabeltje dat je uit kunt rusten terwijl je aan je armen hangt. Dat is iets uit Hollywood-films, waarin Sylvester Stallone secondenlang hijgend en kreunend zijn krachten verzamelt, bungelend boven een afgrond, alvorens hij zijn bodybuilderslijf met een machtige zwaai omhoog gooit. Als je hangt, lekken je reserves weg. Je spieren verzuren. Haast is geboden, geen blinde paniekerige haast, maar je moet steeds doorgaan, klimmen.

Ik strekte mezelf uit. Mijn rechterarm was net lang genoeg om de spijlen van het balkonhek te bereiken. Met mijn vuist om het hek geklemd als een metalen boei, klemde ik mijn voeten tegen de regenpijp, voordat ik mijn linkerhand over liet pakken. Met twee handen aan het hek, kon ik mezelf optrekken.

Dames en heren, direct uit de piste en vannacht bij u thuis!

Triomfantelijk veerde ik over het balkonhekje.

Ik vertel je dit verhaal natuurlijk met flashbacks. Maar wees niet zo naïef om te denken dat ik over die dingen nadacht terwijl ik daar klom. Als je klimt denk je aan niets anders dan de klim. Alsof er geen ruimte in je hoofd meer is voor iets anders. Niets om je te verzwaren. Je moet lichter dan lucht zijn, als een ballon die opstijgt.

Ouwe Nostromo, een oude Bulgaar die zich voordeed als Italiaan, mijn eerste leermeester op het hoge koord, sloeg me met zijn vlakke hand in het gezicht, toen ik hem vroeg of hij wel eens gevallen was.

‘Wij praten hier niet over vallen,’ siste hij met zijn valse Italiaanse accent. ‘Wij praten hier nooit over.’

Ik voelde zijn vingers witheet op mijn wang.

Maar hij had gelijk. Als je klimt, denk je niet over vallen.

Denk aan waar je heen wilt. Denk niet aan de grond. Denk nooit aan beneden.

Ik was pas een jongen toen. Ik wist niet dat alle broers en ooms van Nostromo zichzelf te pletter waren gevallen.

Vanaf het balkon trok ik me op aan de dakgoot. Van daaruit klom ik tegen het pannendak omhoog, tot ik het ronde zolderraampje bereikte. Ik voelde de laatste zonnestralen op mijn rug. Het kantelraampje halveerde de doorgang, maar met een arm langs mijn zij en een arm boven mijn hoofd glipte ik er doorheen, voeten eerst.

Dwalend door dat uitgestrekte huis, vroeg ik me af hoeveel ruimte je om je heen kunt verdragen. De bewoner leefde toch echt alleen, had Julio me verzekerd. Wat moest je doen met zoveel kamers?

Het was hierbinnen in ieder geval wat koeler dan buiten. Onze starcaravan was alsof je in een oven probeerde te gaan slapen.

Rijke stinkerd. Ik had van mijn handlangers begrepen dat de bewoner een kunstenaar was. Hoe kon je met kunst zo’n huis bekostigen, vroeg ik me onder de rododendrons nog af. Maar de zolderverdieping waar ik was binnengekropen ontsluierte dat enigma: het stond hier vol met schappen vol pornofilms. Rijen van dezelfde DVD’s, verpakt in plastic, zodat ik besepte hier met een producent of distributeur te maken te hebben, in plaats van met een overenthousiaste verzamelaar.

Een rechte steile trap leidde vanaf de zolder omlaag naar een groter trapportaal. Over de balustrade keek ik omlaag in een groot trapgat waaromheen de trap omlaag wentelde. Zo stil mogelijk begon ik af te dalen. Ik betrapte mezelf erop dat ik mijn adem liep in te houden.

Overall waar ik scheen openbaarde mijn zaklamp weer nieuwe verrassingen. Kunst vermoedelijk. Uit elkaar gehaalde paspoppen, de plas-

tic ledematen met touwtjes opgehangen in houten raamwerken, in vreemde configuraties, bungelend boven het trapgat. Afrikaanse maskers die schijnbaar willekeurig met verf bespat waren, of in stukken gezaagd, waarna de stukken met enige onderlinge afstand aan de muur gemonteerd waren, alsof ze gepauzeerd waren terwijl ze uiteen spatten. Vreemde schilderijen vol abstracte verfvlekken waarop half verschroeide barbiepoppen vastgeplakt waren.

Ik had die verzameldrang onder burgermannetjes nooit begrepen. Ik die nooit meer bezaten had dan ik in een rugzak kon proppen. Het was ondenkbaar om de woonwagens en caravans waarin ik over de jaren geslapen had, vol te willen stouwen met bezittingen.

Zolders vol met modeltreintjes, boekenkasten vol boeken, vitrinekasten met mooi belichte speelgoedautootjes. Als iets uit een museum.

Ik snapte het niet.

Iedere dag, op het heetst van de dag deed Holly een middagslaapje. Haar zwangerschap maakte haar moe, en het deed er natuurlijk geen goed aan dat ze zes dagen in de week tot diep in de nacht moest optreden. We zetten de gammele deur van de caravan en de plastic raampjes tegen elkaar open om nog iets van frisse lucht binnen te krijgen.

Ik zat in mijn onderbroek in de steeds smaller wordende strook schaduw voor de caravan, en dacht aan wat ik met Hector had afgesproken.

Ze sliep overdag het liefst met het kleine radiootje aan: om de geluiden van het verkeer te overstemmen. Ze draaide alleen nog maar country-muziek nu ze zwanger was. Vroeger luisterde ze graag naar Joy Division enzo, maar dat vond ze nu te zwaarmoedig: niet goed voor de baby. Want baby's luisteren mee vanuit de buik, had ze ergens gelezen, als kleine spionnen.

Twee jochies van een jaar of tien slopen over het terrein, de kleinste droeg een luchtbuks schuin voor zijn borst. Ze stelden flessen en blikjes op en probeerden die om te schieten op zo'n tien passen afstand. In het begin keken ze af en toe mijn kant op, maar toen ze door kregen dat ik niet reageerde, leken ze me te vergeten. Ze gingen helemaal op in het oefenen op hun geïmproviseerde schietbaan. Ze schoten tot hun

kogels op waren, taaiden toen af.

Ik moest denken aan iets dat Otto me ooit vertelde: een volksverhaaltje over een vent die moest bewijzen dat hij de beste jager was, terwijl hij maar een matig schutter was, dus sloot hij een pact met de duivel en kreeg van de duivel een vuistvol magische kogels. Zauberkugel, noemde Otto die. Daarmee hoefde je niet eens te mikken. Die kogels raakten wat je maar wilde dat ze raakten.

Julio had me de code van het alarmsysteem verteld. Hij kende de huishoudster die hier op dinsdags en donderdags kwam. Dezelfde huishoudster die het zolderraampje voor me open had gelaten.

Waarom geen ander raam? Dat had me een hoop klimmen bespaard.

Maar het zolderraampje had als enige geen beveiligingssensor.

‘Wees blij,’ had Hector nog gezegd, ‘Anders hadden we jou helemaal niet nodig gehad.’

‘Kan je dat onthouden?’ vroeg Julio, ‘schrijf het anders op.’

Ik vond het bedieningspaneel onderin de hal.

Bij het licht van mijn zaklampje typte ik in: 44666. Vermoedelijk had de bewoner *The Omen* ook gezien. Hallo, hallo, spreek ik met de Boze?

Ze stonden al op me te wachten op het terras. Twee donkere gestalten achter glas. Ze hadden de capuchons van hun jacks opgedaan en ze droegen nu maskers. Hector een gorilla. Julio een clown.

Ik schoof de glazen pui op een kier open.

Ongeduldig duwde Hector me opzij en stapte de donkere huiskamer binnen, alsof hij thuis was. Hij had een koevoet in zijn gehandschoende hand.

‘Goed gedaan,’ fluisterde Julio, terwijl hij ook langs me schoof. Hij drukte me een masker in mijn handen. ‘Doe dit op.’

Die klim was het spektakelstuk van mijn voorstelling vanavond. Mag ik nu mijn welverdiend applaus?

Ik deed wat Julio zei, sloot de rangen, en volgde ze weer omhoog.

Het was alsof we allemaal aan elkaar vastgeketend zaten: Hector en Julio; Otto en de Kuttenmug, schimmen uit mijn opgedroogde verleden; Black William en zijn wekelijkse huur; Tyrone aan de deur, met zijn hand opgehouden; de kunstenaar met zijn porno; Holly en onze baby, ik, de heilige triade. Allemaal gevangen in hetzelfde web, en ik maar worstelen om er los van te komen.

Mijn handlangers leken precies te weten waar ze moesten zijn. Julio ging voorop met zijn zaklamp. We klommen naar de eerste etage. Waar het tijdens mijn afdaling donker was geweest, kroop er nu een lichtschijnsel onder een deur door.

‘Hij is wakker.’ De clown keek over Julio’s schouder om, maar zijn brede rode lippen waren bevroren.

Hector bewoog zich langs hem. Ik stelde me voor dat hij grijsde achter zijn gorillakop. Hij hield de koevoet langs zijn been, heel nonchalant. Met zijn vrije hand opende hij de deur.

Ken je de toneelwet genaamd Tsjechov’s geweer?

Die stelt dat wanneer er een geweer op het podium aanwezig is, ook al hangt het als een versiering op een schouw, dat je op je vingers na kunt tellen dat het geweer gebruikt zal worden voordat het toneelstuk voorbij is. Als je zoiets als een geweer opvoert, dan moet en zal je het gebruiken ook. Een geweer op het toneel is een signaal.

De koevoet van Hector was dat ook. Een signaal dat niet veel goeds voorspelde.

We troffen de bewoner nog in zijn ouderwetse hemelbed. De grijsaard moest van ons wakker geworden zijn, want hij had het leeslampje op zijn nachtkastje aangeknipt en zat op de rand van zijn bed. Hij droeg alleen een verschoten rode kamerjas.

Hij was juist bezig om een kunstbeen van plastic en metaal aan de stomp van zijn rechterbeen te bevestigen.

Hij staarde naar ons alsof we figuranten in zijn droom waren.

‘Wat doen jullie hier?’ Hij klonk onbedoeld beleefd, alsof we langverwachte gasten waren in plaats van een stel inbrekers dat in het holst van de nacht om zijn bed verzameld was.

De gorilla stootte de kamer binnen, zwaaiend met zijn koevoet.

‘We komen voor je geld, ouwe!’

Julio de clown stapte ook naar binnen en richtte het schijnsel van de zaklamp op het gezicht van de oude man. De man kromp ineen en hield zijn stakerige armen voor zijn gezicht.

‘Ik heb geen geld in huis,’ stamelde hij. ‘Alleen mijn portemonnee... op de woonkamertafel, daar zit wat geld in.’

‘Neem iemand anders in de maling, sluwe bok.’ De gorilla stond over hem heen gebogen, porde hem met het gebogen eind van de koevoet in de ribben.

‘Alsjeblieft, ik heb niets...’

‘Geen sprookjes meer, hinkepoot!’ Ik herkende de stem van Julio bijna niet. Hij sprak met een griezelige falset-stem. Misschien om zijn stem te verdraaien, dacht ik later. Of misschien ging een man gewoon rare dingen doen in zo’n bizarre situatie. Misschien verloren we allemaal

een beetje ons verstand, in die vreemde nacht.

Hector trok met zijn vrije hand de armen van de oude man bij zijn gezicht vandaan.

‘Lul niet! We weten van je zwarte geld!’

De oude man knipperde tegen het licht van de zaklamp.

‘Waar is het? Waar is het?’

Ik stond nog steeds in de deuropening, keek naar mijn reflectie in een staande spiegel. Een roze konijnenkop. Hector moet dat masker voor me hebben uitgezocht. Natuurlijk. Typisch.

‘Nee...’ zei de oude man, ‘ik weet niet waar jullie het over hebben.’

Hij hield zijn blik afgewend, keek nu naar zijn handen die gedachteloos frunnikten aan zijn kunstbeen.

‘Oh nee? Oh nee? Weet je dat niet? Weet je dat niet meer? Ik zal je geheugen eens opfrissen, eenpoot!’

Hector zwaaide zijn koevoet omlaag en de oude man schreeuwde al om genade voordat het metaal doel trof. De haak van de koevoet sloeg vast in het bovenste gedeelte van het kunstbeen, boorde zich diep in het plastic. Hector gaf een ruk en het been zeilde door de kamer, sloeg met een doffe klap tegen de wand en kletterde op de grond. Ogenblikkelijk ging Hector er achteraan. Met twee handen om het koevoet begon hij op het been in te slaan. Hij gromde, ik zweer het je: hij gromde en knorde, niet als een gorilla, maar als een wild zwijn.

Het slaan ging zo even voort, terwijl wij ernaar keken. Het was een onaangenaam tafereel, zoveel ongebreidelde agressie. Maar ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik op dat moment spijt had. Ik wist waar ik aan begonnen was. Ik wist waarvoor ik het deed.

‘Het geld! Het geld! Waar is het geld?’ Julio weer, met zijn vreemde verdraaide stemmetje.

Tenslotte keerde Hector terug naar de oude man, boog zich over hem heen, zo dicht dat het leek alsof de gorilla hem op de mond zou gaan kussen.

‘De boeman is op bezoek, ouwe. Dat was je slechte been, dan begin ik nu aan je goeie been.’

‘In de tuin,’ zuchtte de oude man, ‘ik begroef het geld in de tuin.’

We bonden hem vast aan zijn bed. We scheurden zijn lakens en bonden zijn handen boven zijn hoofd, elk naar een post van het bed, zijn goede been was ook aan het bed gebonden met de ceintuur van zijn badjas. Zijn stomp... daar konden we niets mee natuurlijk, die bleef ongebonden: hij bewoog op en neer als een geplukte kippenvlerk. Julio propte een kussensloop in de mond van de ouwe, toen hij om hulp probeerde te schreeuwen. Tijdens de worsteling was de versleten badjas losgeraakt en opengevallen. Het magere lijf met de ingevallen borstkas en de uitstekende ribben, het spaarzame grijze haar, het had veel weg van een kadaver. Een meelijwekkende gedaante, gekruisigd voor onze zonden. Ik had zijn goede been vastgebonden, en had gezien hoe verhoornd de nagels aan de bijhorende klamme voet waren. Ik had ervan gegruwd, maar had het gedaan. Je kauwt en slikt. Simpel.

‘Gierige hond!’ gromde Hector nog voordat hij de slaapkamer verliet. Hij klonk oprecht verongelijkt.

Voordat we hem achterlieten zag ik hoe Julio het venkussen over het geslacht van de man legde, als om hem nog iets van waardigheid terug te geven.

Op het moment dat ik de tuin inliep, achter mijn tijdelijke handlangers aan, dat illustere boevenstel, was de maan al op en ik werd getroffen door een gevoel van onwerkelijkheid. Alsof ik me plotseling besepte dat ik droomde.

We hadden onze maskers afgedaan, maar de gezichten van de andere twee kwamen me nu nog vreemder voor.

De omwegen die ik had moeten afleggen om op dit punt aan te landen! Het was alsof ik het huis van onder tot boven had doorzocht. Het voelde alsof ik een eeuwigheid door die bedompte gangen had gedwaald, als een aap tegen de gevel gehangen, mezelf door raampjes wringend! Klauteren en sluipen.

Twee uur geleden had ik verstopt gezeten onder die rododendron, nog geen vijf meter van het punt dat Julio nu bereikte. Zes grote passen telde hij uit, beginnend bij de zonnewijzer waarvan de smeedijzeren punt de richting aangaf. Zijn lange gestalte markeerde nu punt X, het kruisje op de schatkaart. Ik was er waarschijnlijk ook al over heengelopen,

voordat ik aan mijn beklimming van het huis begonnen was.

Ondertussen had Hector de deur van een tuinschuurtje ontworicht met zijn trouwe koevoet en keerde hij terug met twee spades. Hij wierp me er een toe, de ander hield hij zelf.

‘Graven,’ gromde hij, weer eens ten overvloede.

Ik trok mijn trui uit, het ding was doorweekt met mijn zweet. In mijn hemd begon ik te graven.

‘Heel wat plakplaatjes hoor,’ zei Hector kijkend naar mijn armen, ‘Stoere vent.’

‘Alleen mijn sterrenbeeld ontbreekt, verder ben ik compleet.’

‘Grote bek.’

We staken de grasmat kapot, en begonnen te graven. Om en om stekend in hetzelfde gat, de droge tuinaarde over onze schouder werpend. Al snel groeven we in het zand. Julius lichtte ons bij.

‘Waardeloze scheppen,’ zei Hector, ‘kinderspeelgoed.’

Ik vroeg me af of hij veel ervaring had met dit soort nachtelijke graafpartijen. Ik was niet bang voor hem of zijn maat, maar nu we zo dicht bij ons doel waren begon ik wel steeds gespannener te worden.

Tot aan mijn middel in het gat. Mijn schep stootte op iets hards.

‘Bingo!’ Hector duwde me opzij. ‘Laat mij maar.’ Ik klom gedwee uit het gat en hij liet zich erin glijden.

Met zijn handen groef hij de schat op. Een stuk pvc buis, aan weerszijde afgesloten met schroefdoppen. Met zijn grote zwarte klauwen begon Hector er een los te draaien. Hij schudde de doorzichtige zak met geld eruit. Vol met honderdjes en vijftigjes.

‘Had ie toch alles begraven, die ouwe gek,’ fluisterde Julio, hij zat naast me op zijn knieën, gebogen over het gat.

‘Hoeveel zou het zijn?’

‘Alles,’ zei Hector, alsof hij het geld kon tellen door het gewicht te schatten.

‘Help me uit dit gat.’ Hij strekte zijn vuile klauw omhoog. Gedienstig pakte zijn maat hem vast.

Dat moment was lang genoeg voor mij.

Ik sloeg de polsboeien om ze heen.

Ik deed gelijk weer een stap achteruit. Hector nog steeds in de kuil,

Julius balancerend op de rand, rechterpols aan linkerpols, als een film van Laurel & Hardy.

Ik zag ze wit wegtrekken toen ik ook mijn pistool uit mijn heuptasje haalde en het op ze richtte.

‘Blijf maar in die kuil staan.’

Dames en heren, vanavond hebben we een nieuwe act! Allemaal handjes in de lucht!

‘Wat vind je van deze wisseltruc, Hector?’

Julio zei niets. Hector schold.

‘Hoerenjong.’

Zonder mijn ogen van ze af te halen, zakte ik door mijn knieën en grabbelde de neergeworpen en vergeten koevoet op met mijn linkerhand. Hectors’ Koevoet.

‘Jij inhalige tyfushond.’

Hector was opgestaan en met zijn mouw over zijn hand, had hij de gloeilamp boven het naastgelegen tafeltje losgedraaid.

Eet smakelijk, had hij gezegd.

Ik gaf hem een klap met zijn eigen koevoet. Niet op zijn hoofd, natuurlijk, want ik wilde zijn dood niet op mijn kerfstok hebben. Ik raakte hem op zijn schouder, hard genoeg om hem te laten kermen en hem ineen te laten krimpen.

‘Geef me de zak. Nu.’

Julio deed wat ik zei.

Met mijn tweede paar handboeien liet ik ze zichzelf vastketenen aan de zonnewijzer. Julio probeerde nog te soebatten. ‘Waarom dan, man?’ bleef hij maar vragen, op zijn jankerig toontje.

Hector was pislinsk, maar het bleef bij blaffen, aangeslagen en geboeid als hij was durfde hij niet naar me te bijten.

En dat allemaal onder bedreiging van het speelgoedpistool dat ik die ochtend gekocht had. Een stuk plastic dat nauwelijks zwaarder was dan een tennisbal. Ik had het rode dopje uit de loop verwijderd, en het plastic met schoensmeer nog wat donkerder gemaakt.

Bij daglicht hadden ze mijn truc misschien kunnen doorzien, maar hier in het donker hadden ze geen kans.

Hoe dan ook had ik ze niet veel kans gegeven, zelfs niet bij daglicht. De mensen geloven wat je ze voorschotelt. Ze geloven het omdat ze het willen geloven. Ze vervolmaken het bedrog voor je. De suggestie is genoeg. Schrap al het overbodige weg en houdt alleen over wat je echt nodig hebt. Je arglistigheid en wat rekwisieten. Dit is Tsjechov's speelgoedpistool.

Ik maakte me uit de voeten. Over de tuinmuur, door het kreupelhout, direct terug naar het Volkswagen busje. Ik vroeg me af wanneer Hector zou beseffen dat ik de autosleutels uit zijn zak gestolen had. Ik had het al vroeg gedaan, nog voordat we de oude man in zijn bed aantroffen, ik sloeg mijn slag toen ik de achterdeur voor hem openhield en hij langs me schurkte. Onbetrouwbaar kermisvolk, nietwaar? Had hij maar minder opzichtig zijn sleutels in zijn broekzak moeten duwen.

Het busje wees al in de goede richting, daar had Hector die middag zorg voor gedragen.

Ik durfde niet te schatten hoeveel geld er in de zak naast me zat, en ik gunde mezelf niet de tijd om het te tellen, maar het zou genoeg zijn. Het moest genoeg zijn.

Ik zou vannacht nog deze stad verlaten. In het oosten van het land kende ik een handelaar die het VW busje van me zou willen overnemen zonder vragen te stellen. Daar zou ik een auto met caravan kopen, of als het geld het toeliet zelfs een camper. Dan zou ik de grens overpiepen, en kon ik mijn nieuwe leven met mijn gezin beginnen.

Dat was mijn plan. En tot dusver hadden al mijn streken goed uitgepakt. De meest riskante onderdelen van mijn plan – het zakkenrollen, het speelgoedpistooltje – waren vlot verlopen. Wat kon er nu nog fout gaan?

Maar ik was er toch niet gerust op.

Misschien werd de spanning me teveel. Misschien dacht ik dat ik al binnen was, en werd ik roekeloos. Hoe dan ook: vlak voor de eindstreep begon ik fouten te maken.

Ik deed een greep uit de zak met geld en verstopte de rest onder de bank, voordat ik de Hubba-hubba Club – strictly for Men – binnenging.

Ik haalde haar iedere nacht op, te voet, wachtend op een straathoek tot ze klaar was. Ik had Holly moeten beloven dat ik nooit naar binnen zou gaan. Ze wist dat ik er niet tegen zou kunnen om haar aan het werk te zien. Maar ik had geen keus. Ik durfde geen moment te verspillen. Ik voelde me alsof ik nog steeds mijn adem inhield. De druk werd me te groot. We moesten vannacht nog weg uit deze stad.

De portier was kaal als een biljartbal. Zijn zwarte schedel glom in het knipperende roze licht. Hij heette Tyrone had Holly me verteld, en hij was 'best ok'. Hij was zwart en scheel en dat was gelijk ook alle informatie die ze los had willen laten.

Ik had hem met mijn eigen ogen gezien, maar was hem nooit dicht genoeg genaderd om hem in de ogen te kijken. Avond na avond had ik hem aan de deur zien staan, en hij had mij ongetwijfeld opgemerkt op mijn straathoek. Hij stond altijd met zijn armen gevouwen voor zijn borst. Op warme dagen als vandaag liet hij het colbert achterwege en droeg hij alleen een smetteloos wit overhemd, strakgespannen om zijn biceps en schouders.

Nu ik naar binnen wilde gaan behandelde Tyrone me als een reguliere klant, met een nauwelijks verholen minachting. Hij liet me betalen en legde met op afgemeten toon de huisregels uit. Eerste drankje zat al in de entreprijs, niet aan de dames komen, niet op het podium klimmen. Ik begreep het wel: deze club zat vol met zielepoten en viezerikken, hopeloze gevallen die alleen een vrouw konden benaderen door ervoor te betalen.

Of misschien begreep hij wie ik was, en keek hij daarom op me neer. Wat voor soort man liet zijn vrouw haar kleren uittrekken en rond paraderen voor zo'n zooitje uitschot? Ook daar viel weinig tegen in te brengen.

Hij bleef me met één oog aanstaren, terwijl het ander onheilspellend langs me keek, het was alsof er iemand rechtsachter me opdoemde uit de nacht.

‘Gedraag je!’ zei hij met een zwaar accent. Zijn hoge voorhoofd was geplooid met dikke rimpels alsof hij heel hard nadacht. Hij zei het alsof hij al wist dat ik het toch niet zou doen.

Ik stootte mijn glas om, zo overhaast kwam ik overeind wanneer ik haar het podium op zag komen. Er was een liedje van Iggy Pop ingezet. Haar fuchsia haar was het eerste dat ik zag. Een baken in dit zweterig duister. Onder dit licht leek het wel een pruik. Ze droeg een kort plooirokje en kniehoge sokken, een blouse dichtgeknoopt over haar behaaitje, zodat haar buik al bloot was.

Ik had mijn glas al bijna leeg, zure prikkelcider die als champagne gepresenteerd werd, wat een heildronk! Het bijna lege glas spatte op de grond uiteen.

Ik riep haar naam. Zij schrok. Sloeg in een opwelling een arm over haar nog niet eens ontblote decolleté, alsof ten overstaan van al deze vreemden, juist de blik van haar minnaar hetgene was dat schaamte opwekte. Toen draaide ze zich om en vluchtte van het podium.

(‘And I ride, and I ride, and I ride...’)

In een opwelling deed ik precies dat wat ik niet mocht doen. Ik zette de achtervolging in en sprong op het podium.

Maar voor ik onder het paarse fluwelen gordijn door kon duiken, stapte er al een magere kerel in pantalon en wit overhemd tevoorschijn om me de toegang te versperren.

Hij verhief zijn stem alsof hij tegen een hond sprak: ‘Dit is back stage! Terug naar je plek!’

Hij was in de bokshouding gaan staan, lichaam dwars, zijn hoofd voorover en een beetje scheef. Zijn kin beschermend achter zijn schouder. De bovenste knoopjes van zijn overhemd waren open en een mat van donker krullend haar was zichtbaar op zijn borst. Daarop glinsterde een dikke gouden ketting.

‘Dat is mijn vrouw! Holly! Ze heet Holly! Candy! Snap je me? Ik moet mijn vrouw zien. Nu!’

‘Ga van het podium af!’

Ik trok het pistool achteruit mijn broekband en richtte het op hem. Hoeveel illusionaire Zauberkugel had ik nog over?

‘Opzij! Nu!’

Dat had hij niet verwacht.

‘Oké, oké, rustig. Chill.’

Hij deinsde achteruit, zijn handen afwerend ter hoogte van zijn buik.

Maar Tyrone hoorde ik niet aankomen. Weer zo’n fout die ik niet had mogen maken. Mijn laatste fout die avond, maar zeker niet mijn ergste.

De uitsmijter sloeg zijn armen om me heen alsof hij niets liever deed; kneep me tegen zijn borst. De magere vent sprong direct op me af, ontworstelde me het pistool. Hij mocht het hebben. De magie was eruit.

Daarna begonnen ze op me in te schoppen en slaan.

Ik hoorde iemand nog roepen dat het een waterpistool was.

Holly raapte me op van de straat. Ademhalen deed heel veel pijn, vermoedelijk waren mijn ribben kapot. Mijn ene hoektand zat los, hij wiebelde, maar viel er nog niet uit. Mijn wenkbrauw was opengescheurd en er sijpelde bloed in mijn linkeroog omlaag, dat ik weg bleef wrijven.

‘Blij van je gezicht af,’ zei ze streng, ‘we moeten het schoonmaken.’

Ik lachte naar haar, want ik wist nog niet wat me te wachten stond.

‘Hoe kun je nu lachen?’

‘Kom maar mee. Zal je wel zien.’

Ik legde haar uit dat we naar de auto terug moeten. Dat we hier weg gingen. ‘Jij, ik en de baby.’

‘Welke auto?’

‘Een VW busje.’

Ik vond de sleutels in mijn zak, rammelde ermee, alsof ik nog een laatste goocheltruc ging uitvoeren.

‘Wiens auto is het?’

‘Doet er niet toe.’

‘Waar staat ie dan?’

‘Even verderop. Net om de hoek.’

...hier had ik ’m gelaten?

Ja, het was hier. Pal naast de betaalautomaat. Ik had nog gekeken. Betalen hoefde maar tot 22:00 uur.

‘Lieverd... dit is een invalidenplek...’

Witte strepen op het asfalt, zo’n hurkend figuurtje met een wiel onder zijn kont.

Daarna pruttelende gedachten en half verwoorde stommiteiten.

Ze hadden de VW weggesleept!

Ik wist niet eens dat die parasieten ’s nachts werkten!

Eerder vertelde ik je dat ik geen keus had. Dat ik met mijn rug tegen de muur stond.

Maar er is helemaal geen muur achter me, begrijp ik nu.

Er is alleen een afgrond en ik leun al met mijn hakken over de rand.

We liepen naar de caravan, zoals we iedere avond deden. Alleen moest Holly me nu ondersteunen.

Ze verpleegde me: wond een strak verband om mijn borst. Daarna heeft ze mijn wenkbrauw dichtgeplakt met wat pleisters. Aan die tand valt niks te doen.

Wij zijn in bed gekropen. We hebben niet veel meer gesproken. Wat valt er nog te vertellen?

Ze ligt naast me te woelen. Ze praat in haar slaap. Nonsenswoordjes en zinnnetjes aan personen die ik niet ken.

Ik heb het grootste steakmes dat ik in de besteklade kon vinden met de punt in de vloer gedreven, direct naast het bed. Ik kan er precies bij als ik mijn arm uitstrek.

Alles doet me zeer, maar ik wil niet bewegen, want ik wil haar niet wekken. Dus ik blijf roerloos in dat warme, doorwoelde bed en probeer mijn volgende stap te bedenken, maar de wind staat verkeerd en ik ruik alleen de benzine, en ik voel de hoofdpijn weer zwellen achter mijn oogbollen.

Als er dadelijk aan de kartonnen deur van de wagen gemorreld wordt, dan hoop ik dat het Black William is, om zijn huurtje op te halen. Ja, ik bid in het donker tot niemand in het bijzonder: laat het bij het ochtendgloren de schroothandelaar zijn en niet iemand anders.

Over de auteurs en illustratoren

Eddy C. Bertin verkocht zijn eerste verhalen in 1967 aan Herbert van Thal voor *The 9th Pan Book of Horror* en John 'Ted' Carnell voor *New Writings* 26. Daarna verscheen de Vlaamse auteur in ontelbare tijdschriften en bundels in binnen- en buitenland (Amerika, Engeland, Spanje, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Joegoslavië, Hongarije, Polen, Japan, Denemarken, Zweden). Behalve horror, SF, fantasy, thrillers, gedichten, filmscripts, talloze artikelen en besprekingen produceerde Eddy C. Bertin ook onder pseudoniem westerns, sexy verhalen en occulte romans. Tevens heeft Eddy C. Bertin tientallen jeugdromans op zijn naam staan en was hij lange tijd lid van het befaamde Griezelenootschap.

Jaap Boeckestein, winnaar van de Rakis Award en de Paul Harland Prijs, heeft inmiddels vijf fantasyromans en diverse verhalenbundels op zijn naam, plus honderden korte verhalen in diverse tijdschriften en anthologieën. Daarnaast was hij redacteur van *Holland SF*, en is redacteur van *Wonderwaan* en *Moord & Mysterie*. Tevens fotografeert en illustreert hij.

Guido Eekhaut publiceerde een kleine veertig boeken en meer dan honderd verhalen, zowel moderne fantasy, misdaad, SF, surrealisme, slipstream als horror. Hij won recent de Hercule Poirotprijs voor 'Absint' en werd onder andere genomineerd voor de Diamanten Kogel en de Gouden Strop. Hij houdt zich bezig met futurisme en adviseert

Roelof Goudriaan is redacteur-uitgever voor Verschijsnel, een vzw die Nederlandstalige fantastische literatuur promoot. Hij heeft inmiddels meer dan zestig titels geredigeerd. Daarnaast redigeerde hij de Europese sf-nieuwsbrief *Shards Of Babel*, het Nederlandse artikelen-tijdschrift *Holland SF* en het Ierse *slipstream* tijdschrift *Albedo One*. Momenteel is hij redacteur en opmaker voor *Wonderwaan* en *Moord & Mysterie*. Zo nu en dan illustreert, vertaalt en schrijft hij zelf.

Jan J.B. Kuipers publiceerde ongeveer 60 boeken en honderden bijdragen: geschiedenis, archeologie, SF/Fantasy, literair proza en poëzie, thrillers, kinderboeken. Won enkele malen de King Kong Award resp. Millennium Prijs, en enkele prijzen in andere genres. Was stadsdichter van Middelburg in 2005/2006. Hij is redacteur van o.m. *Balustrada* en medewerker van o.m. *Archeologie Magazine* en *Zeeuws Tijdschrift*. Recente titels: *De VOC. Een multinational onder zeil, 1602-1799* (Walburg Pers, geschiedenis), *Methoden tegen de helderheid* (Liverse, essays). Meest recente bundel fantastiek: *Hubake's Huis* (Verschijsnel).

Bob Van Laerhoven, schrijver van meer dan 30 boeken, is het afgelopen jaar doorgebroken in de VS, Frankrijk en Canada. Daarnaast publiceerde hij het kortverhaal "Checkmate in Chimbote" in *Ellery Queen's Mystery Magazine*, volgens Stephen King 'the world's leading mystery magazine'.

Marcel Orie publiceerde een honderdtal verhalen en artikelen in verschillende bundels en tijdschriften. Hij is redacteur van de verhalen-tijdschriften *Wonderwaan* en *Moord & Mysterie*. Bij uitgeverij Verschijsnel verscheen in 2009 zijn verborgen roman *Een masker met een tong*. In 2013 volgde *Een vuist vol tanden*, een verhalenbundel-als-rariteitenkabinet.

Bronvermeldingen

Bob Van Laerhoven, Ghostkillers, *De Morgen*, 2014

“The Abomination”, de Engelse versie van dit verhaal, verscheen in september 2015 in nummer 83 van het toonaangevende Engelse literaire tijdschrift *Wasafiri – The Magazine of International Contemporary Writing* van de uitgeverij Taylor & Francis Group

Eddy C. Bertin, Zes kogels voor Jef Geeraerts, *SF Gids* 54, oktober 1983

Jaap Boekestein, Twee keer bloot, *Eerste publicatie*

Guido Eekhaut, In de Arena, *De Paus en de engelen en andere verhalen* (Mechelen, Verschijnsel 2009)

Jan J.B. Kuipers, Sofie, *Misdaad in het kort. Twintig korte misdaadverhalen van Nederlandse en Vlaamse auteurs* (Groningen: Uitgeverij PAMAC, 2009)

Marcel Orie, Aan de toppen van mijn vingers, *Wonderwaan* 28, 2013

Sommig basismateriaal voor de collage-illustraties van Roelof Goudriaan is gebruikt o.b.v. Creative Commons-licenties en is afkomstig van:

Ghostkillers: U.S. Food Administration (verpleegster), Wellcome Library (geamputeerde man), Steve Evans (niqab), U.S. Navy - A. Peterson (explosie)

In de Arena: Rob Bennett (rennende vrouw), aberro creative (boksring)

Sofie: Harpoz (vuist)

Aan de toppen van mijn vingers: Man vyi (gezicht), Jack Snell (volks-wagen), Myke2020 (sleepauto)